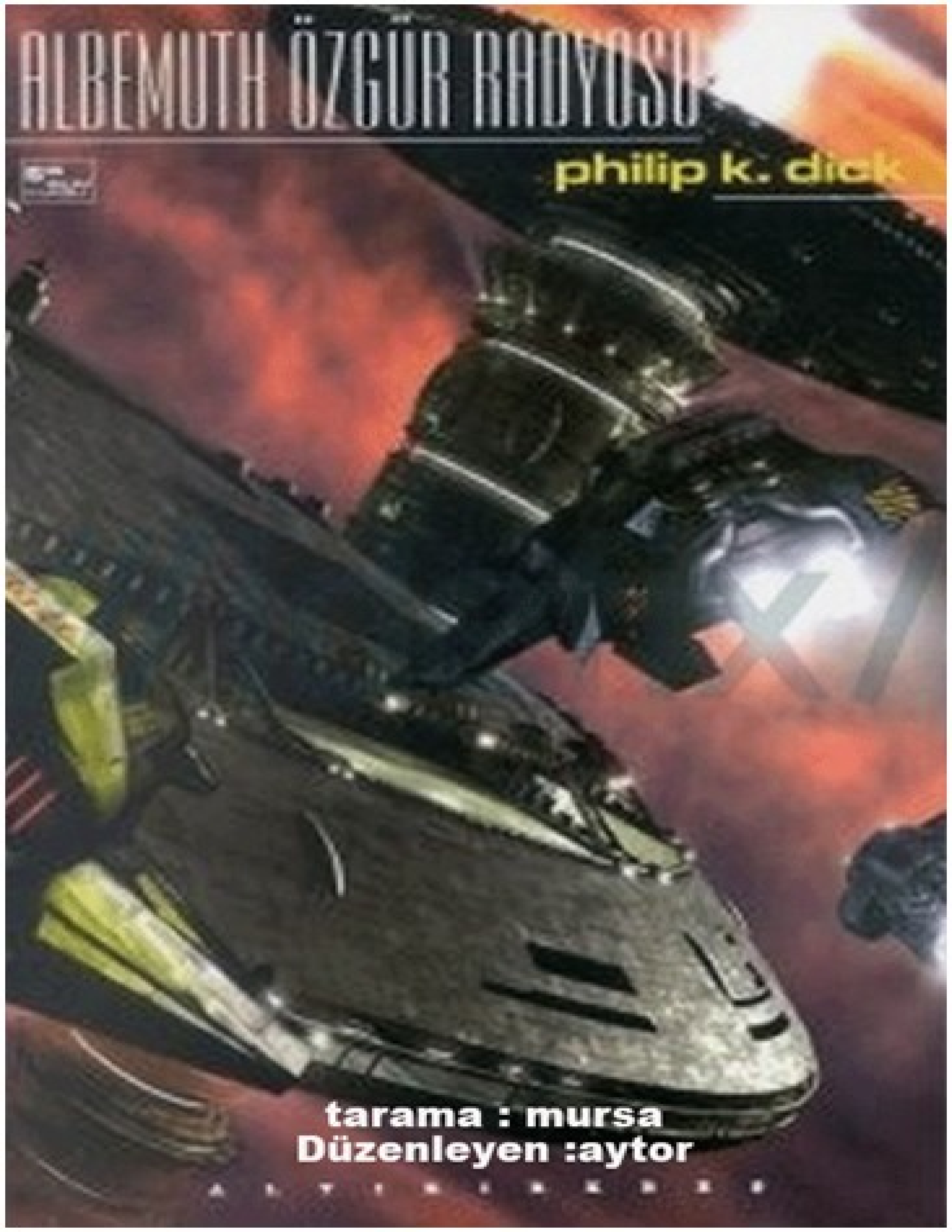

ALBEMUTH ÖZGÜR RADYOSU
philip k. dick
tarama : mursa
Düzenleyen :aytor
ALTIKIRKBEŞ

Philip K. Dick

Albemuth Özgür Radyosu

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 113
Bilim Kurgu – 9
Philip K. Dick - Radio Free Albemuth, 1985
Türkçesi: Hakan Aytutucu
1. baskı: Ekim – 2001

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212)637 09 34 - 04 11

ISBN 975-8467-39-5

Philip K(indred) Dick
(1928, Chicago - 1982, Santa Ana, Califomia)

Kendini bir PKD romanı kahramanı olarak tanımlayan PKD, çocukluğunda takip ettiği bilim kurgu dergilerinde Heinlein ve Van Voght ile tanışıp onlardan etkilendi. Gençliğinde uzun süre radyo ve müzik ortamlarında çalıştı; 1950'den başlayarak roman ve öyküler yazdı. Açık alan korkusu (agorafobi), okul yaşamının ve yolculuklarının zor geçmesine neden oldu. PKD'nin yaşamının pek durağan olduğu söylenemezdi. Philip'in ikiz kız kardeşi Jane, daha çok küçükken ölmüştü. 1948'de talihsiz evlilikler zinciri Kleo ile başlamıştı; iki yıl sonra dul ve alımlı komşusuna takılınca Kleo'dan boşanıp Anne ile evlendi. Bir süre sonra Anne'nin eski kocasını öldürdüğü ve kendisini de aynı sonun beklediği paranoyasına kapıldı. Bu çılgınlığa son vermek amacıyla 1962'de tek başına bir kulübeye taşındı. Orada yaşadığı yıllarda - iki, üç yıl - on bir roman yazdı. Daha sonraki yıllar, ilaçlar ve depresyonlarla geçti. Arada dördüncü karısı Nancy de onu terk etmişti. 1973 yılına kadar kısır geçen dönemde birkaç başarısız intihar girişiminde bulundu. Sonrasında yeniden evlendi ve yazma yetisini geri kazandı. İlaç kullandığı yıllarından beslenen *Karanlığı Taramak* bu sıralarda yayınlandı. Yapıtlarında, duyularımızın gerçekliğini kuşkuyla karşılamamıza yol açan, iç içe geçmiş öznel evrenler kurdu. Tüm yapıtlarında 'Gerçek nedir?' sorusuyla uğraştı. Ona göre, içinde yaşadığı sistem, insana doğruluğu sorgulanabilir pek çok sözde gerçek sunar. Bu sözde gerçekler de sonunda gerçek olmayan insanlar yaratacaktır. Onun öykülerinden yaratılan *Blade Runner* filminin gösterimine girmesinden birkaç hafta önce öldü. Pek çok eleştirmene göre, bilim kurgunun en iyi isimleri arasında zirveye oynayan Philip K. Dick, Altıkırkbeş Yayın'ın sevdiği ve saydığı dostlan arasındadır. Bu doğrultuda, kısa bir süre içinde birkaç PKD metninin daha yayınlanacak olması ihtimali giderek yükselmektedir.

Türkçe'de PKD : *Yaratılan Dünya* (Okat, 1971); *Uzayda Suikast* (Okat, 1971); *Bıçak Sırtı* (Kavram, 1995); *Dr. Gelecek* (Sarmal, 1997); *Gökteki Göz* (Metis, 1997); *Vulcan'ın Çekici* (Metis, 1998); *Karanlığı Taramak* (Altıkırkbeş, 1998); *Yüksek Şatodaki Adam* (Metis, 1999); *Mars'da Zaman Kayması* (Altıkırkbeş, 2000); *Albemuth Özgür Radyosu* (Altıkırkbeş, 2001)

Yayımcı,
Philip K. Dick’in
kişisel koleksiyonuna koyması için
kendisine verdiği kitabın
düzeltilmiş son el yazması metnini
kullanmalarını sağlayan
Tim Powers'a teşekkürlerini sunar.

giriş

1932 yılının Nisan ayında, küçük bir çocuk annesi ve babasıyla beraber Oakland, California iskelesinde, San Fransisco feribotunu bekliyordu. Henüz dört yaşına basmış olan çocuk, elinde teneke kutu olan ak saçlı, sakallı, dev gibi, yaşlı ve kör bir dilenciyi fark etti. Çocuk babasından bozukluk istedi ve götürüp dilenciye verdi. Dilenci kendinden beklenmeyecek şekilde samimi bir sesle çocuğa teşekkür etti ve ona küçük bir kâğıt parçası verdi. Çocuk ne yazdığını öğrenmek için kâğıdı babasına götürdü.

"Tanrıdan bahsediyor," dedi babası.

Çocuk, dilencinin aslında bir dilenci değil de dünyayı ziyaret edip insanları kontrol eden doğaüstü bir varlık olduğunu bilmiyordu. Yıllar sonra çocuk büyüdü ve bir yetişkin oldu. 1974 yılında kendini utanç, hapis, hatta ölüm gibi korkunç zorluklar içerisinde buldu. Bu işin içinden sıyrılmanın yolu gözükmüyordu. O anda doğaüstü varlık dünyaya geri döndü, adama ruhunun bir kısmını ödünç verdi ve onu zorluklardan kurtardı. Adam hiçbir zaman doğaüstü varlığın neden kendini kurtardığını anlayamadı. Koca sakallı kör dilenciyi ve ona verdiği bozuk parayı uzun zaman önce unutmuştu.

Şimdi ben bu hikâyeyi anlatacağım.

birinci bölüm

phil

1.

Kafasında dünyayı kurtarmaya çalışmak olan arkadaşım Nicholas Brady, 1928 yılında Chicago'da doğmuş fakat daha sonra Califomia'ya taşınmıştı. Yaşamının büyük bölümünü Körfez Bölgesinde özellikle de Berkeley'de geçmişti. Şehrin tepe bölgesindeki eski evlerin önünde duran, atların kafalarına benzeyen, yuların bağlandığı metal kazıkları, feribotları karşılayan elektrikli Kırmızı Trenleri ve en çok da sisi unutmadı. Sonraları, kırklı yıllarda, sis geceleri Berkeley üzerine çökmeyi kesecekti.

Berkeley, eskiden, Kırmızı Trenler ve tramvaylar zamanında çok sakin bir yerdi, elbette üniversiteyi saymazsak. Üniversite meşhur cemiyet evleri ve futbol takımıyla tanınırdı. Çocukken Nicholas Brady babası ile beraber birkaç futbol maçına gitmiş fakat hiçbir şey anlayamamıştı. Takımın şarkısını bile doğru dürüst öğrenememişti. Fakat ağaçların, sakin koruların ve Çilek Çayı'nın bulunduğu Berkeley kampüsünü çok sevmişti; özellikle de çayın lağımla karışık aktığı kanaleti. Kanalet kampüsteki en iyi şeydi. Yazın, çay sığken, içinde bir aşağı bir yukarı sürünürdü. Bir gün birkaç insan onu çağırıp kolej öğrencisi olup olmadığını sordular. O zamanlar on bir yaşındaydı.

Bir keresinde ona, kırklı yıllarda kalabalıklaşarak sakinliğini yitiren ve öfkeli öğrencilerin kooperatif marketlerde konserve kutularını barikat yaparak kavga etmeleriyle harap hale gelen Berkeley'de neden yaşamayı seçtiğini sormuştum.

"Kahretsin, Phil" dedi Nicholas Brady. "Berkeley benim evim." Berkeley'e yerleşen insanlar böyle düşünürlerdi; hatta bir hafta önce gelmiş olanlar bile. Buradan başka yer olmadığını iddia ederlerdi. Bu iddia, Telegraph Bulvarı'ndaki kafeler açılıp serbest konuşma hareketi başlayınca bir anlamda gerçekleşti. Bir gün Nicholas, kooperatif için koruda sıra beklerken,sıranın ön tarafında Mario Savio'yu gördü. Savio gülücükler dağıtarak hayranlarına el sallıyordu. Kafeteryaya PHUQUE tabelasının asıldığı gün Nicholas kampüsteydi; polisler tabelayı asan çocukları yumrukladılar. O ise, kitapçıda kitap karıştırıyordu ve bütün bunları kaçırdı.

Berkeley'de uzun zaman yaşamasına rağmen, Nicholas üniversiteye sadece iki ay gitmiş ve bu, onu diğer insanlardan farklı yapmıştı. Ötekiler üniversiteye sürekli gittiler. Berke ley'in hiçbir zaman mezun olmayan profesyonel öğrencilerden oluşan bir ahalisi vardı.

Nicholas'ın üniversitede yüz yüze geldiği kader, onun zamanında hâlâ güçlü olan ROTC'ydi[1]. Çocukluğunda Nicholas ilerici ya da komünist eğilimli bir çocuk yuvasına gitmişti. Onu bu okula, otuzlu yıllarda Berkeley'deki Komünist Parti'de birçok arkadaşı olan annesi yollamıştı. Daha sonraları bir Quaker[2] haline gelen Nicholas, annesiyle birlikte, Dostlar Toplantısı'nda bir Quaker gibi oturup Kutsal Ruh'un onları konuşturmasını beklerlerdi. Daha sonraları Nicholas bütün bunları, en azından Cal'a yazılıp kendisine subay giysileri ve bir M-l tüfeği verilince unutacaktı. Bunun üzerine eski anılarıyla beraber bilinçsizliği geri geldi; tüfeğine zarar verdi ve silah söküp geri takma talimini geçemedi; üniformasını delik deşik yaptı; düşük notlar aldı; ROTC'de alınan düşük notların Cal'dan ihraç edilme anlamına geldiğini öğrendi ve bütün bu olanlar için şunu dedi: "Doğru olan neyse doğru olan odur".

Ama atılmayı beklemek yerine istifa etti. On dokuz yaşındaydı ve akademik kariyeri mahvolmuştu. Paleontolojist olmayı planlamıştı. Körfez Bölgesi'ndeki diğer bir üniversite olan Stanford fazla masraflıydı. Annesi kampüs içindeki bir binada bulunan Orman İdaresi'nde ikinci derece memurdu ve çok parası yoktu. Nicholas çalışmak zorunluluğu ile karşı karşıya kaldı. Üniversiteden gerçekten nefret etti ve üniformasına geri dönmeyi asla planlamadı. Bir talim sırasında süpürgeyle ortaya çıkmayı ve elindekinin bir M-l tüfeği olduğu konusunda ısrar etmeyi düşünmüştü. Hiçbir zaman M-l tüfeği ile üst rütbelilerine ateş etmeyi düşünmedi ki bu olsa bile tüfeğinin ateş etme mili kayıptı. O günlerde Nicholas hâlâ gerçekle iç içeydi.

Subay üniformasını geri verme sorunu, üniversite yetkililerinin dolabını açıp üniformasıyla birlikte gömleklerini de almalarıyla çözüldü. Nicholas resmi olarak askeri dünyadan ayrılmıştı; ahlaki itirazlar, protesto gösterileri düşünceleri kafasında yok oldu ve öğrencilerin Cal'a yazılmalarının moda olduğu bir dönemde o, elleri Levi's'ının arka ceplerinde, yüzünde hüzün, yüreğinde şüphe, cebinde boş bir cüzdan ve kafasında belirsiz bir gelecekle Berkeley sokaklarında aylak aylak dolaşmaya başladı. Değişikliklerden bıkmış olan annesiyle yaşamaya devam etti. Daha gelişmemiş olan öfkesinin dışında ne bir yeteneği, ne de bir planı vardı. Aylak aylak dolaşırken İspanya Kraliyet Ordusu Uluslararası Tugayı'nın, çoğunlukla Almanlardan oluşan komünist bir birliğin solcu marşını söylüyordu. Marş şöyleydi:

Vor Madrid im Schützengraben,
İn der Stunde der Gefahr,
Mit den eisemen Brigaden,
Sein Herz voli Hass geladen,
Stand Hans, der Komissar.

En çok "Yüreği nefretle doluydu" anlamındaki "Sein Herz voli Hass geladen"dizesini seviyordu. Nicholas bu dizeyi defalarca söyleyerek Berkeley Yolu'nu geçiyor, ardından Shattuck'dan aşağı devam edip Dwight Yolu'ndan yukarı çıkıyor ve uzun adımlarla Telegraph'a geri geliyordu. Hiçkimse onu fark etmiyordu, çünkü yaptığı şey o zamanlar Berkeley'de tuhaf değildi. Sık sık kot pantolon giymiş sol görüşlü öğrencilerin şarkılar söyleyerek insanları yoldan itmelerine tanık olabilirdiniz.

Telegraph ve Channing'in köşesinde, University Music'in kasasının ardındaki kadın ona el salladı, çünkü plaklara göz atmak için sık sık orada oyalanırdı. İçeri girdi.

"Üniforman yok," dedi kadın.

"Faşist üniversiteyi bıraktım," dedi Nicholas, ki dediği kesinlikle doğruydu.

Pat, gerçek bir müşteriye bakmak için izin istedi ve Nicholas bir Firebird Süite albümü alıp dinleme odacıklarından birisine girdi, dev bir yumurtanın açılışını gösteren resmin bulunduğu yüzü pikaba yerleştirdi. Bu ruh haline çok uygundu, her ne kadar yumurtadan ne çıkacağından emin olmasa da. Albüm kapağının üstündeki resim sadece bir yumurtayı gösteriyordu ve mızraklı birisinin yumurtayı kıracağı açıktı.

Daha sonra Pat dinleme odacığının kapısını açtı ve Nicholas'ın durumu hakkında konuştular.

"Belki Herb seni işe alır," dedi Pat. "Her zaman mağazadasın, bulunan malları biliyor ve klasik müzikten anlıyorsun."

"Mağazadaki her plağın nerede olduğunu biliyorum," dedi Nicholas; heyecanlanmış gözüküyordu.

"Takım elbise ve kravat giymelisin."

"Takım elbisem ve kravatım var," dedi Nicholas.

On dokuz yaşında University Music'de işe girmek onun hayatındaki belki de en önemli adımdı, çünkü bu onu kırılmaz bir kalıba, hiçbir zaman - ya da en azından yirmi beş yıl - açılmayacak olan bir yumurtaya dönüştürerek kaskatı yaptı. Bu, Berkeley'in parklarında oynayan, Berkeley'in devlet

lisesine giden ve cumartesi öğleden sonralarını Solano Bulvarı'ndaki Oaks Salonu'nda çocuk matinesinde on bir sente, normal filmden önce haberleri içeren bir film, seçilmiş kısa bir film ve iki çizgi film izleyerek geçirmekten başka bir şey yapmayan biri için oldukça uzun bir süreydi.

Telegraph Bulvarı'ndaki University Music'de çalışmak onu gelecek yıllar için Berkeley ortamının bir parçası yaptı; başka bir hayat, başka bir dünya geliştirmesini ve başka bir dünyayı öğrenme olanaklarım yok etti. Nicholas Berkeley'de büyümüştü ve Berkeley'de kaldı; nasıl plak satılacağını, nasıl plak alınacağını, müşterilerin ilgisini nasıl yeni sanatçılara yönlendireceğini, kusurlu plakları geri almayı nasıl reddedeceğini, üç numaralı dinleme odacığının arkasındaki banyonun tuvalet kâğıdını nasıl değiştireceğini öğrenmek onun bütün dünyasıydı: Bing Crosby, Frank Sinatra, Ella Mae Morse, Oklahama, sonraları South Pasific, "Open the Door, Richard", "If I'd Known You Were Coming I'd Have Baked a Cake". Columbia uzunçalarlar çıkarmaya başladığında o kasanın arkasındaydı. Mario Lanza sahnelere çıktığında o dağıtımcıların gönderdiği kutuyu açıyordu, Mario Lanza öldüğünde ise sayım çizelgesiyle henüz teslim edilmemiş siparişleri karşılaştırıyordu. Her birinden nefret ederek Jan Peerce'in "Bluebird of Happiness" adlı plağının beş bin adetini bizzat sattı. Capitol Plak şirketi klasik müzik işine girdiğinde ve klasik müzik işinde battığında, o oradaydı. Perakende plak satış işine girdiğine memnundu, çünkü klasik müziği severdi, plaklarla haşır neşir olmayı, onları şahsen tanıdığı kimselere satmayı ve indirimli olarak kendi koleksiyonuna almayı severdi; fakat aynı zamanda bu işe girdiğine lanet ederdi, çünkü daha ilk gün kendisine yerleri süpürmesi söylendiğinde hayatının geri kalanında yarı kapıcı, yarı tezgâhtar olacağını anlamıştı. Üniversiteye ve babasına karşı olan duyguları da böyle karmaşıktı. Benzer duyguları Herb Jackman'a, İrlandalı bir kız olan Pat ile evli patronuna karşı da hissediyordu. Pat, çok sevimli, Herb'e göre çok daha gençti ve Nicholas kıza, birlikte yaşlanıp El Cerrito'daki Lu Watters ve Dixieland caz grubunun çıktığı Hambone Kelley's adlı kabarede defalarca içki içtikleri yıllar boyunca fena halde âşıktı.

Nicholas ile ilk kez 1951'de, Lu Watters'in grubu Turk Murphy's grubu haline gelerek Columbia Records'la anlaşma imzaladıktan sonra tanışmıştım. Öğlen yemeği saatinde çalıştığım kitapçıya gelip Proust, Joyce ve Kafka'nın kullanılmış kitaplarını ve öğrencilerin dersleri - ve edebiyata olan ilgileri - sona erdikten sonra bize sattıkları kullanılmış ders kitaplarını

karıştırırdı. Üniversite yaşamı biten Nicholas Brady hiçbir zaman giremediği genel bilim ve edebiyat sınıflarının kullanılmış ders kitaplarını alırdı; İngiliz Edebiyatı hakkında az çok bilgisi vardı, tanışmamız, arkadaş olmamız ve son olarak Bancroft Yolu'ndaki kahverengi bir apartman dairesini paylaşmaya başlamamız çok uzun zaman almayacaktı.

İlk bilim kurgu hikâyemi, Fantasy and Science Fiction dergisindeki Tony Boucher'e yetmiş beş dolara yeni satmış, kitapçı tezgâhtarlığı işini bırakıp yazarlıkla geçinmeyi düşünmeye başlamıştım, ki bunu daha sonra yaptım. Bilim kurgu yazarlığı mesleğim olacaktı.

---

1 *Reserve Officers' Training Corps : ABD'de yüksek okullarda subay kursu*

2 *Quakerlar : 17. yüzyılın ortalarında doğan, din adamlarına ya da başka bir kilise kurumuna gerek olmaksızın Tanrıyı doğrudan içsel bir deneyimle kavramayı vurgulayan Hıristiyan grubu. Toplumsal reformlar yönündeki çabalan ve savaş karşıtı tutumlarıyla tanınırlar*

2.

Nicholas Brady'nin doğaüstü deneyimlerinden ilki, yıllarca yaşadığı Francisco Sokağı'ndaki evde gerçekleşti; o ve karısı Rachel, 1953'te evlendiklerinde ilk iş olarak 3,750 dolara bu evi satın almışlardı. Ev çok eskiydi - özgün Berkeley çiftlik evlerinden biri - sadece 30 ayak genişliğindeki bir arsa üzerinde, garajsız ve doğrudan toprak zeminin üzerine oturtulmuş bir evdi. Mutfaktaki fırın, evin tek ısı kaynağıydı. Orada uzun süre oturmasının nedeni aylık giderinin 27,5 dolar olmasıydı.

Nicholas'a evi neden hiç boyamadığını veya onarmadığını sorardım; tavan akıtıyordu, şiddetli yağmurlarda damlayan suları tutmak için her yere boş kahve fincanları koyarlardı. Evin rengi çirkin ve dökülmüş bir sarıydı.

"Böylesine ucuz bir eve sahip olmanın amacını zedelememek için," diye açıkladı. Hâlâ parasının çoğunu plaklara harcıyordu. Rachel, Üniversite'de siyasal bilgiler bölümünde dersler alıyordu. Uğradığım zaman onu evde pek bulamazdım. Nicholas bir keresinde bana karısının kampüsteki Sosyalist İşçiler Partisi'nin gençlik grubu lideri olan bir öğrenciye âşık olduğunu söylemişti. O, Berkeley'de gördüğüm diğer kızlar gibiydi: Kot pantolon, gözlük, koyu renk uzun saçlar, iddialı ve sürekli politika tartışan yüksek bir ses. Bu, elbette ki, McCarty dönemi boyuncaydı. Berkeley son derece siyasi bir yer haline geliyordu.

Nicholas'ın tatil günleri çarşamba ve pazardı. Çarşambaları evde yalnız başınaydı. Pazarlarıysa her ikisi de evdeydi.

Bir Çarşamba - ki bu doğaüstü bir deneyim değildi - Nicholas evde Magnavox marka pikabında Beethoven'in 8. Senfonisi'ni dinlerken iki tane FBI ajanı damladı.

"Bayan Brady evde mi?" diye sordular. İş giysileri içindeydiler ve şişkince evrak çantaları taşıyorlardı. Nicholas onların sigorta satıcıları olduklarını düşündü.

"Ondan ne istiyorsunuz?" diye sordu düşmanca bir tavırla. Bir şey satmaya çalıştıklarını sanmıştı.

İki ajan bakıştılar ve Nicholas'a kimliklerini gösterdiler. Nicholas, öfke ve dehşetle dolmuştu. İki FBI ajanına kekeleyen bir sesle, The New Yorker'daki "Şehir Konuşması" bölümünde okuduğu bir fıkrayı anlatmaya başladı: iki FBI ajanı bir adamı araştırmak için komşusuyla

konuşuyorlarmış, komşusu adamın senfoniler dinlediğini söylemiş ve ajanlar da kuşkulanarak senfonilerin hangi dilde olduklarını sormuş.

İki ajan, Nicholas'ın verandasında dikilip tahrif edilip yorumlanmış öyküyü dinlediler ama komik bulmadılar.

"Bu bizim büroda olmadı," dedi bir tanesi.

"Neden *benimle* konuşmuyorsunuz?" diye sordu Nicholas, karısını koruyarak.

İki FBI ajanı bir kez daha bakışlarını değiştirdiler, başlarını salladılar ve eve girdiler. Korku içindeki Nicholas, titremesini önlemeye çalışarak adamların karşısına oturdu.

"Bildiğiniz gibi, " diye açıklamaya başladı büyük gerdanlı olan ajan, "Amerikan vatandaşlarının özgürlüklerini totaliter girişimlerden korumak bizim işimiz. Biz hiçbir zaman Amerikan kanunlarınca korunan Demokrat ya da Cumhuriyetçi partiler gibi meşru siyasal partileri soruşturmayız." Ardından Sosyalist İşçiler Partisi hakkında konuşmaya başladı. Nicholas'a bu partinin meşru bir siyasal parti olmadığını, Amerikan özgürlüklerini hiçe sayarak vahşi bir devrime adanmış komünist bir örgüt olduğunu açıkladı.

Nicholas bütün bunları biliyordu. Ama sessizliğini korudu.

"Ve karınız," dedi öteki ajan, "SİP'nin öğrenci heyetinde, bize toplantılara kimlerin katıldığı ve neler konuşulduğu konusunda yardımcı olabilir." Her iki ajan da bir şeyler beklercesine Nicholas'a baktılar.

"Bunu Rachel ile görüşmeliyim," dedi Nicholas. "Eve geldiğinde."

"Siyasi etkinliklerle uğraşıyor musunuz, Bay Brady?" diye sordu gerdanı daha büyük olan. Soruyu sormadan önce bir defter ve bir dolmakalem çıkardı. İki ajan, kendileriyle Nicholas'ın arasına evrak çantalarından birini dayadılar; çantanın içinde çıkıntı yapan bir şey gördü ve teybe alındığını anladı.

"Hayır," dedi, doğruydu. Bütün yaptığı egzotik yabancı vokal plaklarını, özellikle de Tiana Lemnitz, Erna Berger ve Gerhard Husch'unkileri dinlemekti. "Uğraşmak ister misiniz?" diye sordu diğeri.

"Hımm," dedi Nicholas.

"Uluslararası İnsanlar Partisi'ni biliyorsunuz," dedi büyük gerdanlı olan. "Hiç toplantılarına katılmayı düşündünüz mü? Buradan bir blok ötede, San Pablo Bulvarı'nın öteki tarafında düzenliyorlar."

"Yerel grup toplantılarına katılan birini kullanabiliriz," dedi diğeri. "İlgilenir miydiniz?"

"Sizi mali açıdan destekleyebiliriz," dedi ortağı.

Nicholas gözlerini kırptı, yutkundu ve sonra hayatının ilk söylevini verdi. Ajanların hoşuna gitmedi, ama yine de dinlediler.

Aynı gün, ajanlar gittikten sonra, Rachel elleri ders kitaplarıyla dolu olarak eve geldi, huysuz gözüküyordu.

"Tahmin et bugün seni kimler aradı," dedi Nicholas. Kimler olduğunu anlattı.

"Piçler!" diye bağırdı Rachel. "Piçler!"

İki gece sonra Nicholas mistik deneyimini geçirdi.

O ve Rachel yatakta yatmış uyuyorlardı; Nicholas, yatağın solunda, odanın kapısına yakın olan taraftaydı. Hâlâ FBI ajanlarının son ziyaretinden rahatsız bir durumda yatakta dönüp durarak, tatsız ve belirsiz rüyalar görerek hafifçe uyuyordu. Şafağa doğru, ilk ışıklar odayı doldururken, sinir içinde acı çekerek uyandı ve gözlerini açtı.

Bir siluet yatağın yanında gözünü dikmiş ona bakıyordu. Birbirlerine baktılar; Nicholas şaşkınlık içinde homurdanıp doğruldu. Birden Rachel uyandı ve haykırmaya başladı.

"Ich bin's!" dedi (lisedeyken Almanca dersi alan) Nicholas, kadını rahatlatmak için. Ona söylemeye çalıştığı gördüğü şeyin kendisi olduğuydu; "Ich bin's" bunun Almancasıydı. Fakat heyecanından yabancı bir dil konuştuğunun farkına varmadı. Rachel anlamadı. Nicholas kadına hafifçe vurarak okşamaya başladı, fakat kendi kendine Almanca sözcüğü tekrarlamaya devam etti. Rachel şaşırıp korkmuştu. Haykırmaya devam etti. Bu arada, siluet ortadan kaybolmuştu.

Daha sonra tamamen uyandığında, Rachel adamı görüp görmediğinden emin değildi; yoksa sadece Nicholas'ın ürkmesine mi tepki göstermişti. Her şey öyle ani olmuştu ki.

"O bendim," dedi Nicholas, "yatağın kenarında durup bana bakıyordu. Kendimi tanıdım."

"Burada ne yapıyordu?", dedi Rachel.

"Beni koruyordu," dedi Nicholas. Buna emindi. Bunu suretinin yüzündeki ifadeden anlamıştı. Yani korkulacak bir şey yoktu. Ona göre, siluet, yani kendisi, gelecekten - belki de çok uzak bir noktadan - hayatının şu kritik zamanında iyi olup olmadığına emin olmak için gelmişti. Bu izlenim açık ve güçlüydü; ve kendini böyle düşünmekten alamadı.

Oturma odasına gidip, Almanca sözlüğünü aldı ve kullandığı deyimi kontrol etti. Şüphesiz doğruydu. Anlamı şuydu: "Ben oyum."

Rachel ile birlikte oturma odasında birlikte oturdular, pijamalarıyla ve birer fincan hazır kahve içtiler.

"Onu gördüğüme emin olmayı çok isterdim," diye tekrarladı Rachel. "*Bir şeyin* beni korkuttuğu çok açık. Çığlığımı duydun mu? Böyle haykırabileceğimi bilmezdim. Daha önce hayatımda hiç böyle bağırmamıştım. Acaba komşular duydular mı merak ediyorum. Umarım polis çağırmazlar. Bahse girerim onları uyandırdım. Saat kaç? Hava aydınlanıyor; şafak sökmüş olmalı."

"Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım," dedi Nicholas. "Vay canına, şaşırdım, gözlerimi açıp onu gördüm - beni - orda dikiliyordu. Ne şok ama. Acaba başka biri de böyle bir şey yaşamış mıdır. Vay canına."

"Komşulara çok yakınız," dedi Rachel. "Umarım onları uyandırmamışımdır."

Ertesi gün Nicholas, mistik deneyimini anlatıp fikrimi almak için bana geldi. Ama samimi değildi; ilk önce kişisel bir deneyim gibi değil de bir bilim kurgu öyküsü için fikir verir gibi anlattı. Çünkü aptalca olduğu düşünülürse, kendisini kurtarabilirdi.

"Düşündüm ki," dedi, "bir bilim kurgu yazarı olarak sen bunu açıklayabilirsin. Zaman yolculuğu muydu? Zaman yolculuğu diye bir şey var mı? Ya da belki alternatif bir evren."

Onun, yani kendisinin, alternatif bir evrenden olduğunu söyledim. Bunun kanıtıysa kendisini tanımasıydı. Eğer gelecekteki kendisi olsaydı tanıyamazdı, çünkü aynada gördüğü çehre değişmiş olacaktı. Hiç kimse gelecekteki kendini tanıyamazdı. Bir keresinde bu konuda bir öykü yazmıştım. Öyküde, adamın gelecekteki hali gelip onun, yani kahramanın yapacağı şeyin aptalca olduğunu ve yapmaması gerektiğini söylüyordu. Kahraman gelecekteki kendisini tanımayarak öldürüyordu. Öyküyü henüz satmamıştım, ama çok umutluyum. Menajerim Scott Meredith bugüne dek yazdığım her şeyi satmıştı.

"Bu fikri kullanabilir misin?" diye sordu Nicholas.

"Hayır," dedim. "Çok sıradan."

"Sıradan!" Bozulmuş gözüküyordu. "Bana o gece hiç sıradan gözükmedi. Sanırım bir mesajı vardı ve bana telepatik yoldan aktarmaya başladı, ama uyandım ve bu iletimi durdurdum."

Ona, alternatif bir evrendeki - veya gelecekteki kendisiyle - karşılaşırsa telepati kullanmaya gerek olmadığını açıkladım, bu mantıklı değildi, çünkü dilbilimsel bir engel olmayacaktı. Telepati genellikle farklı türlerle iletişim

kurulduğu zaman kullanılırdı, örneğin diğer yıldız sistemleriyle. "Ya," dedi Nicholas ve başını sallayarak onayladı.

"Sevecen miydi?" diye sordum.

"Elbette; o bendim. Ben sevecenim. Biliyorsun Phil, bazı açılardan bütün hayatım bomboş. Bu yaşa geldim hâlâ daha bir plakçıda tezgâhtar olarak çalışıyorum? Bak, sen ne yapıyorsun, bütün gün yazar olarak çalışıyorsun. Tanrı aşkına neden ben de böyle anlamlı bir şey yapamıyorum? Anlamlı bir şey. Ben bir tezgâhtarım! Düşüğün de düşüğü. Okulu bittiğinde, bir gün, Rachel bir profesör olacak. Hiç bırakmamalıydım; diplomamı almalıydım."

"Akademik kariyerini yüce bir neden için, savaş karşıtlığın yüzünden feda ettin," dedim.

"Tüfeğimi bozdum. Hiçbir neden yoktu; sadece tüfeğimizi söküp tekrar topladığımız gün beceriksizdim. Tetiği kaybettim. Hepsi bu."

Ona bilinçaltının bilinçten daha akıllı olduğunu, sahip olduğu hayal gücü ve soylu değerler anlayışından gurur duyması gerektiğini açıkladım. Her şeyden önce, bu onun bir parçasıydı.

"Buna inandığıma emin değilim," dedi Nicholas. "Artık neye inandığıma emin değilim. Sadece o iki FBI ajanı geldiği ve itip kaktığı için değil. Benden karımı gözetlememi istediler! Sanırım peşinde oldukları şey buydu. 1984'deki gibi insanların birbirlerini gözetlemelerini sağlıyor ve tüm toplumu parçalıyorlar. Hayatım ne anlama geliyor, Phil, seninkiyle ya da herhangi biriyle karşılaştırdığımda, söyle? Alaska'ya gideceğim. Geçen gün Southern Pacific'deki adamla konuşuyordum; senede üç kez Alaska'ya giden bir yat, Dünya'yla tek bağlantıları. Gidebilirim. Sanırım gelecekteki ya da alternatif evrendeki kendimin dün gece söylemeye çalıştığı buydu: Hayatımın bir anlamı yok ve iyisi mi önemli bir şey yapayım. Muhtemelen ne yapacağım konusunda bilgi edinecekken uyandım ve gözlerimi açarak her şeyi mahvettim. Aslında onu korkutan Rachel'ın çığlığıydı; o sırada kayboldu. Eğer onun yüzünden gitmeseydi, geleceğimi nasıl kuracağımı biliyor olacaktım, oysa hâlâ bir şey bilmiyorum, bir şey yapmıyorum, dükkânda beni bekleyen Allah'ın belası Victor'un gönderdiği kırk büyük kutuyu - bütün sonbahar çeşitlerini hatta Herb'in peşinde koştuklarını bile bize verdiler, yüzde onluk indirim yüzünden - kontrol etmek dışında ne bir umudum ne de beklediğim bir şey var." Mahzunca susuverdi.

"FBI ajanları neye benziyorlardı?" diye sordum, hayatımda daha önce hiç görmemiştim. Berkeley'deki herkes, ben de dahil, Nicholas'ın yaşadığı ziyaretten korkardı. Günün koşulları böyleydi.

"Şişman kırmızı boyunları ve gerdanları vardı. Ve hamura saplanmış iki kömür parçasına benzeyen küçük gözleri. Ve hep seni izliyorlar. Gözlerini senden hiç ayırmıyorlar. Belli belirsiz ama fark edilir bir Güney aksanları vardı. Geri gelip ikimizle de konuşacaklarını söylediler. Büyük ihtimalle gelip seninle de konuşacaklardır. Yazdıkların hakkında. Öykülerin sol görüşlü mü?"

"Hiç okumadın mı?" diye sordum.

"Bilim kurgu okumam," dedi Nicholas. "Sadece Proust, Joyce ve Kafka gibi ciddi yazarları okurum. Bilim kurgunun söyleyecek önemli bir şeyi olduğu zaman, onu da okurum." Sonra *Finnegan's Wake*'in erdemleri üzerine konuşmaya başladı; özellikle son bölümünü *Ulysses*'in son bölümüyle karşılaştırdı. Ona göre kendisinin dışında kimse onu ne okumuştu ne de anlamıştı.

"Bilim kurgu geleceğin edebiyatı," diye anlattım durakladığında. "Yirmi otuz yıl içinde Ay'ı ziyaret edecekler."

"Yo, hayır," dedi Nicholas sertçe. "Hiçbir zaman Ay'ı ziyaret edemeyecekler. Sen bir hayal dünyasının içinde yaşıyorsun."

"Gelecekteki kendinin sana anlattığı bu muydu?" dedim. "Yoksa başka evrendeki kendinin ya da her neyse?"

Bana göre bir hayal dünyasında yaşayan Nicholas'tı; bir plakçıda tezgâhtar olarak çalışırken diğer yandan adeta kendi gerçeklerinden ayrılarak yüce edebiyat içinde kaybolmuştu. O kadar çok Joyce okumuştu ki, onun için Dublin, Berkeley'den daha gerçekti. Bana göre de Berkeley tam olarak gerçek değildi, hayal aleminde kaybolmuştu, tıpkı Nicholas gibi; bütün Berkeley Amerika'nın geri kalanından farklı bir politik rüya gördü. Bu rüya tepki arttıkça ve yaygınlaştıkça, eninde sonunda yok edilirdi. Nicholas Brady gibi biri asla Alaska'ya gidemezdi, o Berkeley'in ürünüydü ve ancak Berkeley'in radikal öğrenci çevresi içinde ayakta kalabilirdi. Birleşik Devletler'in geri kalanı hakkında ne biliyordu? Ben ülkeyi dolaşmış, Kansas, Utah ve Kentucky'yi görmüş, Berkeley radikallerinin yalıtılmışlığını anlamıştım. Onların görüşleri Amerika'yı az da olsa etkileyebilirdi ama uzun vadede kazanan koyu muhafazakârlar, yani Ortabatı olacaktı. Ve eğer Berkeley düşerse, Nicholas Brady de onunla beraber düşecekti.

Bu elbette ki uzun zaman önceydi, Başkan Kennedy suikaste kurban gitmeden önce, Başkan Ferris Fremont ve Yeni Amerikan Yolu'ndan

önceydi. Karanlık üstümüzü tamamen örtmeden önce.

3.

Siyasete yönelen Nicholas, California'dan genç bir senatör olan Ferris F. Fremont'un tomurcuklanan kariyerini çoktan fark etmişti. Fremont, 1952 yılında bizden daha güneyde, Orange County'de piyasaya çıkmıştı; orası öyle gerici bir bölgeydi ki Berkeley'deki bizlere dehşetli kâbus sislerinde oluşan hayaletler kadar gerçek - salt gerçeklikten oluşsalardı bundan daha fazla gerçek olamazlardı - dehşetler doğuran hayali bir ülke olarak gözükürdü. Aslında Berkeley'deki kimsenin görmediği Orange County, dünyanın öbür tarafındaki bir düştü, Berkeley'in tam tersiydi; eğer Berkeley yanılsamanın kölesi olduysa, gerçeklikten koptuysa onu oraya iten Orange County'di. Bir evrende ikisi asla bir arada var olamazdı.

Sanki Ferris Fremont, Orange County çöllerinin ortasında dikilip eyaletin kuzey ucunu, Berkeley'in gerçek olmayan esaretini hayal etmiş, tüyleri ürpermiş ve kendi kendine Bu Gitmeli anlamında bir şeyler söylemişti. Eğer iki adam, kuzeyde Nicholas Brady ve güneyde Ferris Fremont, altı yüz mil öteden birbirlerine baksalar ve yüzleşselerdi, ikisi de dehşete düşerlerdi. Ferris Fremont da en az Nicholas Brady kadar dehşete düşerdi; Nicholas, Berkeley Daily Gazzette'de, Fremont'un Senato'ya girme şansını Demokrat rakibi Margaret Burger Greyson'a homoseksüel iftirasını atarak yakaladığını okuduğunda zaten dehşete düşmüştü.

Aslında, Margaret Burger Greyson alışıldık bir senatördü, ama Fremont'un zaferinin temel nedeni oy yüzdesi değil, ona yapılan iftiralardı. Fremont, Oceanside'deki gazetesini kullanarak Bayan Greyson'u mahvetmiş ve bu iş bilinmeyen kaynaklar tarafından finanse edilerek eyaletin güneyindeki ilan tahtalarına Bayan Greyson'ın cinsel yaşamını ima eden afişler yapıştırılmıştı.

CALIFORNIA'NIN GÜVENİLİR BİR ADAYA İHTİYACI VAR!
GREYSON'DA YUMUŞAK BİR ŞEYLER YOK MU?

Bu, güya Bayan Greyson'un hayatındaki gerçek bir olaya dayanıyordu, ama gerçekte kimse böyle bir şey bilmiyordu. Bayan Greyson mücadele etti ama dava açmadı. Yenilgisinin ardından belirsizlik içinde kayboldu ya da Cumhuriyetçilerin şaka yollu dediği gibi San Diego'nun eşcinsel barlarına gitti. Bayan Greyson, bir liberaldi. McCarty döneminde halkın gözünde

komünistlik ile eşcinsellik arasında fark yoktu. İftira kampanyası başladıktan sonra Fremont kazanmakta pek zorlanmadı.

O zamanlar, Fremont toy bir maskaraydı, dolgun yanaklı, asık suratlı, sarkık yüzlü ve yağlı siyah saçlı biriydi. Çizgili takım elbise, parlak renkli kravat ve çift renkli ayakkabılar giyerdi, parmaklarının boğum noktalarında bile kıl olduğu söylenirdi. Silahlar hobisi olduğu için hedef tahtalarının önünde çok sık fotoğraf çektirirdi. Kovboy şapkası giymeyi severdi. Oy sonuçları geldikten sonra Bayan Greyson'un ona verdiği tek karşılık, onun arkadan vuran biri olduğu anlamında acı bir sözdü. Ne olursa olsun, Bayan Greyson'un politik kariyeri sona ermiş, Ferris Fremont'unki başlamıştı. Hemen ev aramak için karısı Candy, iki oğlu Amos ve Don ile beraber Washington D.C.'ye uçtu.

Şimdi bütün bu bokun Berkeley üzerindeki etkilerini görmüş olmalısınız. Berkeley bunu iyi karşılamadı. Radikal öğrenci çevresi bu şekilde kazanılan kampanyaya çok kızdı. Hele Fremont'un Washington'da gözükmesine daha da kızdılar. Kazanana kızarlarken Bayan Greyson'u pek umursamadılar. Cumhuriyetçilerin belirttiği gibi Berkeley'de eşcinsel çoktu ve elbette bir sürü solcu vardı. Berkeley dünyanın solcu başkentiydi.

Fremont, Amerikan karşıtı faaliyetleri araştıran bir komiteye atandığında dünyanın solcu başkenti şaşırmadı. Senatör bir sürü önemli liberali Komünist Parti üyesi olmakla suçladığında da kimse şaşırmadı. Ama Senatör Fremont, Aramchek'i suçladığında herkes şaşırdı.

Berkeley'de çalışan ve yaşayan Komünist Parti üyeleri de dahil, kimse daha önce Aramchek'i duymamıştı. Bu onları hayrete düşürdü. Aramchek neydi? Senatör Fremont konuşmasında Komünist Parti'nin bir üyesinin, bir Politbüro ajanının, baskı altında kendisine bir belge verdiğini, bu belgede Amerikan Komünist Partisi KP-ABD'nin Aramchek'in niteliğini tartıştığını ve bu belgeden KP-ABD'nin sadece gerçek düşmanı ve hainlik faaliyetlerini, yani Aramchek'i maskeleyen öncü bir topluluk olduğunun kanıtlandığını söylüyordu. Aramchek'e üye olarak kaydolmanın yolu yoktu, normal bir yolla çalışmıyordu. Üyeleri açıkça ya da gizli şekilde belirli bir felsefeyi benimsememişlerdi. Ama yine de Birleşik Devletlerde idareyi gizlice ele geçiren Aramchek'ti. Solcu başkentinde hiç olmazsa bir kişinin bundan haberi olması gerektiğini düşünürdünüz.

O zamanlar Komünist Parti mensubu olan bir kız tanırdım. Hep tuhaf görünürdü; hatta Parti'ye katılmadan önce bile. Katıldıktan sonra iyice çekilmez olmuştu. Şalvar tipi pantolonlar giyer ve bana cinsiyet hareketinin

kadınların istismarı olduğunu söylerdi. Bir keresinde, arkadaş seçimime kızdığı için, Telegraph Bulvarı'ndaki Larry Blake'in lokantasında sigarasını kahve fincanımda söndürmüştü. Arkadaşlarım Troçkistlerdi. Onlardan ikisini, politik eğilimlerinden bahsetmeden onunla tanıştırmıştım. Bunu Berkeley'de asla yapmazdınız. Liz ertesi gün Larry Blake'de masama geldi, ağzını bıçak açmıyordu; Parti'yle başının dertte olduğunu düşündüm. Bir şekilde şakayla Parti kadar Aramchek'in de üyesi olup olmadığını sordum.

"Ne aptalca," dedi, "Ne faşist bir yalan. Aramchek diye bir şey yok. Olsaydı bilirdim."

"Eğer varsa", diye sordum, "katılır mısın?"

"Ne yaptığına bağlı."

"Amerika'yı mahvediyor," dedim.

"Sence çalışan kesimi sindiren ve kukla rejimlerden yardım alarak emperyalist savaşlarla kendisini finanse eden tekelci kapitalizm yıkılmamalı mı?" dedi Liz.

"Ona katılırsın," dedim.

Eğer Aramchek var olsaydı bile, Liz katılamazdı. Onu, Larry Blake'de sigarasını kahve fincanımda söndürdükten sonra bir daha hiç görmedim; Parti ona, benimle bir daha konuşmamasını söylemiş o da söyleneni yapmıştı. Hâlâ onun Komünist Parti'de yükselebileceğine inanmıyorum; tipik bir alt kademe örneğiydi, kendini, emirleri yerine getirmeye adayan ama onları asla anlamayan biri. O zamandan beri ona ne olduğunu merak eder dururum. Acaba o da beni merak etmiş midir? Parti beni yasaklayınca, onun için artık yoktum.

Bir gece Nicholas ve Rachel ile yemek yerken Aramchek konusu açıldı. Sosyalist İşçiler Partisi, Senatör Fremont ve Aramchek'i suçlayan bir çözümü kabul etmişti: Birisi Amerikan emperyalizminin bir kolu, diğeri de Moskova'nın militan bir koluydu.

"Bu, her iki tabanı da kapsıyor," diye fikrini belirtti Nicholas. "Siz SİP'liler fırsatçısınız."

Rachel, Berkeley'li bir siyasal bilim kızı tavrıyla gülümsedi.

"Hâlâ o çocuğu görüyor musun?" dedi Nicholas, karısının âşık olduğu SİP üyesini kastederek.

"Hâlâ patronunun karısına âşık mısın?" diye sordu Rachel.

"Tamam," diye mırıldandı Nicholas, fincanıyla oynayarak.

"Bana göre Fremont çok büyük bir kavram yarattı," dedim. "Olmayan - uydurduğu - bir örgütü suçlayarak Amerika'yı ele geçirdiğini söylüyor.

Aslında kimse onu yok edemez. Kimse ondan kaçamaz. Kimse bir daha nerede ortaya çıkacağını bilmiyor."

"Berkeley'de," dedi Nicholas.

"Kansas City'de," dedim. "En önemli merkezde. Salt Lake City'de, her yerde. Fremont Aramchek karşıtı sağcı kadroyu, gençliği, onun ortaya çıktığı her yerde mücadele etmek için örgütleyebilir; bunlar üniformalı çocuklardan oluşan tetikte takımlar. Bu, Fremont'a Beyaz Saray yolunu açacak." Şaka yapıyordum. Ama hepimizin bildiği gibi bunlar doğru çıktı. John Kennedy ve kardeşinin ölümünden, Amerika'nın neredeyse diğer tüm önemli politik figürlerinin ölümünden birkaç yıl sonra.

4.

Amerika'daki önde gelen politik şahsiyetlerin, sözde kafayı yemiş yalnızlar tarafından işlenen vahşi suikastlerle öldürülmesindeki amaç, Ferris F. Fremont'un seçilmesini sağlamaktı. Tek yol buydu. O, kimseyle açıkça rekabet edemezdi. Bütün o saldırgan kampanyalarına rağmen, aslında değersiz birisiydi. Bir zamanlar ona yardım edenlerden birisi, bu fikri ona vermiş olmalıydı. "Eğer Beyaz Saray'a girmek istiyorsan Ferris,"demiş olmalıydı, "ilk önce herkesi öldürmelisin." Bunu harfi harfine ciddiye alan Fremont, 1963'den başlayarak, kendisine denileni yaptı ve Lyndon Johnson hükümeti sırasında da bu şekilde çalışmaya devam etti. Lyndon Johnson emekli olunca, önü açıldı. Rekabet edemeyen birinin rekabet etmesi beklenemezdi.

Ferris Fremont'un ahlakı üzerinde durmaya gerek yok. Zaman zaten kararını vermişti, bütün dünya vermişti - onu hâlâ büyük bir saygıyla destekleyen Sovyetler Birliği dışında. Aslında Fremont, Amerika'daki Sovyet entrikalarıyla yakından ilişkiliydi, söz sahibi Ruslar tarafından destekleniyordu ve stratejisini tasarlayanlar da onlardı. Bunlar tartışılabilirdi, ama her şeye rağmen gerçektiler. Sovyetler onu destekledi, sağ görüşlüler destekledi ve sonunda aday yokluğunda herkes onu destekledi. Başa geldiğinde büyük bir destek dalgasını arkasına almıştı. Başka kime oy verebilirlerdi ki? Aslında Fremont'un başka biriyle yarışmadığı, adamlarının Demokrat Parti'nin içine sızdığı, casusluk yaparak oradaki her şeyi dinledikleri ve mahvettikleri düşünülürse, her şey daha kolay anlaşılırdı. Fremont, politik muhalefetini yok etmekte önemli rol oynayan Amerikan istihbarat toplumunun (kendilerine böyle denilmesinden hoşlanıyorlardı) ve eski ajanların desteğini almıştı. Tek partili sistemde seçimler her zaman ezici çoğunlukla kazanılır.

Neden Sovyetler Birliği ve Amerikan toplumu gibi iki farklı grup aynı adamı destekliyor? diye sorabilir biri. Ben bir politik kuramcı değilim, ama Nicholas bir keresinde şöyle demişti, "İkisi de namussuz ve yetersiz politik figürlerden hoşlanırlar. Böylece hükümeti arkadan yönetebiliyorlar. Sovyetler ve polis, ikisi de gölge hükümettir. Daima da olacaklar, çünkü ikisinin de birer silahı var. Üstelik silahları da kafaya dayanmış durumda."

Kimse Fremont'un kafasına silah dayamamıştı. O, bizim kafalarımıza yöneltilen silahtı. Onu seçen insanlara yöneltilen. Onun arkasında dünyanın

her yerinden polisler vardı, Rusya'daki sol görüşlü polisler, Amerika'daki sağ görüşlü polisler. Polis polistir. Sadece aralarında rütbe farkı vardır; yüksek rütbeliler ve düşük rütbeliler. En tepedeki polisiyse kimse görmemiştir.

Sonuçta Nicholas da politik kuramcı değildi. Fremont'un ardındaki koalisyonun nasıl oluştuğu konusunda bir fikri yoktu, bunun nasıl var olduğu konusunda da. Hepimiz gibi o da, o yıllarda önemli politikacılar öldükçe ve Fremont güçlendikçe şaşırıp kalmıştı. Kimse ne olduğunu anlamadı. Olayın farkma varılmadı.

Bir Latin sözü vardır, biri kimin suç işlediğini bulmaya çalıştığında kendine şunu sormalı der, *Kimin kazandığına bak*. John Kennedy, Dr. King, Bobby Kennedy ve diğerleri öldürüldüğünde, George Wallace kötürüm kaldığında hepimiz sormalıydık, Kim kazanıyor? Amerika'daki herkes bu anlamsız ve iğrenç cinayetler yüzünden kaybetti, önünde Beyaz Saray yolu tamamen açılan ikinci sınıf bir adamın dışında: girip orada kalmak için yolu açıktı. Başka bir biçimde asla buna şansı olamazdı.

Her ne kadar bunu kimin ve niçin yaptığını açıklayamasak da kendimizi affetmeliydik. Diğer ülkelerin tarihleri bu tür olaylarla dolu olmasına rağmen böyle bir şey Amerika'da daha önce hiç olmamıştı. Ruslar bunu iyi bilir; İngilizler de - Kambur Richard'ı, Shakespeare'in dediği gibi, III. Richard'ı düşünün. Bu konuya bir örnektir: Richard, tahtı ele geçirmek için herkesi, hatta çocukları bile öldürmüştü ve her seferinde bahanesi doğanın onu çirkin yaratmış olmasıydı. Doğa, Ferris Fremont'u da çirkin yaratmıştı, dıştan ve içten. Şahsen bunu asla anlayamadım. Bir sürü olasılık üzerinde düşündük, ama bu, aklımızın ucundan bile geçmedi. Düzenbaz düşünce, o zamana dek Amerikan tahtı için dolaplar çevirmemişti.

Niyetim Ferris Fremont'un nasıl güçlendiğini anlatmak değil. Onun düşüşünü anlatmak istiyorum. Önceki öykü biliniyor, ama nasıl yenildiğini anlayan var mı, şüpheliyim. Nicholas Brady ve onun arkadaşları hakkında yazmayı tasarlıyorum.

Tüm gün yazmak için kitabevindeki işimi bırakmama rağmen, University Music'e uğrayıp yeni albümleri dinlemek ve zamanın çoğunda dağıtımcıların görevlileri ya da ofisindeki kâğıt işleriyle uğraşan Nicholas'a merhaba demekten hoşlanıyordum. 1953 yılında University Music'i idare etmeye başladı; sahibi, Herb Jackman'ın Kesington'da bir mağazası daha vardı, zamanının çoğunu orada harcıyordu. Evine de daha yakındı. Pat, hâlâ Berkeley'de çalışıyordu, Nicholas ve o, çoğu günler beraberdi.

Benim bilmediğim Herb'in kalbinin durumuydu. 1951'de bir kalp krizi geçirmiş ve doktoru emekli olmasını söylemiş. Henüz kırk yedi yaşındaydı, emekliye ayrılmak yerine Kesington'da çok küçük bir dükkân satın alıp orada vakit geçirdi. Dükkân sadece cumartesileri iş yapıyordu, ama University Music'de beş kişi çalışıyordu ve her zaman yoğundu.

Nicholas ve Pat, elbette Herb'in durumunu biliyorlardı. Bazen, cumartesi geceleri Herb ve dostlan University Music'deki ofiste bir araya gelip poker oynarlardı. Ara sıra ben de katılırdım. Dostları Herb'in kalbinin durumunu biliyorlardı. Kaba bir gruptu, ama onu çok severlerdi; çoğu komşu dükkânların küçük esnafıydı ve esrarkeşlerin Telegraph Bulvarı'nda yoğunlaşmaları en büyük ortak dertleriydi. İlerde neler olacağını görebiliyorlardı. Nicholas daha sonraları Herb'in ölmesinin nedeni olarak, Telegraph'ın bir uyuşturucu merkezine dönüşmesini gösterdi. Herb ölmeden önce satıcıların yoldan geçenlere açıkça 'joint' teklif ettiklerini görmüştü. Bu durumun Herb gibi eski kafalı bir Oklahomalıya kalp krizi geçirtmesi çok normaldi.

Dana'daki evinde Tony Poucher ve dostlarıyla da poker oynardım; onlar da benim gibi bilimkurgu yazarlarıydı. Nicholas asla poker oynamadı; bunun için fazla entelektüeldi. O, kitaplar, plaklar ve Bulvar kafeleriyle ilgilenen tipik Berkeley entelektüeliydi. Rachel'le birlikte dışarı çıktıklarında, körfezi geçip San Fransisco'ya, North Beach ve Grant boyunca sıralanmış kafelere giderlerdi. Ama daha önce Çin Mahallesi'nde durup hep aynı yerde akşam yemeği yerlerdi, Washington'daki Yee Jun'un yeri onlara göre oradaki en eski restorandı. Merdivenlerden inerek girerdiniz ve mermer masaları vardı. Walter adında kısa boylu bir garson vardı, evsiz öğrencileri bedava doyurduğu söylenirdi. Bu, bir anlamda, bir gün Beatnikleri (Herb Caen onları böyle adlandırmıştı) yok edip yerlerini Haight-Ashbury hippileriyle doldurmaktı. Nicholas asla bir Beatnik ya da hippi değildi - bunun için fazla entelektüeldi - ama kot pantolonu, spor ayakkabıları, kısa sakalı ve karmakarışık saçıyla onlara benzerdi.

Nicholas için hayatı boyunca plakçı tezgâhtarı olarak kalma ihtimali büyük bir sorundu. University Music'i yönetmesi bile tezgâhtarlık gibi geliyordu. Bu durum kafasını karıştırıyordu, özellikle karısı diplomasını almaya hazırlanırken. Okula gitmek yerine karısına okulu bitirtiyordu. İçinde Rachel'in ona yukardan baktığı duygusu vardı. Berkeley bir üniversite kenti olduğu için çoğu insanın kendisine yukardan baktığını hissediyordu. Bu, onun için zor bir süreçti. Patronunun bir kalp krizi daha

geçireceği belliydi ve o noktada Pat, University Music'in resmi sahibi olarak, şüphesiz onu, Nicholas Brady'i yönetici yapacaktı. Herb'in yapmış olduğu ve zaten uzun süredir kendisinin yapıyor olduğu şeyleri yapacaktı. Bunun kendisini de Herb gibi bitireceğini düşünmeye başladı. Sabah dokuzda başlayıp gece yarısına kadar süren ve karşılığını göremediği bir işte stres ve çok çalışmak yüzünden genç yaşta ölmek düşüncesi sürekli aklındaydı. Bağımsız bir dükkân sahibi için perakende plak satışı zarar ettiren bir işti; Music Box ve Wherehouse gibi mağaza zincirleri, indirimli satışlar yaparak yaygınlaşmaya başlamışlardı.

Bu dönemde Nicholas, başka bir doğaüstü deneyim daha geçirdi. Bana ertesi gün anlattı.

Meksika'yla ilgiliydi. Meksika'ya hiç gitmemişti ve hakkında az şey biliyordu. Rüyasının onu şaşırtmasının nedeni buydu: her araba, her bina, kaldırım ve lokantalardaki herkes çok belirgindi. Üstelik eskiye ait de değildi, çünkü Sarı taksiler görmüştü. Mexico City gibi çok gürültülü, modern ve büyük bir kentti, ama bir şekilde sesler kesilmişti ve arka planda sürekli bir uğultu vardı. Rüyasında tek bir sözcüğü bile net olarak duymamıştı. Kimse onunla konuşmadı; karakterler yoktu, sadece taksiler, arabalar, sokak işaretleri, mağazalar, lokantalar vardı. Tamamen bir sahne gibiydi. Tuhaf, canlı ve parıltılı bir renk içinde saatlerce devam edip gitmişti, Nicholas'ın dediğine göre, bir tür akrilik resim gibiydi.

Rüyayı çok tuhaf bir şekilde görmüştü: gündüz vaktiydi. Tatil gününde, öğleden sonra iki civarında uykusu gelmiş ve oturma odasındaki kanepeye uzanmıştı. Rüya birden başlamıştı. Taco almak için bir taco tezgâhının önünde duruyordu. Ama ardından sahne büyümeye başlamıştı, sanki kapılar ardına dek açılmış ya da yukarı çekilmiş gibiydi; aniden artık taco tezgâhının önünde değildi, onun yerine bir Mexico panoramasıyla karşı karşıyaydı. Romantik ve heyecan vericiydi, gecenin içinde rengârenk ışıldıyordu, bir sürü ayrıntı ve umutla onu cezbetmişti. Bütün yönlerde bir yelpaze gibi açılmıştı, aklının içindekilerinin bir parçası olmayan, güzel, zorlayıcı, teşvik edici ve kısa zaman sonra zengin bir yaşamın her yerden açığa çıktığı, tanıdık olmayan, engin ve yabancı bir manzaranın ortasındaydı.

İnsan mırıltıları, trafik uğultusu ve her şey o kadar gerçekti ki bir yanılsama olamazdı.

Rüyanın bir yerinde kendisini küçük bir grup ile birlikte okyanus kıyısında müze benzeri bir yere giderken bulmuştu. Sonradan hatırlayamadığı bir sürü sergi ve resim görmüştü, sadece bu bölüm saatlerce sürmüştü. Olay boyunca geçen toplam zaman, gerçekte, yaklaşık sekiz saatti. Yatarken saate bakmış, kalktığında tekrar kontrol etmişti. Sekiz saat boyunca Meksika manzaraları, üstelik bedava!

"Sanki başka bir akıl benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Yaşanmamış bir hayat, sanırım. Yaşamam gereken yer. Böyle bir deneyim geçirebilirim," dedi ardından.

Buna karşı çıkacak değildim. İçindeki sıkışmış Berkeley hayatı, böyle canlı bir yolculuk için haykırmıştı.

"Bu, belki de senin Güney California'ya gitmen gerektiği anlamına geliyor," dedim.

"Hayır, Meksika'ydı... Yabancı bir ülke."

"Hiç L.A.'e taşınmayı düşündün mü?"

Bunu hiç komik bulmamıştı. "Engin bir zihin benimle konuşuyordu! Uzayın sonsuz mesafelerinin ötesinden! Başka bir yıldızdan!"

"Neden? " diye sordum.

"Onun nelere ihtiyaç duyduğumu gördüğüne inanıyorum. Beni şu anda görünmeyen büyük bir amaca doğru yöneltmek niyetinde olduğuna inanıyorum. Ben..." Nicholas'ın yüzünde sinsi, gizemli bir ifade vardı. "Buna bir isim koydum: Vali-sistem A. Açılımı Devasa Aktif Canlı Bilinç Sistemi A. Kısaca 'A' diye isimlendirdim, çünkü bu sadece onlardan biri olabilir. Bütün bunlar onun karakteri: devasa, aktif, bilinçli ve bütün bunlar tutarlı bir sistem oluşturuyor."

"Bütün bunları sana Mexico'yu göstermesinden mi anladın?"

"Onu hissettim. Onun doğasını sezdim. Bazen geceleri yatıyor ve uyumadan onunla iletişim kurmaya çalışıyorum. Bütün bunlar yıllar boyunca ısrarlı yalvarış ve istemelerimin sonucu; bir çok kez bunun için yalvardım."

"Yalvarma"sözü üzerinde düşündüm ve sonra bu sözcükle dua etmeyi kastettiğini fark ettim. Bunun için dua etmişti, ama buna dua demeye cesaret edememişti çünkü Berkeley'de hiç kimse "dua" sözcüğünü kullanmazdı. II. Dünya Savaşı sırasında çalışmak için Richmond'daki tersanelere göç eden Okie'lerin dışında Berkeley'de din yoktu. Nicholas "dua"sözcüğünü kullanarak faka basmayacaktı.

Valis - onun adlandırmasıyla - ile başka olaylar da yaşamış olması gerektiğini tahmin ettim.

Gerçekten de bana daha sonra anlatacağı birtakım olaylar yaşamıştı; tuhaf bir şekilde tekrarlanan türde rüyalar. Bu rüyalarda eski Kutsal Kitaplara benzer şekilde basılmış büyük kitaplar görmüştü. Yazılanları ya okumuş ya da okumaya çalışmıştı... en azından bilinçli aklıyla. Ne kadarının bilinçsiz bir şekilde zihnine emilip bastırıldığını ya da uyanma sırasında unutulduğunu söyleyebilmek güçtü. Anlattıklarından anlayabildiğim kadarıyla, rüyalarında ona, hızlandırılmış bir kurstaymış gibi binlerce metin gösterilmişti ki bunu ne o ne de ben anlatabilirdim.

5.

Bu bir süre devam etti. Bir yıl sonra Nicholas'a rastladığımda, çok sık olmasa da hâlâ uykusunda yazılı sayfalar görüyordu. Bana söylediği ilginç bir şeyse yazıların rüyasında, sadece gece saat üç ve dört arasında göründüğünü keşfetmesiydi.

"Bunun bir anlamı olmalı," dedim.

Açıkça okuyabildiği sözcükler sadece onunla ilgili olanlardı, ama isminin diğer metinlerde de sıkça yer aldığına emindi. Şöyle yazıyordu:

BERKELEY'DE BİR PLAK TEZGÂHTARININ
BAŞINA ÇOK DERT GELECEK VE SONUNDA O

Gerisi yoktu; gerisini ya unutmuş ya da bulanıklaşmıştı. Rüyasında kitabı diğerleri tutmuş, ben de sayfaları açıp ona uzatarak incelemesini söylemişim ve o da bunu yapmış.

"Seninle Tanrının konuşmadığına emin misin?" dedim.

Bu, Berkeley'de benimsenmeyen bir konuydu ve onu iğnelemek için söylemiştim. Ama büyük açık sayfalarıyla, geniş ve eski görünüşlü kitapların daha önce gördüğü İncil'lere benzediğini o söylemişti. Bağlantıyı o yapmıştı. Ama o dünya dışı bir bilincin, başka bir yıldız sisteminden gelen birinin onunla konuşması diye düşündüğü, kendi teorisini tercih ediyordu ve bu yüzden yaşadıklarını bana anlatmaya devam etmişti. Eğer Tanrı olduğuna karar vermiş olsaydı, şüphesiz benimle konuşmayı bırakır, bir rahip ya da bir papaza danışırdı. Yani teorisi benim için bir şanstı.

Şanstı, çünkü şu ana dek anlattıkları ilgimi çekmişti. Rüyasında beni yazılı sayfaları ona uzatırken gördüğü için ben de bir şekilde bu işe karışmıştım. Ama profesyonel bir bilimkurgu yazarı olmama rağmen, gerçekten başka bir yıldız sisteminden dünya dışı bir bilincin onunla iletişim kurduğu fikrini kabul etmiyordum. Asla böyle fikirleri ciddiye almam, çünkü belki de bu tip şeylerin yazarı olduğum için bunları yalnızca kurgulamaya alışkındım. Bu tür şeyler düşünüş tarzıma yabancıydı. UFO'lara bile inanmazdım. Bana göre bir şaka ve hayaldi bunlar. Yani Nicholas, belki de güvenebileceği insanlar arasında en kötüsünü seçmişti.

Bence bütün bunlar, Nicholas'ın aklının içinde yaşadığı, küçük dünyasından çıkmak için yarattığı kronik bir düş yaşamıydı. Valis (onu

böyle adlandırdı) ile iletişim kurmak, hayatını daha çekilir kılmıştı, yoksa başka bir şey bulmak zorunda kalacaktı. Nicholas'ın, zorunlu olarak, gerçek yaşamla ilişkisini kesmeye başladığını düşünüyordum. Eğitimli entelektüellerin bulunduğu bir şehirde plakçı tezgâhtarı olmak, onun için fazlasıyla dayanılmaz bir durumdu. Bu insanın gerçek çözümler üretemeyince sığınacak bir şeyler yaratmasının klasik bir örneğiydi.

Yıllarca Valis hakkında bu teoriye saplanıp kalmıştım - ta ki bir gün, 60'lı yılların sonlarında, Valis'in, Nicholas ve Rachel'in küçük oğullarının doğum kusurunu iyileştirdiğini bizzat görene kadar. Ama bunlar sonra oldu.

Başlangıçtan beri Nicholas'ın bana bahsetmediği bir sürü şey olduğu ortaya çıktı. Söyledikleri kendi seçtikleriydi. Çünkü deli olarak gözükmek istemiyordu, genellikle kaçtığı gerçekliğin üzerinde iz bırakan bir pençe gibi fazladan bir acı verdiğini hissediyordu. Yaşadıklarını yaşamaması gerektiğini ve eğer gerçekten yaşıyorsa (ki yaşıyordu) bunlar hakkında konuşmaması gerektiğini biliyordu. Bunları anlatmak için beni seçmişti, çünkü bilimkurgu yazıyordum, bu yüzden insan olmayanlarla ilişkiler hususunda benim daha hoşgörülü ve açık fikirli olmam gerektiğini düşünmüştü. Nicholas'ın emin olduğu tek şey buydu. Valis insani değildi.

Bunları önemsemeyen Rachel, karısı, hayal edilebilir en insafsız ve en alaycı tavrı takındı. Kadının Berkeley entelektüel vahşiliği durmaksızın büyüyordu. Nicholas, ne zaman onun önünde Valis'i tartışmaya kalkışsa, hemen tarif edilemez hakaretlere maruz kalırdı. Adamın bir Yehova Şahidi muamelesi gördüğünü düşünebilirdiniz ki bu, çok eğitim almış karısının fazlasıyla hor gördüğü başka bir alandı. Bir Yehova Şahiti ya da bir Genç Cumhuriyetçi... böylesi bir varlıktan duyulan bir tür iğrenme. Bir şey Nicholas'ı tamamen mantıklı biri olmaktan alıkoyuyordu. Bence bu Valis ile olan deneyimleri hakkında anlattıklarında yatıyordu. Yine de Rachel'ı suçlayamazdınız. Sadece, daima şunu düşündüm, aşırı tersliği gereksizdi; grup terapisi için kocasını California Devlet Ruh Sağlığı Merkezi'ne gönderebilirdi.

Hâlâ Nicholas'ın Güney California'ya gitmesi gerektiğini düşünüyordum, temel olarak Berkeley'den çıkması yeterliydi. Gitti, ama sadece Disneyland'ı gezmek için. Bu sıradan bir yolculuktu. Ama arabasını toparlamak ve lastiklerini yenilemek zorunda olduğu anlamına geliyordu; o ve Rachel uyku tulumlarını, çadır ve Coleman ocağını Plymouthlarının arkasına doldurup yola koyuldular. Niyetleri kumsallarda uyuyarak tasarruf yapmaktı. Ama Nicholas'ın patronu Herb Jackson'a bahsetmediği gizli bir

amacı da vardı. Nicholas'ın resmi öyküsüne göre bu sadece bir tatildi. Gerçekteyse (bu sırrı bana söyledi, en iyi dostuna), Burbank'deki Progressive Records'da tanıdığı birini ziyaret edecekti: onların Batı Yakası temsilcileri olan Cari Dondero'yu. Bu küçük plak şirketi folk kayıtları yayınlardı, ki bunlar Berkeley'de her yerden daha iyi satardı. Nicholas da Berkeley'in bir parçası olduğu için zamanının çoğunu Josh White ve Richard Dyer-Bennet gibi folk şarkıcılarını dinlemekle geçirirdi, var olan Hudson Back Bay Ballad kayıtlarının çoğuna sahipti ve beş telli banjoyu kimin yeniden canlandırmış olduğunu (Nicholas'ın iddiasına göre Pete Seeger'dı ve sonra Seeger'ın da isim belirtmeden onlarla beraber söylediği Almanac Singers'tan bahsederdi) size söyleyebilirdi. Nicholas'ın düşüncesi, eğer Progressive Records'da göreceği şeylerden ve ekipten hoşlanırsa, onlarla birlikte çalışmaktı. Cari Dondero'yu bir kere tanışmıştım; ikimiz de Nicholas'ın artık Berkeley'in dışına çıkması gerektiğini düşünüyorduk. Dondero bunu başarmıştı.

Cari Dondero'nun düşünmemiş olduğu şeyse Los Angeles'ın dünyanın çatlaklar başkenti olduğu hakkındaki uğursuz gerçekti; tüm dini, doğaüstü ve okült tarikatları burada ortaya çıkar, müritlerini ilk olarak burada toplamaya başlardı. Eğer Nicholas güneye yerleşirse kendisi gibi olan insanlarla karşılaşacak ve iyileşmek yerine daha da beter olacaktı. Nicholas, hastalığın akıllılığın kalitesini belirlediği bir bölgeye taşmıyordu. Eğer Nicholas, L.A'e maruz kalırsa, ondan ne bekleyebilirdik ki? Nicholas'ın yetersizliği, varoluşunun küçülüşünde oluşan gerçeklikle temas ettiğinde Valis, büyük ihtimalle açığa çıkacaktı.

Nicholas, aslında Berkeley'den taşınmayı düşünmüyordu. Berkeley ve o birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydılar. Nicholas'ın beklediği şey Progressive Records'ın Sanatçı ve Repertuvar bölümü yöneticileriyle birlikte yemek yemekti. Beraber şarap içip onu kazanmaya çalışacaklar, o da muzaffer bir şekilde hayır diyecek ve uygun bir teklifi reddetmiş olarak Berkeley'e dönecekti. Hayatının geri kalanını Telegraph Bulvarı'nda plak tezgâhtarı olarak, kendi kendine bu hayatı L.A.'ye gitme sadakatsizliğine tercih etmiş olduğunu söyleyerek geçirecekti.

Ama L.A. bölgesine gittiklerinde, özellikle Plymouth'u ile Orange County ve Disneyland'in aşağı taraflarını dolaşırken ona şaka yollu önerdiğim, beklemediği bir şeyi keşfetti. Bölgenin bazı kısımları onun Meksika rüyasına benziyordu. Haklıydım. Anaheim yakınlarında otoyoldan ayrıldı, yanlış bir çıkışa girmiş ve sonuçta Placentia kentine ulaşmıştı... ve

karşısında Meksika binaları, alçak tavanlı Meksika arabaları, Meksika kafeleri ve Meksikalılarla dolu olan küçük ahşap evler buldu. Hayatında ilk kez bir Meksika mahallesine girmişti. Mahalle, sarı taksiler dışında Mexico'ya benziyordu. Nicholas, düşlerindeki dünyayla aktif bir temas kurmuştu. Bu Progressive Records'ın olası iş teklifi hakkındaki bütün düşüncelerini değiştirdi.

O ve Rachel, Berkeley'e geri döndüler, ama kalmak için değil. Rüyasında gördüğü dünya gerçekten de vardı, her şey rüyasında gördüğü gibiydi. Nicholas artık durdurulamazdı.

"Haklıydım," dedi bana Körfez Bölgesi'ne dönerken. "Rüya değildi. Valis bana nerede yaşamam gerektiğini gösteriyordu. Hayal edebileceğim her şeyi gölgede bırakan kaderim orada yatıyor, Phil. Kaderim yıldızlara kadar uzanıyor."

"Valis sana oradaki kaderinin ne olduğundan bahsetti mi?" diye sordum.

"Hayır," diyerek kafasını salladı. "Zamanı geldiğinde bunu öğreneceğim. Casusluk servislerindeki prensiplerin aynısı, bilmen gereken neyse onu bilmelisin. Eğer resmin bütününü anlarsan aklını yitirirsin. Delirirsin."

"Nicholas," dedim, "bir rüya yüzünden mi işini bırakıp Orange County'e taşınacaksın?"

"Placentia'daki mahalleyi görür görmez anladım bunu," dedi Nicholas. "Her bina, her sokak ve geçen her araba rüyamda gördüğümün aynısıydı. Dolaşan insanlar, sokak levhaları bile. En küçük ayrıntısına kadar. Valis, benim oraya taşınmamı istedi."

"Bunu yapmadan önce ona neden diye sor. İçine girdiğin şeyin ne olduğunu bilmek hakkın."

"Valis'e güveniyorum."

"Ya kötü niyetliyse."

"Kötü mü?" Nicolas bana dik dik baktı. "O, evrendeki iyiliğin mutlak gücüdür!"

"Ona güvenebileceğime emin değilim," dedim, "eğer ben ve benim yaşamım söz konusu olsaydı. Yani, yaşamından söz ediyorsun, Nick. Bir rüya sana önceden parçalar gösterdiği için evini, işini ve arkadaşlarını bırakıyorsun. Belki sadece bir önbiliydi. Belki sen bir önbilicisin." Önbiliciler üzerine bir çok öykü ve aslında The World Jones Made[1] adlı bir roman da yazmıştım, önbiliye karışık bir kutsama şeklinde bakma eğilimindeydim. Öykülerimde ve özellikle romanda, kahraman kapalı bir çemberin içine, kendi determinizminin kurbanı olarak yerleşir, çünkü

önceden gördüklerini sonradan canlandırmak mecburiyetinde kalırdı; tıpkı Nicholas'ın şimdi yaptığı gibi. Sanki onu önceden gördüğü için ondan kaçma şansını yitirerek uğursuz bir kadere boyun eğmeyle sonuçlanırdı; tamı tamına Nicholas'ın yaşadığı gibi: Orange County'e taşınmak zorundaydı, çünkü bir sene önce onun bir hayalini görmüştü. Mantıksal olarak akla uygun değildi. Bir önseziye yakalanmış olduğu için gitmekten kaçmamaz mıydı?

Nicholas'ın rüyasında gördüğü şeyin Orange County'deki Placentia kentinin bir mahallesinin görüntüsü olduğuna inanmak istiyordum. Ama bunu başka bir güneş sistemindeki dünya dışından bir varlıkla kurulan iletişimden çok Nicholas'ın doğaüstü yeteneği olarak görüyordum. İnsan eninde sonunda sağduyusuna bir sınır çizmek zorundaydı. Occam'ın[2] Bilimsel Cimrilik Prensibi'ne dayanarak, en basit teori benimkiydi. İnsan, kendisinden daha güçlü bir aklın peşinden sürüklenmek zorunda değildi.

Ama Nicholas bu görüşte değildi. "Hangi kuramın daha ekonomik olduğu meselesi değil bu; sorun hangisinin doğru olduğu. Ben kendi kendimle iletişim halinde değilim. Kaderimin Placentia'da yatıp yatmadığını da bilemem. Sadece insan seviyesinden daha yukarda olan, daha büyük bir akıl bunu bilebilir."

"Belki senin kaderin Disneyland'ın tam ortasındadır. Oyuncakların altında uyur, kola ve sosisli sandviçlerle yaşarsın. Orada banyolar da var. İhtiyacın olan her şey var."

Bütün bunları dinlemekte olan Rachel, sinirli bir şekilde yüzüme baktı.

"Pekâlâ, sadece senin yaptığını yapıyorum," dedim. "Onunla dalga geçiyorum. L.A. bölgesinde yaşamak istemiyorsun, değil mi Rachel? Berkeley'in dışında?"

"Hiç bir zaman Orange County'de yaşamam," dedi Rachel öfkeyle.

"Demedim mi!" dedim Nicholas'a.

"Biz ayrılmayı düşünüyoruz. Böylece o üniversiteye devam edebilir, ben de oralarda kaderimin peşine düşebilirim," dedi Nicholas.

Bu her şeyi daha da anlaşılır kılmıştı. Bir rüyaya dayanan boşanma. Ne tuhaf bir yaklaşım. Bir boşanma nedeni? Karımı terk ettim çünkü yabancı bir ülke üzerine bir rüya gördüm... ki orasının Disneyland'ın on mil uzağında, portakal ağaçlarının yanında olduğu kanıtlandı. ABD'nin plastik kentinde. Bu tamamen gerçek dışıydı ve Nicholas yine de bunu anlamıyordu, üstelik onlar yıllardır evli kalmışlardı.

Çözüm üç yıl sonra Rachel hamile kaldığını anladığında ortaya çıktı. O günler diyaframların pek de kaliteli olmadığı dönemlerdi. Bu durum, onun üniversite kariyerini sona erdirdi; küçük Johnny'e sahip olduktan sonra artık nerede yaşadıklarını pek umursamaz bir hale gelmişti. Şişmanladı ve özensiz bir kadına dönüştü; saçları darmadağınık bir haldeydi; okulda öğrendiği her şeyi tamamen unutmuş olarak, bütün gün oturup televizyon izliyordu.

Altmışların ortasında Orange County'e taşındılar. Birkaç yıl içinde Ferris F. Fremont, Birleşik Devletler başkanı olacaktı.

---

1 *Türkçe'de Yaratılan Dünya adıyla ve hafiften eksik bir çeviri olarak yayınlandı. Okat Yayınları, 1971.*

2 *Ockham'lı William: (1285-1349?) saygın Aday, Yenilmez Bilgin gibi lakapları olan İngiliz skolastik filozof, Fransisken ilahiyatçı ve siyaset yazarı. Adcılığın bir biçiminin kurucusu olarak kabul edilir. Yaşamı boyunca mantığın, ister Tanrı ve dünyaya, ister dinsel ya da toplumsal kurumlara ilişin olsun, bütün bilimler için vazgeçilmez olduğunu savundu. Görüşleri ilahiyat fakültesi üyelerinin muhalefetine yol açınca diplomasını almadan Oxford'dan ayrıldı ve akademik açıdan 'aday' düzeyinde kaldı. 1934 yılında papanın çağrısıyla Avignon'a gitti. Daha sonra papayla arası bozulduğu için oradan kaçtı ve ona karşı mücadeleye başladı; bu arada aforoz edildi. Mantık üzerine çalışmalarına devam etti. Büyük olasılıkla 1349'da, Büyük Veba salgını'nda Münih'te bir manastırda öldü. Varlık konusundaki yalınlık ve tutumluluk ilkesini özetleyen "nesneler zorunlu olanlar dışında çoğaltılmamalıdır" sözü Ockham'ın usturası olarak bilinir, yhn.*

6.

Hayatı yıldızların ötesinden yönetilen bir arkadaşınıza nasıl davranırdınız? Hangi tavrı takınırdınız? Nicholas'ı, Rachel'le birlikte Orange County'e taşındıktan sonra çok az gördüm, ya onlar Körfez Bölgesi'nde uzunca bir süre kalmak için geldiklerinde ya da ben Disneyland'ı ziyaret etmek için aşağılara indiğimde görüşüyorduk. Onları her gördüğümde Nicholas beni Valis hakkında bilgilendirirdi. Orange County'e taşındıktan sonra, Valis onunla bir çok kez iletişim kurmuştu. Yani ona göre taşındığına değmişti.

Aynı zamanda, bir plak tezgâhtarı olarak çalıştıktan sonra Progressive Records'daki işi onun için çok büyük bir gelişmeydi. Perakende plak satışının sonu yoktu ve Nicholas bunun hep farkındaydı, oysa kayıt işi çok geniş bir alandı. Rock büyük bir hızla gelişip yaygınlaşıyordu, ama şimdilik bu durum, sadece folk sanatçılarıyla anlaşmaları olan Progressive Records'u etkilememişti. Progressive Records çok satan listelerine bile giriyordu; çoğu eski San Francisco ortamından gelen, en iyi folk sanatçılarının bazılarıyla anlaşmaları vardı: The Hungry I and the Purple Onion gibi. Peter, Paul and Mary ile anlaşmak üzereydiler ve onlara göre Kingston Trio da yoldaydı. Bunları Sanatçı ve Repertuvar bölümünde çalışan Nicholas'tan duydum; o bölümde yeni şarkıcıları, müzisyenleri ve grupları dinleyip deneme kayıtlarını yapıyordu ama anlaşma imzalama yetkisi yoktu. Sadece reddetme yetkisi vardı, ama onlarla çalışmaktan hoşlanırdı. Bu, Berkeley'de üçüncü dinleme odacığının arkasındaki tuvaletin kâğıtlarını değiştirmekten kat kat üstündü.

Sonunda, Nicholas'ın iyi seslere doğal olarak yatkın kulağı işe yaramıştı. Yeteneğinin ve geceler boyunca University Music'de nadir bulunan vokal plakları dinleyerek öğrendiklerinin meyvelerini topluyordu. Cari Dondero hata yapmamıştı; Nicholas'a iyilik yaparken aynı zamanda Progressive Records'a da iyilik yapmıştı.

"Demek ki mükemmel bir işin var," dedim; o, ben ve Rachel Placentia'daki dairelerinde oturuyorduk.

"Uncle Dave Huggins and His Up-Front Electric Jugs'ı kabul etmek için Huntington Beach'e gidiyorum," dedi Nicholas. "Bence onlarla anlaşmalıyız. İmzayı attırmalıyız. Gerçek folk rock. Bazı parçaları Grateful Dead'e benziyor." O sırada Jefferson Airplane'in bir abümünü dinliyorduk,

ki bu Berkeley'de sürekli olarak klasik müzik dinlemiş olan Nicholas için büyük ilerlemeydi. Grace Slick, "White Rabbit"i söylüyordu.

"Ne muhteşem bir kadın," dedi Nicholas.

"En iyilerinden biri," dedim. Rockla yeni yeni ilgilenmeye başlamıştım. Airplane en sevdiğim gruptu; bir keresinde arabamla Marin County'deki Bolinas'a kadar gidip Grace Slick'in olduğu söylenen eve gözümü dikip saatlerce bakmıştım. Kumsaldaydı, ama insanlar ve gürültüden uzakta. "Onunla anlaşma yapamaman ne kadar kötü," dedim Nicholas'a.

"Oh, birçok muhteşem kadın görüyorum," dedi Nicholas. "Folk şarkıcılarının, tutkulu folk şarkıcılarının çoğu kadın. Onların büyük bölümü, bizim endüstride söylediğimiz gibi tam anlamıyla yeteneksiz. Defalarca Baez, Collins ve Mitchell'ın parçalarını dinlemişler ve onları taklit ediyorlar, özgün hiçbir şeyleri yok."

"Demek şimdi," dedim, "insanlar üzerinde bir gücün var."

Nicholas sessizdi. Charles Krug şarabıyla dolu olan bardağıyla oynuyordu.

"Neler hissettiriyor?" diye sordum.

"Şey, ben..." Nicholas duraksadı. "Hayır dediğimde yüzlerindeki ifadeyi görmekten nefret ediyorum. Böyle..." Yüzlerindeki ifadeyi yaptı. "O kadar büyük umutlan var ki. Ülkenin her yanından Hollywood'a büyük umutlarla geliyorlar. The Mamas & Papas'ın "Young Girls Are Coming to the Canyon" şarkısındaki gibi. Bugün bir kız vardı... Kansas City, Kansas'tan otostop yaparak gelmiş, on beş dolarlık limon kasa gitarıyla... belki beş akor biliyordu ve bir şarkı kitabından bakmak zorundaydı. Genellikle bir yerlerde çalmıyorlarsa onları dinlemiyoruz. Yani, herkesi dinleyemeyiz ki." Bunu söylerken oldukça üzgün görünüyordu.

"Valis bugünlerde neler söylüyor?" diye sordum. Belki de yeni ve genişlemiş hayatında, artık rüyasında sesler duymuyor, yazılı sayfalar görmüyordu.

Nicholas'ın yüzüne garip bir bakış yerleşti. Bu konu ortaya çıktığından beri ilk kez tartışmak için isteksiz gözüküyordu. "Ben..." diye başladı ve sonra onunla beraber salondan yatak odasına doğru gitmemi işaret etti. "Rachel'in bir kuralı var şimdi," diye açıkladı, kapıyı kapatırken. "Adını anmam bile yasak. Dinle." Yatağın üzerine oturdu. "Bir şey keşfettim. Onu - ya da onları veya hangisiyse - açıkça duyabilmem rüzgâra bağlı. Rüzgâr estiğinde - burada çölden doğuya ve kuzeye esiyor - daha iyi iletişim kuruyorum. Notlar alıyordum. Bak." Tuvalet masasının bir çekmecesini

açtı; orada yüzlerce daktilo edilmiş sayfadan oluşan büyük bir kâğıt yığını duruyordu. Ve yatak odasının köşesinde üzerinde Royal marka bir daktilonun bulunduğu ufak bir masa vardı. "Onlarla olan temaslarımda, sana anlatmadığım çok şey var. Çoğul olduklarını düşünüyorum. Bir araya gelebiliyor, plazmatik bir yaşam biçimi gibi, tek bir vücut ya da akıl oluşturuyorlar. Atmosferde var olduklarını düşünüyorum."

"Tanrım," dedim.

"Onlara göre, içinde yaşadığımız yer kirlenmiş bir okyanus; onların bakış açısından rüya üstüne rüya görüyorum, her defasında durgun bir okyanus ya da göle bakıyorlar... bakıyorum," dedi Nicholas ciddi bir şekilde.

"Sis," dedim.

"Ondan nefret ediyorlar. İçine inmeyecekler. Sen bilimkurgu yazarısın. Dünya atmosferinde, bizim iyiliğimizle ciddi şekilde ilgilenen, var olduğu bilinmeyen, çok gelişmiş ve bilinç düzeyi yüksek yaşam biçimleri olabilir mi? İstedikleri zaman bize yardımcı olabilirler mi? Bence böyle olsa yıllardır birikmiş olan binlerce rapor olurdu. Mantıklı değil bu, birisi onları çok zaman önce keşfederdi. Belki - bu teorilerimden birisi - atmosferimize yeni girdiler, başka bir gezegen ya da boyuttan. Göz önüne aldığım başka bir olasılık da, gelecekten geliyor olabilecekleri, zaman içinde geri dönüp bize yardım ediyorlar. Bize yardım etmek konusunda çok istekliler. Her şeyi biliyor görünüyorlar. Tanrım, her yere gidebileceklerini sanıyorum, maddesel bir vücutları yok, sadece elektromanyetik alanlar gibi enerjik plazmatik biçimdeler. Büyük bir ihtimalle birleşip bilgileri topluyor ve sonra ayrılıyorlar. Tabii ki sadece teori kuruyorum. Bilmiyorum. Bu onların benim üzerimde bıraktıkları izlenim."

"Sen nasıl onları duyabiliyorsun da başkaları duyamıyor?"

"Bu konuda hiçbir teorim yok."

"Sana söyleyemezler mi?"

"Söylediklerinin çoğunu anlayamıyorum. Sadece görüntülerinden izlenimler ediniyorum. Benden buraya, Orange County'e taşınmamı istediler; bu konuda haklıydım. Bunun nedeni sanırım burada benimle daha iyi temas kurabilmeleri; burada, çölün yanında çoğunlukla Santa Ana rüzgârı estiği için. Araştırmalar yapmak için Britannica gibi bir yığın kitap aldım."

"Eğer varlarsa, başka birileri de..."

"Katılıyorum," dedi Nicholas. "Neden ben? Neden ABD Başkanı ile konuşmazlar?"

"Ferris F. Fremont?"
Güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama yine de gerçekten önemli olan bir sürü insan var... Bir keresinde... bunu dinle." Kâğıtları alt üst ederek aradı. "Bana bir mühendislik kuralı gösterdiler, ters yönlerde dönen iki şaftlı bir motor. Bütün kuralı bana açıkladılar; lanet şeyi gördüm, yuvarlak ve çok ağırdı. Ters yöndeki şaftlar yüzünden merkezkaç torku yoktu. Şaftlar, bir dişli takımıyla genel bir döndürme mekanizmasına bağlı çalışıyordu, sonuç olarak böyle sanıyorum, ama onu göremedim, öbür taraftaydı. Rüyada bütün üniteyi elimde tutuyordum... kırmızıya boyanmıştı. Güç kaynağını bilmiyorum, herhalde elektriktir. Ve şunu hatırlıyorum: bir kam sistemi vardı, bir fren gibi hareket etmesi için dönen bir rotordan ötekine akan ağırlıkları olan zincirleri vardı. Kalktığımda bütün bunları yazmamı istediler; keskin bir kurşunkalem ve bloknot gösterdiler. Bana şunu söylediler - bunu asla unutmayacağım - 'Bu kural senin zamanında biliniyordu'. Neyi kastettiklerini anladın mı?"
Nicholas çok heyecanlanmıştı; yüzü canlanıp kızarmıştı; sözler ağzından döküldü. "Bu, onların gelecekten olduğunu anlatıyor."
"Böyle olduğu anlamına gelmiyor," dedim. "Sadece gelecekte bu gördüğün motorun çok yaygın olacağı anlamına da gelebilir. Belki sadece geleceğimizi biliyorlar."
Nicholas gözünü üzerime dikti; ağzı şaşkınlık içinde sessizce kıpırdanıyordu.
"Bak" diye açıkladım, "yüksek dereceli varlıklar engeli aşıyor olabilirler..."
"Bu bir gerçek," dedi Nicholas sessizce.
"Pardon?" dedim.
"Bu bir öykü değil. Bu konuda tuttuğum notlar yirmi bin sözcükten fazla. Gördüklerim, duyduklarım üzerine teoriler, araştırmalar, bildiklerim. Neler bildiğimi biliyor musun? Ne göreceğimi zamanı gelince ben bulacağım, benden bulmamı istediklerinde. Pek fazla şey anlatmıyorlar, hatta ellerinden geldiğince az anlatıyorlar, sanırım. O yüzden bilimkurgu teorilerini bununla karıştırma Phil. Anlıyor musun?" diye kısık bir sesle konuştu.
Bir sessizlik oluştu. Birbirimizle yüz yüze geldik.
"Ne söylemem lazım?" dedim sonunda.
"Sadece bu konuda ciddi ol," dedi Nicholas. "Sadece çok ciddi, belki de korkunç bir konu olduğu için ciddiye almalısın. Biliyor olmayı isterdim. Bu konuda çok ciddi olduklarını seziyorum; beni aşan, herkesi aşan ölümcül bir

oyun oynuyorlar. Burada bir amaç için..." Aniden durdu. "Tanrım," dedi, "bütün bu şey benimle bağlantı kuruyor. Bunu anlatabileceğim birisinin olmasını isterdim; canımı sıkan da bu, kimseye anlatamam. Beni Berkeley'den Orange County'e getirdiler. Bunu bile anlatamıyorum."

"Neden bunu söyleyemiyorsun ki?"

"Denedim." Nicholas açıklamadı.

"Daha olgunlaşmış gözüküyorsun."

"Eh, Berkeley'den kurtuldum." Omuz silkti.

"Şimdi gerçek sorumlulukların var."

"O zaman da gerçek sorumluluklarım vardı. Bunun bir oyun olmadığını anlamaya başlıyorum."

"İşin..."

"Ben ne anlatıyorum. Uyuduğum zaman. Uyandığımda bana söylenenlerin hiçbir anlamı yok, çünkü hiçbir şey hatırlamıyorum. Beynin bir yerinde her şeyin saklandığını öğrenecek kadar okudum. Bilinçaltına bir yerlere gidiyor ve orada birikiyor. Dinle." Dikkatle bana baktı. "Phil," dedi, "sanırım programlanıyorum. Bir ibare, bir sözcük yakalıyorum; daha fazlası yok. Devam edebileceğim hiçbir yön yok. Sadece böyle düşünmemi sağlayacak kadar. Eğer programlanıyorsam denetleniyorum demektir, programlama bu şekilde çalışıyor, ya beyinde ya da elektronik devrede ve sonunda 'önlenemez uyarı'yı alacağım ve bütün program harekete geçecek, doğru olarak ya da olmayarak, ne kadar iyi yerleştirildiğine bağlı." Ara verdi ve ekledi. "Bu konuda okuyorum. Yoksa bilemezdim."

"Önlenemez uyarıyı alsan bile mi?"

"Hayır, söyleyeceğim ve yapacağım her şey doğal görünecektir. Benim fikrim bu. Posthipnotik bir telkin gibi; mantıklı olduğunda onu kendi dünya görüşünün içine alıyorsun. Ne kadar tuhaf, ne kadar zararlı olduğunun hiç önemi yok veya ne kadar Bir kez daha sustu ve bu kez konuşmayı sürdürmedi.

"Değiştin," dedim. "Ama bütün bunların yanında da olgunlaştın."

"Buraya taşınmak beni değiştirdi," dedi Nicholas, "yaptığım bütün bu araştırmalar; şimdi devam etmek için ana malzemeyi alacak param da var. Herb Jackson bana metelik ödemezdi, Phil. Etrafta debelenip dururdum."

"Bu iş, araştırma yapmaktan biraz daha fazla," dedim. "Berkeley araştırma yapan insanlarla doludur. Burada ne tür arkadaşların var? Kimlerle tanıştın?"

"Genellikle Progressive'dekiler," dedi Nicholas. "Müzik endüstrisindeki profesyonel insanlar."

"Onlara Valis'ten bahsettin mi?"

"Hayır."

"Bir psikiyatr ile konuştun mu?"

"Kahretsin," dedi Nicholas bezgin bir halde. "Ben de, sen de biliyoruz ki, bu konunun bir psikiyatr ile ilgisi yok. Bunu çok daha önce düşünebilirdim. Yıllar önce ve altı yüz mil ötede, delirmiş bir kentte. Orange County deli değil; çok muhafazakâr ve sabit fikirli. Deliler yukarıda, kuzeyde, L.A. County'de, burada değil. Delilik kuşağını altı yüz elli mil ile kaçırdım; sınırı ben geçtim. Kahretsin, sınırı ben geçmedim; kasten vurulup düşürüldüm buraya, Orange County'nin ortasına. Berkeley gibi dar fikirli kentlerden kurtulmak için. Düşünebileceğim ve kendi düşüncelerimi tahlil edebileceğim, görüş açısı ve başka tür bir aydınlanma kazanabileceğim bir yere gitmek için. Daha çok güven kazandım; eğer gerçekten kazandığım bir şey varsa, o da budur."

"Belki de öyledir."

"Berkeley'de her şey bir tür eğlence gibiydi; gecenin derinliğinde, başka bir bilinçle istemeyerek kurulan gizli temaslar, ben orada sadece pasif bir şekilde yatarak bunu sevip sevmeyeceğimi hissetmeyi bekliyordum. Orada, Berkeley'de bizler çocuktuk; Berkeley'de yaşayan hiç kimse, hiçbir zaman büyümeyecek. Belki Ferris Fremont'un Berkeley'den böylesine tiksinmesinin sebebi budur," dedi Nicholas kendi kendine.

"Oradan çok haberdarsın," dedim, "artık burada olduğun için mi böyle bu?"

"Ferris Fremont'un farkındayım," dedi Nicholas tam olarak ne kastettiğini belirtmeden. "Evet, artık burada olduğum için."

Hayali bir ses yüzünden, Nicholas, Berkeley'deyken sahip olduğu yarım kişilikten kurtulmuş, tam bir kimlik kazanmıştı. Berkeley'de kalmış olsaydı, yarım bir insan gibi yaşayıp ölecekti, bütünlüğü asla bilemeden. Ne tür hayali bir sesti bu? Kendi kendime sordum, varsayalım ki hayali bir ses Columbus'a batıya doğru yelken açması gerektiğini söylemiş ve bu yüzden Yeni Dünya'yı keşfedip insanlık tarihini değiştirmişti... O zaman "hayali" terimini kullanmak yanlış olurdu, çünkü bu sesin sonuçları hepimizi etkilerdi. Hangisi daha büyük bir gerçeklikti, batıya yelken açmasını söyleyen "hayali" bir ses mi, yoksa ona bu fikrin ümitsiz olduğunu söyleyen "gerçek" bir ses mi ?

Valis ona uykusunda, daha mutlu bir yaşam vaat etmese, onunla ikna edici bir şekilde konuşmasa, Nicholas Disneyland'ı ziyaret edip Berkeley'e geri dönecekti. Bunu, ben de, Nicholas da biliyorduk. Başka birisinin değer biçmesi önemli değildi; onu tanıyordum, sonsuza kadar bu düşünce tarzına saplanıp kalacaktı, bunu biliyordum. Bir şey Nicholas'ın hayatına karışmıştı ve onu zapteden kötü talih yok olmuştu. Bir şey demir zincirleri koparmıştı.

Bir insanın hiçbir zaman yapamayacağı bir şey yaparak, olmadığı bir şey haline nasıl dönüştüğünü anlamıştım. Nicholas'ın durumunda, Berkeley'den Güney California'ya taşınma eylemi tamamen imkânsızdı. Bütün arkadaşları oradaydı; ben hâlâ oradaydım. Bu harikulade bir şeydi; Berkeley'de yetişmişti, ama şimdi burada, Placentia'daki modern apartman dairesinde (Berkeley'de modern apartmanlar yoktur) oturuyor, Güney California tarzı gösterişli bir gömlek, bol bir pantolon ve ayakkabı giyiyordu; daha şimdiden buradaki hayat tarzının bir parçası olmuştu. Kot pantolonlu günler geride kalmıştı.

7.

Valis'in hayali varlığı - bu ismi, bir isme ihtiyaç duyduğu için uyduran - Nicholas'ı olmadığı bir şeye dönüştürmüştü; eğer bir psikiyatriste gitmiş olsaydı eskiden neyse öyle kalırdı ve öyle devam ederdi. Psikiyatrist onun dikkatini sesin amacına veya sonuçlarına değil, kaynağına yöneltecekti. Ki bu psikiyatrist büyük ihtimalle Berkeley'de yaşıyordu hâlâ. Başına bela olacak gece sesleri yok, daha mutlu bir yaşamı betimleyen görünmez varlık yok. Akılsızlığın uykusu, ne kadar huzurlu.

"Peki Nick," dedim. "Sen kazandın."

"Pardon?" Bezmiş bir halde baktı bana. "Ah, anladım. Evet, sanırım ben kazandım. O kadar uzun bir süre nasıl Berkeley'de kalabildim Phil? Neden ben değil de başka biri, başka birisinin sesi beni yaşamın içine şevketti? Bu neden gerekliydi?"

"Hmm," dedim.

"İnanılmaz olan şey Valis'i duymam ve onu dinleyip buraya taşınmam değil, onsuz ya da onlarsız, bunu tek başıma düşünemeyecek olmam. Phil, Berkeley'den ayrılmak, Herb Jackson ile olan işimi bırakmak aklımın ucundan bile geçmeyecekti."

"Evet, inanılmaz olan bu," diye kabul ettim. Haklıydı. Valis, insan varlığının normal yörüngesi hakkında bir şey söylemişti, engellenmemiş insan: dairesel yolunda düşe kalka yürümeye razı olmuş biri, ölü bir güneşin etrafında dönen kaya parçası gibi, akılsız ve amaçsızca, evrenin genişliğine karşı sağır, duyarsız olduğu kadar kör biri. Yeni bir fikre asla sahip olmayan. Özgünlükten sonsuza dek engellenmiş. Valis, seni durdurup düşündürdü."

"Onlar her kimse, Phil, onlara güvenmekten başka seçeneğim yok. İstedikleri ne olursa olsun, yapacağım," dedi Nicholas.

"Bence, programın harekete geçtiğinde, bunu bileceksin," dedim. Eğer ciddi düşünülürse, o programlanmış olabilirdi.

"Bunu fark edeceğimi mi sanıyorsun? Fark etmeyecek kadar meşgul olacağım."

Birdenbire onun faaliyet içinde olması fikri, Nicholas on altı kol tarafından ele geçirilmiş gibi geldi ve bu beni ürpertti.

"Onlar..." diye devam etti Nicholas.

" Onları 'onlar' diye adlandırmamanı isterim," dedim, "beni sinirlendiriyor. Eğer 'o' dersen, çok daha iyi olur."
"Beş bin poundluk kanarya hakkındaki fıkra bu. Nerede uyur?" dedi Nicholas.
"Nerede isterse orada."
"Onları 'onlar' diye adlandıracağım," dedi Nicholas,"çünkü birden fazla gördüm. Bir kadın ve bir erkek. İki çoğuldur."
"Neye benziyorlardı?"
"Elbette bunların rüya olduğunu biliyorsun. Ve rüyalar tahrif edilmiştir. Bilinçli aklımız bir engel kurar," dedi ve durakladı.
"Kendini korumak için," diye tamamladım.
"Uç tane gözleri vardı. İki tane normal ve biri lens, gözbebeği değil. Alında, ölü noktada. Bu üçüncü göz her şeyi görüyordu. Açıp kapayabiliyorlardı ve kapattıklarında tamamen yok oluyordu. Görünmez. Ve bu süre boyunca" - ürpertici derin bir nefes aldı - "bize benziyorlardı. Tahmin edemeyeceğin kadar." Sustu.
"Yüce Tanrım," diye bağırdım.
"Evet," dedi Nicholas heyecana kapılmadan.
"Konuştular mı?"
"Dilsizler. Ve sağır. Dalgıç küreleri gibi yuvarlak bölmelerin içindeydiler, elektronik cihazlar, iletişim araçları, telefon kabloları gibi bir sürü kablo çevreliyordu onları. Bu kablo ve aletlerin sayesinde bizle iletişim kurabiliyorlar, yani düşüncelerini duyup anlayabileceğimiz sözcükler şeklinde oluşturabiliyor ve bizi duyabiliyorlardı. Bu onlar için zordu, çok zahmet vericiydi."
"Bunu duymak isteyip istemediğimi bilmiyorum."
"Kahretsin! Hep bunlar hakkında yazarsın. Sonunda romanlarının bazılarını okuyorum. Sen
"Kurgusal yazılar," dedim. "Hepsi kurgu."
"Kafatasları genişlemişti," dedi Nicholas.
"Ne?" Onu izlemekte zorlanıyordum, benim için çok fazlaydı.
"Üçüncü gözü yerleştirmek için. Geniş kafatasları. Bizim kafatası şeklimizden tamamen farklı, çok uzun. Mısırlı Firavunun böyledir. Ikhnaton. Ve Ikhnaton'un iki kızının da, ama karısının değil. Bu, onun soyunun bir kalıtımı."
Yatak odasının kapısını açıp salona döndüm, Rachel oturmuş okuyordu. "Çıldırdı," dedi, kafasını kitaptan kaldırmadan.

"Doğru. Tamamen. Geriye bir şey kalmamış. Bildiğim tek şey, programı harekete geçtiğinde burada olmak istemiyorum."

Rachel hiçbir şey söylemedi, bir sayfa çevirdi.

Peşimden gelen Nicholas ikimize yaklaştı; bakmam için bana bir kâğıt parçası uzattı. "Bu, bana defalarca gösterdikleri bir işaret, kesişen iki yay... Peki, bak. Biraz Hıristiyanların balık işaretine benziyor; balığın yan tarafı yaylarla beraber gövdesini oluşturuyor. İlginç olan şey, eğer bir yay kesişirse önce

Kâğıt parçasındaki desenden bir inç çapında, pembemsi mor bir ışık huzmesi Nicholas'ın yüzüne fışkırdı. Gözlerini kapattı, acıyla suratım buruşturdu, kâğıt parçasını düşürdü ve elini hızla alnına koydu. "Birdenbire," dedi boğuk bir sesle, "çok şiddetli bir baş ağrısı başladı."

"Işık huzmesini görmedin mi?" dedim. Rachel kitabını bırakıp ayağa fırlamıştı.

Nicholas elini alnından çekip gözlerini açtı, kırpıştırdı. "Kör oldum," dedi.

Sessizlik. Üçümüz orada dikiliyorduk, hareketsizce.

"Şimdi fosfen1 hareketleri görebiliyorum," dedi. "Bir ışık sonrası. Hayır, hiçbir ışık huzmesi görmedim. Ama bir fosfen[1] çemberi görüyorum. Pembe. Şimdi bazı şeyleri fark edebiliyorum."

Rachel ona doğru yürüyüp elini omzuna koydu. "Otursan daha iyi olur."

Neredeyse mekanik, tuhaf düz bir sesle konuştu Nicholas, "Rachel, Johnny'nin bir doğum kusuru var."

"Doktor hiçbir şeyi olmadığını..."

"Sağ kasığında bir boğulmuş fıtık var. Şimdiden skrotal keseye inmiş. Hidrosefal'i yırtılmış. Johnny'nin acil bir ameliyata ihtiyacı var; telefona git, kaldır ve Dr Evenston'u ara. Ona, Johnny'i Fullerton'daki St. Jude Hastahanesi'nin aciline getireceğimizi söyle. Orada olmasını söyle."

"Bu gece mi?" dedi Rachel, korku içindeydi.

"Ölüm tehlikesi içinde," dedi Nicholas monoton bir sesle. Gözleri kapalı, söylediği şeyleri kelimesi kelimesine tekrarladı; onu seyrederken, aniden gözleri kapalı olmasına rağmen sözcükleri gördüğü izlenimine kapıldım; sanki bir sanatçı gibi kartlardan okuyordu söylediklerini. Bu onun ses tonu, ritmi değildi; onun için yazılmış sözcükleri izliyordu.

Onlarla beraber hastaneye kadar gittim. Arabayı Rachel sürdü; Nicholas'ın gözlerindeki sorun hâlâ sürüyordu ve bu yüzden kadının

yanında oturmuş küçük oğlanı tutuyordu. Doktorları, Dr. Evenston, çok sinirli bir halde onları acil bölümünde karşıladı. Onlara Johnny'i bir çok kez olası bir fıtık için kontrol ettiğini ve hiçbir şey bulmadığını söyledi; sonra Johnny'i götürdü; zaman geçti; nihayet Dr. Evenston geri geldi ve yorum yapmadan Johnny'nin sağ kasığında fıtık olduğunu, acil bir ameliyat gerektiğini, çünkü her an ölüm olasılığı taşıdığını söyledi.

"Kim bunlar?" dedim Placentia'daki dairelerine dönerken.

"Dostlar," dedi Nicholas.

"Kesinlikle senin iyiliğinle ilgileniyorlar ve bebeğinin."

"Yanlış bir şey olamaz," dedi Nicholas.

"Ama bu tür güçler!" dedim.

"Kafama bilgi transferi yaptılar," dedi Nicholas, "ama Johnny'i iyileştirmediler. Sadece

"Onu iyileştirdiler," dedim. Onu doktora götürüp doktorun dikkatini doğum kusuruna çekmek onu iyileştirmişti. Doğal çareler dururken neden doğaüstü güçler kullanılsın? Buda'nın sözde bir azizin suyun üzerinde yürümesine tanık olduktan sonra söylediği bir şeyi hatırlamıştım: "Bir peniye," demiş Buda, "bir sandala binerek bunu yapabilirim." Suyu normal yollarla geçmek Buda için bile daha pratikti. Ama bununla beraber, normal ve normalötesi birbirlerine zıt alanlar değildir. Nicholas meseleyi kavrayamamıştı. Şaşkın görünüyordu; Rachel karanlığa doğru sürerken, o alnına ve gözlerine masaj yapmaya devam etti.

"Bilgi bana bir bütün olarak transfer edildi," dedi Nicholas. "Art arda değil. Her zaman böyle yapıldı. Bilgisayar biliminde analog dedikleri şey bu, dijitalin zıttı."

"Dost olduklarına emin misin?" dedi Rachel sertçe.

"Oğlumun hayatını kurtaran biri," dedi Nicholas, "dosttur."

"Eğer tek bir renkli ışık patlamasıyla tüm doğru bilgilendirmeyi kafana nakledebiliyorlarsa, istedikleri zaman kim olduklarını, nereden geldikleri ve niyetlerinin ne olduğu konusunda bilgilenmene izin vereceklerdir. Senin bu konuları dikkate almaman onlar için önceden düşünülmüş bir bilgi kısıtlaması aslında. Senin bilmeni istemiyorlar," dedim.

"Eğer bilseydim bunu insanlara anlatırdım," dedi. "Bunu görmek istemiyorlar

"Neden?" dedim.

"Bu amaçlarını mahvederdi," dedi Nicholas, biraz duraksadıktan sonra. "Şeye karşı çalışıyorlar..." Sonra konuşmasına devam etmedi.

"Onlar hakkında bildiğin ve bana anlatmadığın birçok şey var," dedim.

"Bütün bunlar sayfalarda yazılı." Birkaç blok boyunca sustu ve sonra konuştu, "Eşitsizliğe karşı mücadele ediyorlar. Yani onlar büyük bir ihtiyatla çalışmak zorundalar. Yoksa başaramayacaklar." Ayrıntılı bir şekilde açıklayamadı. Galiba başka bir şey bilmiyordu. İnandıklarının çoğu belki de aylar boyunca düşünmenin sonunda yapılan akıllı tahminlerden oluşuyordu.

Ufak bir nutuk atmaya hazırlanmıştım; şimdi tam zamanıydı.

"İtiraf edildiği gibi zayıf bir olasılık dahi olsa, uğraştığın bu şey dini olabilir, gerçekte Kutsal Ruh tarafından bilgilendiriliyor olabilirsin ki o da Tanrının bir görünümüdür. Hepimiz Berkeley'deniz; orada büyüdük ve bir kolej kentinin dünyevi bakış açısıyla sınırlandırıldık; teolojik düşünceye meyilli değiliz. Ama iyileştirme, Kutsal Ruh'un tipik mucizelerindendir ya da ben öyle anlıyorum. Bunu biliyor olmalısın Nicholas, sen de bir Quaker'dın.

"Evet." Başını sallayarak onayladı. "Kutsal Ruh seni teslim aldığında iyileştirir."

"Kafanda İngilizce olmayan, bilmediğin diller duydun mu?" diye sordum.

Hemen başını sallayarak onayladı. "Evet. Rüyalarımda."

"Anlaşılmaz sözler," dedim.

"Koine[2] Yunancası. Uyandığımda birkaç sözcüğü fonetik olarak yazabildim. Rachel bir yıl Yunanca dersi almıştı, o anladı. Beraber onun sözlüğüne baktık: Koine Yunancası."

"O hâlâ..."

"Deşifre ediliyor. İncil'de, diğer ırklar havarilerin söylediklerini kendi dillerinde anladılar, Hamsin Yortusu'nda, Ruh ilk kez onlara indiğinde. Anlaşılmaz sözler saçmalık değildir; onlar asla bilmediğin yabancı dillerdir. Ruh bunları aklına getiriyor ve sen böylece her millete vaaz verebiliyorsun. Bu durum genellikle yanlış anlaşılmıştır. Araştırana kadar ben de bunun saçma sözler olduğunu düşünmüştüm."

"İncil'i mi okuyorsun?" diye sordum. "Araştırman için"

"Yeni Ahit'i. Ve Peygamberlik Kitapları'nı."

"Nick Yunanca'yı hiç bilmedi. Onların gerçek sözcükler olmadığına emindi," dedi Rachel, sesindeki merhametsiz ton gitmişti; Johnny için endişelenmesi ve yaşadığı şok yaratmıştı bunu. "Nick büyük bir ihtiyatla, okült ilmine meraklı bazı insanlara Yunanca rüyalar gördüğünden bahsetti

ve onlar da, 'Bu geçmiş yaşamın. Sen Yunanca konuşan birinin reenkarnasyonusun,' dediler. Ama böyle olduğunu sanmıyorum ben."

"Peki, sen ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bu Yunanca sözcükler bana bir şeyler anlatan ve konuyu ciddiye almamı sağlayan ük şeyler. Ve bu gece, Johnny'nin hastalığını teşhis etmesi... ve bir an için yüzüne pembemsi mor bir ışık kıvılcımının çarpışını gördüm. Tam bilmiyorum, Phil; bu şimdiye kadar duyduğum hiçbir şeye uymuyor. Nick bizim bilmediğimiz merhametli doğaüstü yanılsamaları kısa bir süre için görüyor gibi - sadece şifreli görüntüler, ondan görmesini istedikleri. Anlam çıkartabilmek için bu yeterli değil. Ben onların çok eski oldukları izlenimini edindim - iki bin yıl önceden, Koine devrinden. Eğer buna uyuyorlarsa, işte sana kanıtı olmayan bir ipucu."

"Birisi içimde uyanıyor. İki bin yıl ya da yaklaşık bu kadar uzun bir süre sonra. Henüz uyanmadı, ama zamanı geliyor. Ona vaat edilmiş, uzun zaman önce... bizim gibi yaşarken ona vaat edilmiş," dedi aniden kısık bir sesle, Nicholas.

"İnsan mı?" dedim.

"Evet." Nicholas başıyla onayladı. "Ya da bir zamanlar öyleydi. Bana yükledikleri program... onu uyandırmak için. Sorunları var ya da bir şekilde bu çok zor; bunun olması için bir sürü şeyin yapılması gerekiyor. Bu adam, bu kişi onlar için önemli. Neden bilmiyorum. Adamın kim olduğunu bilmiyorum. Ne bok yapacağım da bilmiyorum." Bir süre sessizleşti ve sonra, daha çok kendi kendine, sanki daha önce birçok kez bunu söylemiş ya da düşünmüş gibi dedi ki; "Bu gerçekleştiğinde bana ne olacak bilmiyorum. Belki benim için hiçbir planlan yoktur."

"Hangisinin önce düşeceğini görmek için havaya altı farklı teori atmadığına emin misin?" dedim. "Teorileri duyduğumda spekülasyon olduğunu söyleyebilirim. Bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti Nicholas.

"Ne zamandır bu fikre saplandın?"

"Bilmiyorum. Bunların hepsi yazılı."

"Değerlerinin azalma sırasına göre mi?"

"Bana geldikleri sıraya göre."

"Her biri," dedim, "zamanında sana doğru gözüküyordu."

"İçlerinden biri doğru olmak zorunda. Sonunda onu bulacağım. Bulmak zorundayım," dedi Nicholas.

"Bilmeden ölümüne gidiyor olabilirsin," dedi Rachel.

"Bunu er geç anlarım," dedi Nicholas, inatçı bir şekilde.

Belki de anlamaz, diye düşündüm; belki Rachel haklı. Nicholas sonsuza dek uğraşıp durabilirdi; devamlı büyüyen, teori üstüne teori yazılmış kocaman kâğıt yığınları, her biri bir öncekinden daha korkunç, daha kapsamlı, daha cüretkâr olabilirdi. Sonunda, onların uyandırmaya çalıştıkları, Nicholas'ın içindeki adam açığa çıkıp kontrolü ele geçirebilir ve Nicholas'ın savını bitirebilirdi. Nicholas, acaba... öyle ise... eminim... öyle olmalı gibi teoriler yazmaya devam eder; ve sonra içindeki o kadim zamanların adamı uyanıp ohaklı, bu doğru, işte ben diye yazabilirdi.

"Bu şey beni endişelendiriyor," dedi Rachel, "ne zaman böyle konuşsan. Onu uyandırabileceklerse, bana ve Johnny'e karşı tavrı nasıl olacak, ama bu gece gösterdi ki Johnny ile ilgilenecek."

"Benim yapabileceğimden daha çok," dedi Nicholas.

"Mücadele etmeyecek misin?" dedim. "Gelip seni teslim almalarına izin mi vereceksin?"

"Bunu bekliyorum," dedi Nicholas.

"Binanızda hiç boş daire var mı?" dedim Rachel'a. Serbest çalışan bir yazar olarak her yerde yaşayabilirim, diye düşünüyordum. Körfez Bölgesi'nde kalmak zorunda değildim.

"Ona yardım etmek için buralarda olman gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedi Rachel, hafifçe gülümseyerek.

"Buna benzer bir şey," dedim.

---

1 *Phosphene: Kapalı göze baskı yapılacak bir baskı sonucunda oluşan ışıklı hayaller, çn.*

2 *Koine : İÖ 4. yüzyıldan İS 6. yüzyıl ortalarına kadar konuşulan Helenistik dönem Yunancası. Afrika ve Yakındoğu'da Yunan kültürünün yayıldığı bölgelerde de konuşma ve yazı diliydi. Eski ve Yeni Ahit'in Yunanca çevirilerinin dili olan Koine, Çağdaş Yunanca'nm temelini oluşturur, yhn.*

8.

Nicholas'ın bu varlık tarafından istilasını açıkça kabullenmişlerdi; bu durumu kabullenmiş ve korkmuyor görünüyorlardı. Bu benim dayanabileceğimden fazlaydı; bütün bu olanlar bana garip ve korkutucu geliyordu, bu şeyle mücadele edilmeliydi. Bir insan kişiliğinin bir şey - her neyse - tarafından ele geçirilmesiyle. Nicholas'ın teorilerinin doğru olduğunu kabul edelim. Gerçi tamamen yanılıyor da olabilirdi. Öyle bile olsa, belki de bu yüzden burada olmak istemiştim. Yıllardır Nicholas en iyi arkadaşımdı; altı yüz milin bizi ayırmasına rağmen hâlâ öyleydi. Ve tıpkı onun gibi, Placentia bölgesini de sevmeye başlamıştım. İspanyol mahallesini sevmiştim. Berkeley'de hiç böyle bir şey yoktu.

"Böyle bir zamanda," dedi Rachel, "arkadaşınla beraber olman çok güzel bir jest."

"Bu bir jestten de fazla," dedim.

"Sen Placentia'ya gelmeden bir gün önce," dedi Rachel, "kazayla bir şey öğrendim; bunu ikimizin de anlayacağını sanmıyorum. Küçük palmiye ağaçlarının olduğu sokaklardan birinde arabamla gidiyordum, sadece Johnny'i sakinleştirip apartmana dönmeden önce uyumasını sağlamak için rastgele sürüyordum ve üzerinde bir levha olan yeşil bir ev gördüm. 'Ferris F. Fremont'un Doğduğu Ev' yazıyordu. Bizim binanın yöneticisine sordum ve o da evet, Ferris Fremont Placentia'da doğdu dedi."

"Ama, şimdi burada değil," dedi Nicholas. "Üç bin mil ötede, Washington DC'de."

"Ne kadar komik," dedi Rachel. "Bir zorbanın doğduğu bir kentte yaşıyor olmak. Tıpkı onun gibi çirkin, küçük bir evdi, berbat bir rengi vardı. Arabadan çıkmadım; açık olmasına ve insanların içeri girmelerine rağmen yanına yaklaşmak bile istemedim.

Küçük bir müze gibiydi, belki de okul kitapları ve uyuduğu yatak sergileniyordu, otoyolun yakınında gördüğünüz California'nın tarihi yerleri gibi."

Nicholas döndü ve karısına şaşırtıcı bir bakış attı.

"Hiç kimse sana bundan bahsetmedi mi?" dedim.

"Buradaki insanların," dedi Rachel, "bu konuda konuşmaktan pek hoşlandıklarını sanmıyorum. Bunu bir sır gibi saklıyorlar sanırım. Fremont

belki de oranın tarihi bir yer yapılması için para ödemiştir, çünkü hiçbir resmi bir işaret görmedim."

"Oraya gitmek isterim," dedim.

"Fremont," diye düşüncelere daldı Nicholas. "Dünya tarihindeki en büyük yalancı. Belki de orada doğmamıştır; belki de orayı doğmuş olması gerekiyor gibi düzenleyen bir halkla ilişkiler şirketi vardır. Bunu görmek isterim. Rachel, haydi oraya gidelim; bir göz atalım."

Rachel sola döndü; artık çok dar, yanında ağaçlar sıralanmış ve bir kısmı asfalt döşenmemiş sokaklarda ilerliyorduk. Burası eski şehirdi, daha önce buradan geçmiştim.

"Santa Fe yolu üzerinde," dedi Rachel. "O sırada onu korkuluklara asıp şehrin dışına kadar dolandırmak istediğimi hatırlıyorum." Kaldırımın kenarına çıkıp arabayı park etti. "İşte orada, sağda." Gösterdi. Evlerin sadece ana hatlarını görebiliyorduk. Bir yerde bir televizyonda İspanyolca bir program vardı. Bir köpek havladı. Hava her zamanki gibi sıcaktı. Evin etrafında, sözde Ferris F. Fremont'un burada doğmuş olduğunu gösteren özel ışıklar yoktu. Nicholas ve ben arabadan çıkıp yürüdük; Rachel ise arabada kalıp uyuyan bebeğini tutuyordu.

"Görecek fazla bir şey yok, bu gece içeri giremeyiz," dedim Nicholas'a.

"Önceden hayalimde gördüğüm bir yer olup olmadığını anlamak istiyorum," dedi Nicholas.

"Bunu yarın yapmak zorundasın."

Kaldırım boyunca yavaş yavaş yürüdük; çatlakların arasından çimenler çıkmıştı ve Nicholas aniden ayağını taşa çarparak küfretti. Sonunda köşeye geldik ve durduk.

Nicholas eğilerek kaldırımın çimentosuna kazınmış bir sözcüğü inceledi, bu çok eskiden, beton daha sertleşmeden yazılmış bir sözcüktü. Profesyonel bir şekilde yazılmıştı.

"Bak," dedi Nicholas.

Eğildim ve sözcüğü okudum.

ARAMCHEK

"Bu sokağın ilk adıydı," dedi Nicholas, "açıkça belli. Değiştirilmeden önce. Böylece Fremont'un suikastçılar grubunun ismini nereden bulduğunu biliyoruz: çocukluğundan. Kaldırımdaki bu yazıyı bulmuş olmalı. Belki de şimdi bunu hatırlamıyordur bile. Burada oynamış olmalı."

Ferris Fremont'm küçük bir oğlan olarak burada oyun oynadığı düşüncesi - herhangi bir yerde Ferris Fremont'u küçük bir oğlan olarak düşünmek - çok garipti. Bisikletini bu evlerin yanında sürmüş, bu gece bizim sürçtüğümüz bu çatlaklarda sekmiş ve belki de annesi onu sokaktan geçen arabalar konusunda uyarmıştı. Küçük bir oğlan, burada oynarken kafasında, yoldan geçen insanlarla ve ayağının altındaki çimentoya kazınmış esrarengiz ARAMCHEK sözcüğüyle ilgili hayaller üretmiş, haftalarca, aylarca ne anlama geldiğini tahmin etmeye çalışmış, çocuk aklıyla, daha sonra yetişkinliğinde gelişecek olan, sözcüğün içindeki gizli ve okült amaçları sezmişti. Hiçbir inancı ve gerçek üyesi olmayan, ama bir şekilde toplum için muazzam bir düşman olan bu devasa suikast organizasyonu için aşırı abartılı ve paranoyak hayaller içinde, nerede yakalanırsa orada yok edilmesi gerektiğine inanmıştı. Bunların ne kadarı çocukken aklına gelmişti merak ediyordum. Belki de bütün bu şeyi o zaman hayal etmişti. Bir yetişkin olarak sadece söylemişti.

"Sokağın ilk isminden çok," dedim, "müteahhitin ismi de olabilir. Bir iş yaptıklarında çoğu zaman yazıyorlar."

"Belki de buraya gelen bir müfettişin buradaki tüm aramları kontrol etme işini tamamlamadığı anlamına geliyordur," dedi Nicholas. "Aram nedir? Ya da burası aramları kontrol ettiğin bir nokta anlamına da gelebilir. Kaldırımdaki ufak bir deliğe metal bir çubuk saplıyor ve bir ölçüm alıyorsun, tıpkı su saati ölçümü almak gibi." Güldü.

"Bu gizemli," dedim. "Bir sokak adı gibi gelmiyor."

"Orange County'ye ilk yerleşen bir Slav göçmen. Aslında Urallardan geldiler. Sığır ve buğday yetiştirdi. Belki MeksikalIların devrettiği büyük bir çiftliğe sahipti. Damgası neydi merak ediyorum. Bir aram ve kontrol işareti."

"Ferris'in yaptığını yapıyoruz," dedim.

"Ama daha akla uygun şekilde. Biz çatlak değiliz. Bir tek sözcükten neler elde edebilirsin ki?"

"Belki Ferris Fremont bizden daha çok şey biliyordur. Büyüyüp para kazandıktan sonra araştırma yaptırmıştır; belki bu çocukluk rüyasının gerçekleştirilmesiydi: gizemli ARAMCHEK sözcüğünü araştırmak, gerçekten ne anlama geldiğini ve neden kaldırıma kazınmış olduğunu bulmak."

"Ferris'in bu sözcüğün anlamını birine sormamış olması ne kötü."

"Belki sormuştur. Ve hâlâ soruyordur. Sorun bu; hâlâ öğrenmek istiyor. Elde ettiği 'Eski sokak ismi. Bir müteahhit' gibi cevaplardan tatmin olmadı. Bu yeterli değildi. Kötü bir olayı önceden belirten bir şeyden daha fazlası."

"Bana bir şey ifade etmiyor," dedi Nicholas. "Tanrı bilir kaç yıldır bu çimento kaldırımda yazılı duran tuhaf bir sözcük bu. Haydi gidelim." Arabaya döndük ve eve doğru yola koyulduk.

9.

Ferris F. Fremont Birleşik Devletler Başkanı seçildikten birkaç yıl sonra, dostum Nicholas Brady ile birlikte olmak için Körfez Bölgesi'nden Güney California'ya taşındım. Yazarlık kariyerim iyi gidiyordu; 1963'te Yüksek Şatodaki Adam romanımla o senenin en iyi bilimkurgu romanı dalında Hugo ödülü almıştım. O kitapta, Almanya ve Japonya'nın II. Dünya Savaşı'nı kazanıp ortada bir tampon bölge oluşturarak ABD'yi aralarında bölüştükleri hayali ve alternatif bir dünya anlatılıyordu. İyi olarak kabul edilen başka romanlar da yazmıştım, iyi eleştiriler almaya başlıyordum; özellikle gerçekten delice yazılmış romanım *The Three Stigmata of Palmer Eldritch* için, sanrılatıcı ilaçların etkisi altındaki karakterlerin yaptığı uzun 'trip'leri anlatıyorum. Bu benim ilaçlarla ilgili ilk işimdi ve ilaçlara takıldığım konusundaki söylentilerin anında başlamasına neden olmuştu. Bu şöhret satış konusunda işe yaradı ama sonra bunu çok pahalı ödedim.

İlaçlarla ilgili olarak başım ilk kez, Harlan Ellison'ın yazdığı bir önsözle derde girdi. Ellison, Dangerous Visions isimli bilimkurgu derlemesinde yer alan bir öyküm için, öykünün "LSD etkisi altında yazılmış olduğunu" söylemişti ve bu elbette ki doğru değildi. Artık Harlan'ın şöhret tutkusu yüzünden, bir esrarkeş olarak gerçekten berbat bir nam salmıştım. Daha sonra, öykünün sonuna Harlan'm doğru söylememiş olduğunu belirten bir paragraf ekleyebildim, ama bu hiçbir işe yaramadı. Polis benimle ve beni ziyaret eden insanlarla ilgilenmeye başlamıştı. Bu durum özellikle 1969'un ilkbaharında zorba, başkan olduğunda ve baskı karanlığı Birleşik Devletler'in üstünü örttüğünde gerçekleşti.

Ferris Fremont, başkanlık görevine başlarken yaptığı bir konuşmada, Birleşik Devletlerin aktif olarak içinde yer aldığı Vietnam Savaşı'nı tartıştı ve bunu iki cepheli bir savaş olarak ifade etti: bir cephesi altı bin mil ötede, diğer cephesiyse burada, ülkedeydi. Bunun anlamının, daha sonra açıkladığına göre, Aramchek'e ve onu benimseyenlere karşı bir iç savaş olduğunu belirtecekti. Bu dünyanın iki bölgesinde cephesi olan ama gerçekte tek bir savaştı; ve esas önemli olan cephe buradaki diye bildirmişti Fremont, çünkü Birleşik Devletlerin geleceği burada belli olacağı için önemli olan içerideki cepheydi. Çekik gözlüler bizi gerçekten istila edip teslim alamazlar, diye açıklamıştı; ama Aramchek bunu yapabilirdi. Aramchek son iki hükümet zamanında daha da çok büyümüştü. Şimdi bir

Cumhuriyetçi göreve döndüğü için, Aramchek ile ilgilenilecek ve Vietnam Savaşı sonunda kazanılacaktı. Aramchek vatandaki Amerikalıların canlılığı ve iradesini tükettikçe ve savaşma isteğini yok ettikçe, diye açıklamıştı Fremont, bu savaş asla kazanılmayacaktı. Fremont'a göre, Birleşik Devletlerdeki bütün savaş karşıtı düşünceler Aramchek ve onun propagandasından kaynaklanıyordu.

Başkan olarak yemin eder etmez, Ferris Fremont Aramchek'e ve tüm destekçilerine karşı her yönde açıkça savaş açmıştı.

Yurttaki savunma operasyonu "Check-up Hareketi" olarak adlandırıldı ve bu terimde açık tıbbi çağrışımlar vardı. İstihbarat teşkilatını bu yolda çalışmak için görevlendirdiğinde, Fremont bunun Amerika'nın temel ahlaki sağlığıyla ilgili olduğunu açıklamıştı. Ana düşünce, savaş karşıtı düşüncelerin büyük, gizli ve yıkıcı bir organizasyondan çıkıyor olduğuydu. Başkan Fremont, Amerika'nın hastalığını iyileştirmek niyetindeydi; "Kötülük ağacı"nın, Aramchek'i böyle nitelendiriyordu, "tohumlarını kökünden söküp yok edecekti", böylesine basit bir metafordu işte. "Kötülük ağacının tohumları" savaş karşıtı muhaliflerdi ve ben de onlardan biriydim. Zaten yetkililerle ilaçlarla sözde ilgim yüzünden başım beladaydı, üstelik hem yayınlanmış yazılarım hem de konuşma ve tartışmalarımdaki savaş karşıtı duruşum beni iki katı belaya sürükledi. İlaç unsuru beni saldırılması mümkün bir konuma getirdi, savaşa karşı olmak isteyen biri için korkunç bir sorumluluktu bu. Yetkililerin yapması gereken tek şey beni ilaç bulundurmaktan itham etmekti, ardından politik bir kişilik olarak etkinliğimi sonsuza kadar yok edeceklerdi. Bunu onların da bildiğini biliyordum. Bu bilgi, uykusuz geceler yaratacaktı.

Yine de Amerika'da kaygılanan tek insan ben değildim. Berkeley'deki eski sol görüşlü günleri yüzünden Nicholas da, Ferris F. Fremont iş başına geçip "Check-up Hareketi"ni başlattığında ne kadar güvende olduğunu merak ediyordu. İyi kazanan bir şirket olan Progressive Records'da yüksek bir mevkideydi; Nicholas gibi - "uyuyanları", Fremont onları böyle adlandırıyordu - insanları ayırt edip gün ışığına çıkarmak Check-up Hareketi'nin tipik amacıydı. Bu amaç için hükümet "Amerikan Halkının Dostları" adını verdikleri ajanları gönüllü olarak ya da kiralayarak çalıştırmaya başlamıştı, bunlar etrafta dolaşıp ya Nicholas gibi önceden yapmış oldukları ya da benim gibi yapıyor oldukları veya herkes gibi gelecekte yapabilecekleri yüzünden güvenliği tehdit eden şüphelileri kontrol eden üniformasız ajanlardı. Böylece kimse devre dışı

bırakılmıyordu. AHD'ciler, çember içinde bir yıldız olan beyaz kol bantları takıyorlardı ve kısa sürede Amerika'nın her yerinde büyük bir gayretle çalışarak, yüz binlerce vatandaşın ahlaki durumunu araştırırken görülmeye başlandılar.

Ortabatı'nın düzlüklerinde, hükümet AHD'ciler ve diğer polis benzeri ajanlar tarafından getirilenlerin tutuklanıp barındırılması için büyük hapishaneler inşa etmeye başladı. Bu binalar kullanılmayacak, diye açıklamıştı Başkan Fremont, bir televizyon konuşmasında, "sadece gerekli olmadıkça", ki bunun anlamı savaşa karşı olan hareket bastırılana kadar demekti. Bu, Vietnam Savaşı'na karşı olan herkese açık bir mesajdı; herhangi biri kendini Nebraska'da yaşayıp şalgam tarlası çapalıyor olarak bulabilirdi. Bu yüzden caydırıcı oldu ve kamplar gerçekten kullanılmadığı için yasal bir incelemeye maruz kalmadılar. Ama tehdit etmek için çok uygundular.

Kişisel olarak beni izleyen, kol bandı takmayan, iğrenç bir AHD ajanım vardı. Irvine yakınlarındaki küçük bir öğrenci FM istasyonunun antetli bir mektup kâğıdını kullanarak, Irvine'deki öğrencilerin çalışmalarımla ilgilendiğini ve benimle bir röportaj yapmak istediğini iletmişti. Ona kabul ettiğimi yazdım, ama bana ilk soruyu sorduğu andan itibaren sivil bir AHD ajanı olduğunu anladım. Bana gizlice porno romanlar yazıp yazmadığımı sorduktan sonra birdenbire bağırarak, delice suçlayıcı sorular sormaya başladı. Uyuşturucu aldım mı? Takma adla kanun dışı kara bilimkurgu kitapları yazıyor muyum? Komünist Parti'nin başı mıyım? Ve, elbette ki, Aramchek beni finanse ediyor muydu? Çok sinir bozucu bir olaydı, onu zor kullanarak dışarı attım. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra bile dışarıda durup bana bağırdığını duyabiliyordum. Bu olaydan sonra kimin röportaj yapmasına izin vereceğim konusunda çok dikkatli davrandım.

Bir öğrenci radyo istasyonundan geliyormuş gibi görünen AHD'ciden daha kötüsü 1971'in sonlarında evime zorla girilmesiydi, dosya dolabım plastik askeri patlayıcılarla havaya uçurulup açılmış ve evin tamamı soyulmuştu. Eve döndüğümde yerde su ve moloz buldum, dosya dolabım alt üst edilmiş, iş evraklarımın çoğu ve iptal edilen çeklerimin hepsi gitmişti. Bütün ev iyice yoklanmış, arkadaki pencereler kırılmış, kapı kilitleri kırılıp parçalanmıştı. Polis baştan savma bir soruşturma yürüttü ve kurnaz bir şekilde, bu işi benim yaptığıma inandıklarını söylediler.

"Neden?" diye sordum görevli polis müfettişine.

"Oh," dedi sırıtarak, "belki üstündeki şüpheden kurtulmak için."

Polis bir süre sonra kimin yaptığını, çalman mallarınım nerede olduğunu bildiğini kabul etmesine rağmen hiç kimse hiçbir zaman tutuklanmadı. Söyledikleri tek olumlu şey, eşyalarımı geri alamayacak olmama rağmen tutuklanmayacaktım. Beni suçlamak için yeterli bir şey bulamamışlardı. Bu olay hayatımı çok renklendirdi. Bu olay başkan Fremont'un sayesinde gücün ne kadar kötüye kullanılmış olduğunu ve anayasal özgürlüklerimizin nasıl yok edildiğinin farkına varmamı sağladı. Anlatabildiğim her insana evime nasıl girilip soyulduğumu anlattım, ama insanların bunu öğrenmek istemediklerini fark ettim, savaş karşıtı liberallerin bile. Ya korktular ya da kayıtsız kaldılar, bir kısmı tıpkı polis gibi, bu işi "üzerimdeki şüpheleri kaldırmak" için benim yaptığımı ima etti, ama bunu asla açık açık söyleyemediler.

Arkadaşlarım arasında düşüncelerime katılanların başında Nicholas geliyordu. Ama bununla birlikte evime saldırılmasının ve kâğıtlarımın çalınmasının kendi yüzünden olduğunu düşünmüştü. Gerçek hedefin kendisi olduğunu zannediyordu.

"Benim hakkımda yazıp yazmayacağını bilmek istediler," dedi. "Bunları bir bilimkurgu romanına koyarak duyurabilecek olan kişi sensin. Milyonlarca insan okuyacaktı. Sır ortaya çıkacaktı."

"Ne sırrı?" diye sordum.

"Benim, herhangi bir insan gücünden daha büyük ve zamanı yakında gelecek olan, dünya dışı bir otoriteyi temsil ettiğim gerçeği."

"Ya," dedim. "Benimle ilgilendiklerini düşünüyorum, çünkü saldırdıkları benim evimdi, okudukları veya çaldıkları benim kâğıtlarımdı."

"Bir organizasyon oluşturup oluşturmadığımızı görmek istediler."

"Görmek istedikleri benim kim olduğumdu," dedim. "Hangi organizasyona dahil olduğum, hangi örgüte para verdiğim; bu yüzden bütün iptal edilmiş çeklerimi aldılar, her birini. Bu sen ve rüyalarınla ilgili herhangi bir şey ifade etmiyor."

"Benim hakkımda mı yazıyorsun?" diye sordu Nicholas.

"Hayır," dedim.

"Sadece gerçek adımı vermemeye dikkat et. Kendimi korumak zorundayım."

"Tanrı aşkına," dedim kızgınlıkla, "Check-up Hareketi ve kola şişesi dibi gözlükleriyle etrafı gözetleyip dikkatli bir şekilde hareket eden suratları sivilceli küçük AHD'ciler varken, hiç kimse kendini koruyamaz. Hepimiz Nebraska kamplarında halledileceğiz ve bu siktiğimin gerçeğini sen de

biliyorsun. Bağışlanmayı nasıl bekleyebiliyorsun? Başıma gelenlere bak... Gelecekteki kitaplarım için yıllarca tuttuğum notları aldılar; beni fiilen temizlediler. Sadece gözdağı bu... Kahretsin, ne zaman birkaç sayfa yazsam biliyorum ki çarşıdan eve döndüğümde hepsini gitmiş olarak bulabilirim, tıpkı o gün olduğu gibi. Hiçbir şey güvende değil, hiçbir şey ve hiç kimse."

"Seninki gibi başka hırsızlıkların olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Nicholas.

"Evet."

"Bunlar hakkında gazetede hiçbir şey okumadım."

Uzun bir süre gözümü dikip ona baktım.

"Sanırım rapor edilmemişlerdir," diye mırıldandı kekeleyerek.

"Gerçekten edilmemiştir," dedim. "Benimki edilmedi. Sadece ilçedeki o haftaki hırsızlıklar listesine yazıldı. '18 Kasım 1971 gecesinde, Placentia'dan Philip K. Dick'in altı yüz dolar değerindeki müzik setinin çalındığı rapor edildi. Çalınan kâğıtlar ya da iptal olmuş çekler veya açılan dosyalar belirtilmedi. Sanki ilaç bağımlılarının satmak için bir şeyler çaldıkları sıradan bir hırsızlık gibi. Dosya dolaplarının arkasına konulmuş patlayıcıdan korunmak için kullandıkları banyoya yığılmış olan o havlu ve örtü yığını da asla belirtilmedi; o şey öyle bir ısı yaratıyor ki..."

"Hakkında epey şey biliyorsun tabii," dedi Nicholas.

"Sordum," dedim kısaca.

"Dört yüz sayfalık notlarımın güvende olup olmadıklarını merak ediyorum. Belki onları bir banka kasasına koymalıyım," dedi Nicholas.

"Yıkıcı rüyalar," dedim.

"Onlar rüya değil."

"Rüya kontrol polisleri. Yıkıcı rüyaların kokusunu alıyorlar."

"Evine saldıranların polis olduğuna emin misin?" dedi Nicholas. "Sana öfkeli olan gizli bir grup olabilirler. Diyelim ki şey yüzünden, kitaplarındaki uyuşturucu taraftarı duruşun yüzünden."

"Kitaplarımda uyuşturucu taraftarı bir duruş hiçbir zaman olmadı ve hiçbir zaman da olmayacak," dedim öfkeyle. "Uyuşturucu ve uyuşturucu kullanımı hakkında yazıyorum, ama bu uyuşturucu taraftarı olduğum anlamına gelmez; öteki insanlarda suç ve suçlular hakkında yazıyorlar, ama bu onları suç taraftarı yapmıyor."

"Kitaplarını anlamak çok zor. Yanlış anlaşılmış olabilirler, özellikle Harlan Ellison'ın senin hakkında yazdıklarından sonra. Kitapların öyle şey ki, çılgınca ki."

"Öyle olduğunu umuyorum," dedim.

"Gerçekten Phil, Birleşik Devletlerdeki en garip kitapları sen yazıyorsun, gerçekten psikozlu kitaplar; deli insanlar, uyuşturucu kullanan insanlar, her türlü acayiplik ve uyumsuzluk hakkında yazılmış kitaplar onlar; aslında, daha evvel hiç denenmemiş bir tür bu. Böyle kitaplar yazan biri hakkında her şeyi öğrenmek isteyen bir hükümeti suçlayamazsın, değil mi? Demek istediğim, ana karakterin her zaman bir şekilde sistem dışından seçiliyor ve sonunda her durumda bir kaybeden oluyor."

"*Et tu, Nicholas*," dedim gerçekten sövüp sayarak.

"Gerçekten özür dilerim, Phil, ama... şey, neden diğer yazarlar gibi normal insanlar hakkında yazamıyorsun? Normal şeylere meraklı olan, normal şeyler yapan normal insanlar. Gerçekten de senin kitaplarını açtığında, bu uyumsuz kişi sefil bir iş yürütüyor, uyuşturucu alıyor; kız arkadaşı tımarhanede, ama o hâlâ kızı seviyor."

"Peki!" diye sözünü kestim. "Evime girenlerin yetkililer olduğunu biliyorum çünkü arkadaki ev boşaltılmıştı. Orada yaşayan zenci bir ailenin on çocuğu var ve bu yüzden etrafta her zaman birileri vardır. Hırsızlığın olduğu gece arkadaki evin tamamen boş olduğunu fark ettim, üstelik bütün hafta boyunca da boş kaldı. Evin kırılan pencereleri ve kapıları arkadaydı, yan yanaydı. Hiçbir hırsız görünmemek için başka bir evi boşaltmaz. Bu resmi bir iş."

"Seni yine yakalayacaklar, Phil," dedi Nicholas. "Belki yeni kitabının ne hakkında olacağını görmek istiyorlar. Yeni kitabın ne hakkında?"

"Senin hakkında değil," dedim. "Bunu söyleyebilirim."

"Müsveddelerini buldular mı?"

"Yeni kitabımın müsveddeleri," dedim, "avukatımın ellerinde. Evime yapılan saldırıdan bir ay önce yollamıştım."

"Kitap ne hakkında?"

Bir duraksamadan sonra, "Amerika'da, Sovyet Gulag hapis sistemine göre yapılanmış bir polis devleti. Bir polis köle-işçi devleti. Adı *Flow My Tears, the Policeman Said*," dedim.

"Neden müsveddeleri avukatının emin ellerine bıraktın?"

"Pekâlâ ben... Kahretsin, Nick. Doğruyu söylemek gerekirse, bir hayalim var," dedim isteksiz bir şekilde.

Bir süre sessizlik oldu.

10.

Nicholas, AHD'nin kendisiyle ilgilendiği konusunda haklı çıkmıştı. Kısa süre sonra, Progressive Records'daki ofisinde oturup yeni bir şarkıcının kayıtlarını dinlerken, iki AHD ajanı onu sürpriz bir şekilde ziyaret etti.

İki hükümet ajanının da kalın kırmızı enseleri vardı, modası geçmiş tek sıra düğmeli polyester takımlar ve şık kravatlar giymişlerdi. Orta yaşlı ve şişmandılar; evrak çantaları taşıyorlardı ve çantalarını Nicholas ile aralarına gelecek şekilde masanın üzerine koydular. Nicholas, yıllar önce Berkeley'de kendisini ziyaret eden iki FBI ajanını hatırladı, ama bu kez sinirlenip öfkelenmedi, sadece korkmuştu.

"Çok mu fazla protest şarkı yayınlıyoruz?" dedi. Bu işin kendi sorumluluğunda olmadığını, Sanatçı ve Repertuvar şefi Hugo Wentz'i sorumlu gösterebileceğini düşündü.

AHD ajanlarından büyük olanı şöyle dedi, "Hayır, aslında firmanızın bizde üç kontrol işaretlik bir sınıflaması var, ki bu oldukça iyi. Biz sadece, plak endüstrisindeki diğer şirketlerin aksine Progressive Records'u övmek için buradayız."

"Durum çok kötü," diye araya girdi diğer ajan. "Anladığınızdan eminim, Bay Brady. Bugünlerde çok sayıda Komünist şarkıcı kayıt yapıyor ve radyolarda birçok protest şarkı çalınıyor, yayın kanallarının ve büyük bağımsız istasyonların işbirliğine rağmen."

Nicholas, radyoların protest şarkılar çalmasının mümkün olmadığını biliyordu; Progressive Records'ın radyoları ciddiye almamasının sebebi buydu. Bu mantıksızdı, hiçbir DJ onları çalmazdı. Bu bir prensip meselesi değil, ekonomik bir olaydı.

"Check-up Hareketi'nin yan ürünleri yüzünden buradayız," dedi büyük olan ajan. "İşinizi yaparken, Bay Brady, henüz bir anlaşma imzalamadığınız birçok şarkıcı ve grupla görüşüyor olmalısınız, doğru mu? Bir tanesiyle anlaşma imzalıyorsanız, en az yüz tanesiyle de imzalamıyorsunuz."

Nicholas başını sallayarak onayladı.

"Buradan ne kadar maaş aldığınızı biliyoruz," diye devam etti ajan. "Ve önemli bir ameliyata ihtiyacı olan küçük bir oğlunuz olduğunu da biliyoruz, borçlarınızın olduğunu, apartman dairenizden müstakil bir eve taşınmaktan çok hoşlanacağınızı, Rachel'ın Johnny'i kekelemesi yüzünden özel bir okula vermezseniz sizi terk etmekten bahsettiğini.... yanlış mı? Üstlerimizle size

yardım edebilmek için konuştuk ve şu sonuca vardık: Komünist sempatizanı görünen ve sizinle bağlantıya geçen sanatçıların şarkı sözlerinin bir kopyasını hükümete verirseniz eğer, sanatçı başına tam yüz dolar alacaksınız. Tahminimize göre bu yolla her ay iki bin dolar ek gelir elde edebilirsiniz, üstelik bunu IRS'e [Milli Vergi Bürosu] rapor etmek zorunda değilsiniz; vergilendirilmeyecek. Tabii ki bize rapor edeceğiniz sanatçıların komünist olup olmadığını kararlaştırmak bize ait, ama verdiklerinizin yarısını bile kabul etsek, siz..."

"Ve bu anlaşmanın," diye araya girdi diğer ajan, "sadece siz ve bizim tarafımızdan bilineceğini garanti ediyoruz. Ne Progressive ne de başka bir yerde hiç kimse bunu öğrenemeyecek. Raporlarınızda bir kod isim alacaksınız ve ödemeler dahil her şey bu isimle dosyalanacak. Kod isimle haber veren kimsenin kimliği sadece burada oturan ikimiz ve sizin tarafınızdan bilinecek."

"Ama eğer bu sanatçılarla anlaşma imzalanmamışsa," dedi Nicholas, "onların ne zararları olabilir ki?"

"Şarkı sözlerindeki tutumlarını değiştirebilirler," dedi büyük olan ajan, "böylece Komünist yanlısı gözükmezler ve başka bir yerde anlaşma imzalayabilirler."

"Ama eğer şarkı sözlerini değiştirmişlerse," dedi Nicholas, "ne fark eder ki? O zaman niye ilgileniyorsunuz?"

Büyük olan ajan dedi ki, "Bir kez başardıktan sonra şarkı sözlerine tekrar yıkıcı zehirler sokmaya başlayabilirler. Onları o zaman yok etmek çok daha zor, bir kez halk tarafından tanındıktan sonra, anlıyorsunuz, başarılı olmuş sayılıyorlar. Bu potansiyel olarak çok tehlikeli bir durum: Sıradan şarkı sözlerine ihtilaflı bir şeyler koyup ardından bunları daha da çarpıtmak. Bizim neden yalnızca anlaşma imzalayan ve başarılı olanlarla ilgilenmediğimizi anlamışsınızdır; bizim reddedilenlerin isimlerini de bilmeye ihtiyacımız var."

"Bazı yönlerden en tehlikelileri onlar," dedi diğer ajan.

O gece Nicholas bana iki hükümet ajanı ile yaptığı bu görüşmeden bahsetti. O anda sinirliydi, sinirli ve titriyordu.

"Kabul edecek misin?" diye sordum.

"Kahretsin, hayır," dedi Nicholas. Ama sonra ekledi, "Hükümetin bu kaybeden sanatçılarla gerçekten ilgilendiğine inanmıyorum. Onların benim sadakatimle ilgilendiğini düşünüyorum. Bu, iki AHD'ci; onlar beni test

etmek için hazırlanan bir tuzak. Hakkımda her şeyi biliyorlar; W'ashington'da bir dosyam olduğu açıkça belli."

"Hepimizin bir dosyası var," dedim

"Eğer Johnny'nin sorununu ve Rachel'ın bana söylediklerini biliyorlarsa, şüphesiz Valis ile temaslarımı da biliyorlardır. Notlarımı yaksam iyi olacak."

"Valis hakkında bir dosya nasıl bir şey olabilir?" dedim. "Başka bir yıldız sisteminden olağanüstü bir yaşam biçimi hakkında bir dosya... Nasıl indekslediğini merak ediyorum. Özel bir işaret olup olmadığını merak ediyorum."

"Valis'i öğrenecekler," dedi Nicholas.

"Valis seni koruyacaktır," dedim.

"Yapmam gerektiğini düşünmüyor musun yani?"

"Lanet olsun, hayır," dedim. Onu şaşırtmıştım.

"Ama hayır dersem ihanet ettiğimi düşünecekler. Peşinde oldukları da bu: ihanet için bir kanıt. Ve elde edecekler!"

"Siktiğimin herifleri," dedim. "Ne olursa olsun hayır de."

"O zaman bilecekler. Ve ben de Nebraska'ya gideceğim."

"Seni yakaladılar, her yönden kıstırdılar," dedim.

"Doğru," dedi Nicholas. "Ellilerde, iki FBI ajanı etrafımı çevirdiğinden beri. Sadık olmayan geçmişimin beni yakalayacağını biliyordum. Berkeley günlerim üniversiteyi terk etmemin sebebi..."

"Silahını parçaladın."

"Silahımı bozdum! O zaman bile bir savaş karşıtıydım, ilklerinden biriyim. Fremont'un dalkavuklarının beni bulacağını biliyordum; dosyalarım dikkatle gözden geçirmeleri buna yeterli. Bilgisayarlar beni bulacak, Amerika'daki ilk savaş karşıtı eylemci. Ve şimdi ya onlarla işbirliği yapacak ya da tutuklanacağım."

"Ben hiç tutuklanmadım," dedim, "ve savaş karşıtlığı işinde senden çok daha fazla şey yaptım. Aslında Berkeley'i terk ettiğinden beri hiçbir şey yapmadın. FBI'm geldiği o günden beri."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ben bir uyuyanım. Geceleri benimle temas kuranın Aramchek olduğunu düşünüyorlar belki de. Valis 'Özgür Aramchek Radyosu' için benim kullandığım bir isim."

"Aramchek kaldırımdaki bir sözcük."

"Aramchek, Fremont'a direnen herhangi bir şey. Dinle Phil." Nicholas derin, düzensiz bir nefes aldı. "Sanırım onlarla işbirliği yapacak, daha

doğrusu yaparmış gibi gözükeceğim."
"Neden?"
"Çünkü," dedi Nicholas, "senin başına gelenlere bak. Evine girildi, kâğıtlarının yarısı gitti - o zamandan beri psikolojik nedenler yüzünden yazamıyorsun; Ulu Tanrım, kendine bir bak - sinirlerin mahvolmuş. Artık uyuyamadığını biliyorum, geri gelip aynı şeyi tekrarlamalarını ya da seni tutuklamalarını bekliyorsun. Sana ne yapıldığını anlayabiliyorum; üstelik ben senin en iyi dostunum."
"Yaşamaya devam edeceğim," dedim.
"Bir karın ve küçük bir oğlun yok," dedi Nicholas yavaşça. "Yalnız yaşıyorsun Phil, bir ailen yok. Eğer bütün arka pencereleri kırdıkları ve kapıları parçaladıkları gece küçük oğlun evde olsaydı? Onlar..."
"Beklediler," dedim, "ben evden çıkana dek, bir haftadır dışarıda hazırlanıyorlardı. Onları gördüm. Ev boşalana dek beklediler."
"Hükümet, eski Vietnam özel güç askerlerini bu işler için kiralıyor. Araştır ve yakala, diyorlar buna. Plastik askeri patlayıcı kullanan askeri personelin yaptığı askeri bir operasyon. Evinde bıraktıkları savaş botu izlerini gördüm; bana sen göstermiştin. Phil, *evine saldıranlar silahlı askerlerdi*. Benim Johnny ve Rachel var."
"Yani işbirliğini kabul ediyorsun," dedim, "belki vücudun yaşar ama ruhun ölür."
"Onlara kullanamayacakları isimler vereceğim," dedi Nicholas. "Hiçbir anlamı olmayan korkunç rock şarkı sözleri."
"Gammazladığın kaybeden sanatçılardan birini tutukladıklarında bunu kendine nasıl açıklayacaksın?"
Nicholas üzgün bir şekilde bana baktı. Onu tanıdığım bütün o yıllardan beri yüzünde hiç böyle Zavallı bir ifade görmemiştim.
"Bunu yapacaklar," dedim, "bunu sen de biliyorsun. Hâlâ beni tutuklayabilirler. Hâlâ başımda bu iş var."
"Demek istediğim buydu," dedi Nicholas. "Johnny ve Rachel'ın hatırı için bu beladan kurtulmak istiyorum. Küçük oğlum büyürken yanında olmak istiyorum, hayatımdaki en değerli şey o. Geri kalmış bir bölgede, bir hapishane kampında şalgam çapalamak istemiyorum."
"Ferris Fremont sadece ülkeyi teslim almadı," dedim. "Akılları da teslim aldı. Ve onları bozdu."
"İncil, yargılamayın der," dedi Nicholas.

"İncil, 'Benim krallığım bu dünyada değil' der," diye kızgın bir şekilde yanıtladım. "Ki bu daha sonra açıklanacak çok şey var demektir."
"Benim açıklanacak yeterince şeyim var."
"Valis'e ne yapman gerektiğini sordun mu?"
"Valis'e sormuyorum; o, onlar bana söylüyor."
"Söyle onlara, işbirliği yapmamanı söylesinler."
"Şu ana kadar bir şey söylemediler. Hiçbir şey söylemezlerse düşündüğüm gibi devam edeceğim."
"Check-up Sikişi'yle işbirliği yapıyorsun," dedim (aramızda böyle adlandırıyorduk). "Ve bir dolarına iddiaya girerim ki Valis bir daha seninle iletişim kurmayacak."
"Yapmak zorunda olduğumu yapacağım," dedi Nicholas.
"Onlara benim hakkımda da rapor verecek misin?" dedim. "Yazdıklarım hakkında?"
"Yazdıklarını okuyabilirler, hepsi basıldı."
"Onlara *Flow My Tears* hakkında ipucu verebilirsin, çünkü henüz çıkmadı. Konusunu biliyorsun."
"Üzgünüm, Phil," dedi Nicholas. "Fakat karım ve çocuğum önce gelir."
"Bunun için mi," dedim acı bir şekilde, "Güney California'ya taşındım?"
"Phil, Valis'i bulmalarına izin veremem. Üzgünüm ama bu çok önemli. Bu senden, benden, herhangi birinden çok daha önemli."

Yakın bir dostumun Ferris Fremont'un dalkavuklarına, para karşılığı, düzenli olarak rapor vermesi fikrinden hoşlanmadım. Kendi kendime, Nicholas'ın benimle ilgili bilmesi gereken her şeyi bildiğini düşününce, bu bunaltıcı bir şekilde yakın ve tehdit eden bir şey oldu. "Eğer Valis varsa," dedim, "o seni koruyacaktır, tıpkı çok önce bana söylediğin gibi. Eğer yoksa, o zaman koruyacak bir şeyin de yok demektir, yani işbirliği yapman için bir sebep yok. Her durumda onlara gitmelerini söylemelisin." Aslında bunları kendi kendime düşünüyordum. Gerçekte o kadar çok savaş karşıtı eyleme katılmamıştım, ya da henüz o kadarını yapmayı düşünmemiştim, ama AHD'cilerin gözünde bu kadarı yeterliydi. Ve Nicholas bu konuda en ufak ayrıntıya kadar bilgi sahibiydi.
Bu olay dostluğumuzdaki ilk gerçek çatlağın başlamasıydı.
Nicholas istemeyerek de olsa AHD'cilerle işbirliği yaparak işini ve ailesini koruyabileceğine inanmıştı, ama yalnız bana karşı değil, kendisine karşı da bölündüğünü biliyordum. İşin doğrusu Berkeley'deki eski

günlerden beri tanıyıp sevdiğim sevgili dostum Nicholas Brady'e artık güvenemezdim. Yetkililer işlerini yapmış, birbirine tamamen güvenen iki adamın arasını açmışlardı.

İlişkimizin yıkılması, F.F.F.'nin yönetimi altında Amerikan toplumunun her katında neler olduğunun ufak bir göstergesiydi. Bize olanı temel alarak, her yerde korkunç trajedilerin yaşandığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Örneğin, Progressive Records'a gelip çalan ve şarkı söyleyen genç sanatçılar. Onları dinleyen plak şirketi görevlisi onları daha yüksek polis yetkililiilerine bildiren paralı bir polisti. Bu şüphesiz diğer bütün plak şirketlerinde de oluyordu. Nicholas'ın diğer çalışma arkadaşlarına ne demeli? Şimdi aralarında güvenlikleri ve özgürlükleri pahasına, para alan potansiyel bir ihbarcı var. Bütün bunlar, küçük Johnny dişçiye gidebilsin diyeydi. Ne mantık ama.

Gerçek neden, elbette ki Nicholas'ın kendi özgürlüğü ve güvenliği için endişelenmesiydi. Aslında bu bir takastı: kendi özgürlüğünü ve güvenliğini korumak için başkalarınınkini tehlikeye atmak. Ama zaten birçok insanın bunu yaptığını düşünün. Örneğin birtakım AHD'cilerin bana yaklaşıp Nicholas'ı rapor etmemi istediklerini farzedin. Onun zaten benim hakkımda rapor yazdığını bildiğim için bu adil bir fırsat demekti. Buna tepkim ne olurdu? Onlara karşı direnme gücüm tamamen çökerdi.

Bilinen polis taktiği işin içine karışacak ve bir süre sonra bana şöyle diyor olacaklardı, "İyisi mi, o seni rapor etmeden sen onu rapor et." Ve bunun anlamı da, arkadaşın seni yakalamadan sen onu yakala demekti. Birbirimizin gırtlağını sıkacak ve bu durumda tek kazanan da Ferris F. Fremont olacaktı. Polis Medes döneminden beri bu hileleri kullanıyor ve insanlar bunu hâlâ yiyor. Nicholas birini rapor eder etmez, özellikle para için, polis tarafından şantaj yapılması mümkün olacaktı. Polis bir ilmek yerleştirmişti ve Nicholas da nazik bir şekilde kafasını içinden geçiriyordu. İşin çoğunu o yapıyordu. Üniversite diploması pahasına askeri talim almaya boyun eğmektense silahına zarar vermiş olan adam nerede? Hepsi boşa gitmişti anlaşılan; şimdi Nicholas'ın rahat bir işi ve büyük ümitleri vardı. İdealizm daha gerçekçi dürtüleri serbest bırakmıştı: güvenlik, otorite ve ailenin korunması. Zaman, dostum üzerinde kasvetli bir büyü yapmıştı, artık kaldırımda İspanya İç Savaşı'ndan kalma eski marşları söyleyerek uzun adımlarla yürümüyordu; aslında, eğer genç bir sanatçı ona böyle sözlerle gelseydi, Nicholas kolay bir yüz dolar kazanacak konumda olacaktı.

"İşte yapacaklarım," dedim Nicholas'a, "eğer hükümet için casusluk yaparsan, birincisi Progressive'deki üstlerini arayıp söyleyeceğim. İkincisi, arabamı evinin önüne park edecek, sana güvenerek büyük umutları ve gitarlarıyla gelen genç sanatçıları durdurup senin paralı bir..."
"Kahretsin," dedi Nicholas.
"Bunu kastetmiştim," dedim.
"Pekâlâ, sanırım bunu yapamayacağım." Sıkıntısı hafiflemiş gözüküyordu.
"Bu doğru," dedim. "Bunu yapamazsın."
"Beni yok edecekler. Tıpkı FBI ajanlarının geldiği zaman olduğu gibi, peşinde oldukları benim. Eğer Valis'e zarar verirlerse olası sonuçları biliyor musun?"
"Valis kendine dikkat edebilir," dedim.
"Ama ben edemem," dedi Nicholas.
"O takdirde, sen de geri kalanımızdan farklı değilsin." dedim. "Ben de edemem."
Bu, konuşmanın sonuydu. Nicholas'a şunu anlatabilmiştim: Eğer insanları ihbar etmeyi düşünüyorsan bunu kimseye söylememelisin. Bana söylemesi bir hataydı, çünkü hemen beni ihbar edişini gösteren bir sürü görüntü gelmişti gözümün önüne.

11.

O gece tanıdığım bir polisten telefon aldım.

"Evine girdiler, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle sanıyorum," dedim.

"Sana bir sır vereceğim. Birisi evine uyuşturucu sakladı ve yerel AHD görevlileri bunu biliyor. Eğer onu bulursak, seni tutuklamak zorunda kalırız."

"Başka birinin sakladığım bilmenize rağmen mi?"

"Evet," dedi polis. "Kanun böyle. İyisi mi onu bul ve yok et, bizim oraya gitmemiz emredilmeden önce."

Gecenin kalanını uyuşturucuyu aramakla geçirdim. Bütün bulduğum beş farklı yerde saklanmış beş paketti, hatta bir tanesi telefonun içindeydi. Hepsini yok ettim ama bir kısmını gözden kaçırdığımı biliyordum. Bundan emin olmanın yolu yoktu. Kim yaptıysa çok daha fazla yerleştirmiş olabilirdi.

Ertesi gün iki AHD'ci beni ziyaret etti. Bunlar gençti: beyaz gömlekli, bol pantolonlu ve kravatlı, zayıf bir delikanlı ile uzun etekli bir kız. Mormon misyonerleri olabilirlerdi, ama ikisi de AHD kol bantlarından takmışlardı. En kötüsü genç AHD'cilerdi ve o yüzden bu iki insanı gördüğüme pek sevinmedim. AHD'ci gençlik fanatik öncülerdi.

"Oturabilir miyiz?" diye sordu delikanlı.

"Tabii ki," dedim yerimden kıpırdamadan. Polis arkadaşım beni tam zamanında uyarmıştı.

Kız sedirime oturup ellerini kavuşturmuştu ve şöyle dedi, "Müşterek dostlarımız var. Nicholas Brady."

"Yaa," dedim.

"Evet," dedi delikanlı. "Onun arkadaşıyız. Sizden çok bahsetti. Yazarsınız değil mi?"

"Evet," dedim.

"Yazmanızı kesmiyoruz değil mi?" dedi delikanlı. Kibarlık timsaliydiler.

"Hayır," dedim.

"Elbette çok önemli bazı romanlar yazdınız," dedi kız. “*Ubik*, *Şatodaki Adam*..."

"*Yüksek Şatodaki Adam*," diye düzelttim. Hiçbir kitabımı okumadıkları açıkça belliydi.

"Siz ve Bay Brady," dedi kız, "popüler kültürümüze pek çok katkıda bulundunuz, siz öykülerinizle ve o da kayıt edilecek sanatçıları seçerek, ikinizin de burada, dünyanın eğlence merkezinde yaşamasının sebebi bu mu?"

"Orange County mi?" dedim.

"Burada Güney'de."

"Eee, burada insanlarla tanışmak daha kolay," dedim belli belirsiz.

"Siz ve Bay Brady yıllardır arkadaşsınız, değil mi?" dedi delikanlı. "Berkeley'de oda arkadaşı olarak beraber yaşadınız."

"Evet," dedim.

"Sonra o buraya taşındı ve birkaç yıl sonra siz taşındınız."

"Evet, biz iyi dostuz."

"Onun ve karısının politik sadakatine dair yeminli noter tasdikli bir ifade imzalamak ister miydiniz?"

"Ne?" dedim şaşırarak.

"Yoksa *istemez* misiniz?"

"Tabii ki isterim," dedim.

"Önümüzdeki günlerde böyle bir ifadeyi kaleme almanızı isteyeceğiz sizden," dedi kız. "Tasarının son halinin hazırlamasını merkez büroda yapacağız. Ve size esas almanız için bazı modeller bırakacağız ve bir de talimat kılavuzu."

"Ne için?" diye sordum.

"Arkadaşınıza yardım etmek için," dedi kız.

"Neden yardıma ihtiyacı var ki?" dedim.

"Nicholas Brady'nin Berkeley günlerinden kalma şüpheli bir geçmişi var," dedi delikanlı. "Eğer şu andaki pozisyonunu elinde tutmak istiyorsa, arkadaşlarının desteğine ihtiyacı var. Siz bu desteği vermek arzusundasınız, değil mi? Onun arkadaşısınız."

"Nicholas'a yapabileceğim her yardımı yaparım." Bunu söyledikten sonra içgüdüsel olarak yemi yuttuğumu biliyordum, anlaşılmaz bir polis tuzağındaydım.

"Güzel," dedi kız, gülümsedi ve ikisi de gitmek için ayağa kalktılar. Delikanlı masanın üstüne plastik bir paket bıraktı.

"İçinde talimatlar, faydalı ipuçları ve modeller var, bir yazar olarak şüphesiz bunu çok basit bulacaksınız. Arkadaşınız hakkındaki ifadenizin yanında sizden kısa bir otobiyografik yazı kaleme almanızı istiyoruz,

böylece ifadenizi okuyan kimse sizin hakkınızda da az çok bir şeyler öğrenecektir," dedi.

"Neyi içerecek bu yazı?" diye sordum; şimdi gerçekten korkuyordum ve tuzağa düştüğüme emindim.

"Bunu anlatan bir talimat da var," dedi kız ve ikisi de gittiler. Kırmızı, beyaz ve mavi renkli plastik çantayla baş başa kalmıştım. Çantayı açıp talimat kitapçığına bakmaya başladım, ince bir kâğıda basılmıştı. Başkanlık mührünü ve F.F.F.'nin basılı imzasını taşıyordu.

Sevgili Amerikalı:

En iyi bildiğiniz konuda kısa bir makale yazmaya davet edildiniz: kendiniz hakkında! Hangi konuların duruma uygun olacağı ve nelerin dışarıda bırakılması gerektiği tamamen size ait! Ama sadece dahil ettiklerinizle değil atladıklarınızla da sınıflandırılacaksınız.

Bunu yapmanız büyük olasılıkla arkadaşlarınızdan ve komşularınızdan oluşan bir temsil heyeti, Amerikan Halkının Dostları tarafından istendi. Ya da kendi kişisel isteğinizle bu çanta için yazdınız. Veya yerel polisiniz bunu bir yol olarak önerdi size...

Kitapçığın, bir arkadaşın sadakati hakkında noter tasdikli ifade hazırlama bölümünü açtım.

Sevgili Amerikalı:

Çok iyi bildiğiniz bir konuda kısa bir makale yazmaya davet edildiniz: çok yakın bir dostunuz hakkında! Hangi konuların duruma uygun düşeceği ve nelerin dışarıda bırakılması gerektiği tamamen size ait. Fakat, dahil ettiğiniz her ayrıntı ile dostunuz için büyük bir iyilik yapmış olacaksınız. Onun hakkında yazdıklarınız, tabii ki, tamamen gizli tutulacaktır; bu yazı yalnızca resmi amaç içindir.

Bunu yapmanız büyük olasılıkla arkadaşlarınızdan ve komşularınızdan oluşan bir temsil heyeti, Amerikan...

Daktilomun başına geçtim, kâğıdı yerleştirdim ve otobiyografik bir yazı yazmaya başladım.

İLGİLİ ŞAHSA:

Ben, Philip K. Dick, akli dengesi ve sağlığı yerinde olarak, uzun yıllardır düşmanlan tarafından Aramchek diye bilinen organizasyonunun yüksek bir memuru olduğumu beyan ederim. Casusluk ve yıkıcılık eğitimi derslerinde, yalan söylemeyi öğrendim. Yalan söylemesem bile gerçekleri öylesine etkili tahrif edebilirim ki, bu söylediklerim hedef devletimiz olan ABD'de gücü elinde tutanlar tarafından bile fark edilemez. Bu şartları göz önünde bulundurarak, şimdi hayat boyu arkadaşım olan Nicholas Brady hakkında ifade vereceğim, hatırladığım kadarıyla, o da yıllardır Aramchek politikalarının gizli bir taraftarı ve destekçisidir. Aramchek'in resmi çizgisi değiştikçe Nicholas da düşüncelerini aynı yönde değiştirir, ki bu değişimler, Ortaçağ'dan beri insanlara rağmen sürdürmüş olduğumuz iktidar mücadelesinin ilk kazançlarından biri olan SSCB de dahil olmak üzere Çin ve diğer Sosyalist güçlerin politikalarıyla uyum içinde olmak için yapılır.

Kendi durumumu daha iyi açıklamak için belki de Aramchek'ten daha ayrıntılı bir şekilde bahsetmeliyim. Aramchek, Katolik Kilisesi'nin bir dalıdır ve her şey amaç için kullanılabilir prensibine dayanır. Bu yüzden olası her aracı amaca ulaşmak için sonuçlarını gözardı ederek ve sıradan insanın niyet ettiği şeye Tanrının karar vereceğini bilerek kullanırız. Bununla bağlantılı olarak Ferris F. Fremont'un, şu anda ABD'nin kukla zorbasının hedeflerine ulaşmasına engel olmak için her hileyi, her stratejiyi, her türlü kaynağı kullandık ve hâlâ kullanıyoruz. Onun çocukluğundan bir örnek vermek gerekirse, doğduğu evin önündeki sokak kaldırımına örgütümüzün adını kazıdık. Bunu, onu en etkili şekilde korkutmak ve şu gerçeği belirtmek için yaptık: ONU ER GEÇ YAKALAYACAĞIZ.

Belgeyi imzaladım ve bulunduğum durumu düşünmek için arkama yaslandım. Durum kötüydü. Kırmızı, beyaz ve mavi renklerdeki plastik çantayı fark ettim; bu halk arasındaki adıyla "gönüllü bilgi" çantasıydı, bir yurttaşın hükümetin faal istihbarat sistemine sürüklenmesinin ilk adımıydı. Gelir vergisi hesaplarının gözden geçirilmesi gibi, eninde sonunda her yurttaşın bir tane oluyordu. Bu F.F.F. kontrolü altındaki yaşam tarzımızdı.

Eğer otobiyografik yazıyı ve Nicholas hakkındaki ifademi vermeseydim, AHD'ciler geri gelecek ve daha az kibar davranacaklardı. Eğer Nicholas ve kendi hakkımda eksik bir rapor teslim etseydim, kibarca daha fazla malzeme isteyeceklerdi. Bu ilk kez Kuzey Koreliler tarafından Amerikalı tutuklular üzerinde uygulanmış bir teknikti: Biraz kâğıt ve kalem veriliyor,

gardiyanların müdahalesi olmaksızın kendileri ve hissettikleri hakkında yazmaları isteniyordu. Tutukluların kendi haklarında yazdıkları inanılmazdı, zorlamayla itiraf edeceklerinden çok daha fazlaydı. İhbar etme zamanı geldiğinde, bir adamın en kötü düşmanı ve en büyük gammazcısı kendisidir. Yapmam gereken daktilomun önünde yeterince oturmaktı. Sonra farkında olmadan Nicholas ve kendi hakkımdaki her şeyi anlatacaktım. Gerçekleri anlattıktan sonra hayal gücümün yarattıklarıyla devam edecektim, hepsi dinleyicilerin hayranlığını kazanmak içindi.

İnsanoğlunun hoşnut etmeyi istemek gibi talihsiz bir eğilimi vardır.

Aslında ele geçirilmiş diğer Amerikalılar gibiydim: bir savaş mahkûmu. Kasım 1968'de F.F.F. seçilince mahkûm olmuştum. Gerçi hepimiz olmuştuk; artık duvarsız, Kanada, Meksika ve iki okyanusla sınırlı büyük bir hapishanede yaşıyorduk. Gardiyanlar, zindancılar, ihbarcılar ve Ortabatı'da bir yerlerde özel kampların ıssız hapishaneleri vardı. Çoğu insan farkına varmış gözükmüyordu. Parmaklıklar ve dikenli teller olmadığı için, suç işlemedikleri, tutuklanmadıkları ya da mahkemeye çıkarılmadıkları için durumlarının değişimini, korkunç dönüşümünü idrak edememişlerdi. Bir adamın durduğu yerde kaçırılmasında olduğu gibi bu da klasik bir durumdu. Hiçbir yere götürülmedikleri için ve yeni zalimin hakimiyetini seçerek iktidara getirdikleri için yanlış bir şey görmüyorlardı. Her nasılsa, üçte biri bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. F.F.F'nin onlara söylediği gibi, artık Vietnam'daki savaş şerefli bir sonuca ulaştırılacaktı ve gizemli örgüt Aramchek yok edilecekti. Sadık Amerikalılar yeniden özgürce nefes alabileceklerdi. Özgürlükleri, onlara söylendiği gibi korunmuştu.

Daktilomun başına döndüm ve yeni bir ifade kaleme aldım. İyi bir iş çıkarmak önemliydi.

YETKİLİLERE:

Ben Philip K. Dick, sizden asla hoşlanmadım. Evimdeki hırsızlık olayını, elektrik soketlerine ye telefonun içine uyuşturucu saklamaya çalıştığınız gerçeğine dayanarak biliyorum ki beni pek önemsemiyorsunuz. Benim sizden hoşlanmadığım kadar siz de benden hoşlanmıyorsunuz.

Hiç hoşlanmadığım biri daha var: Bay Nicholas Brady. Size ondan hoşlanmamanızı öneriyorum. Nedenini açıklayayım.

Birincisi, Bay Nicholas Brady kelimenin tam anlamıyla insan değil. Başka bir yıldızdan yayılan bir yaşam biçimi tarafından teslim alındı (veya daha doğrusu günün birinde ansızın teslim alınacak). Şüphesiz, yaptığım bu

açıklama yüzünden bir dizi spekülasyon başlayacaktır. Muhtemelen, mesleğim bilimkurgu yazarlığı olduğu için, sizin nasıl tepki verdiğinizi görmek niyetiyle bir yığın hayal uydurduğumu düşünüyorsunuz. Öyle değil, yetkililer. Öyle olmasını isterdim. Bay Nicholas Brady'e, Valisystem A diye bilinen insanüstü varlık tarafından doğaüstü güçler verildiğini gözlerimle gördüm. Bay Nicholas Brady'nin duvarlardan geçtiğini gördüm. Camı erittiğini gördüm. Bir gün öğleden sonra, hayrete düşüren gücünün büyüklüğünü göstermek için Bay Nicholas Brady 91. otoyolun kenarındaki geniş düzlükte Cleveland'ın cisimleşmesini sağladı ve sonra tekrar yok etti, hiçbirimizin ruhu duymadan. Bay Nicholas Brady yer ve zaman sınırlarını kaldırıyor; o geçmişe dönebilir ya da gelecek yüzyıllara atlayabilir. O isterse, kendini derhal Alpha Centauri'ye nakledebilir ya da...

Hay sikeyim, diye düşündüm ve yazmayı kestim. Amacım durumu abartarak AHD'cilerin inanmamalarını sağlamaktı.

Sonra bana bu plastik çantayı, bu öldürücü nesneyi getiren delikanlıyı ve kızı düşünmeye başladım. Onlara dikkat etmemiştim ama yüzlerindeki ifade tamamen gözlerimin önündeydi. Kız kötü görünmüyordu, diye düşündüm: koyu saçlı, yeşil

gözlü ve zeki görünüşlüydü; benden yaşça epey küçüktü ama böyle bu durum canımı daha önce hiç sıkmamıştı.

Kırmızı, beyaz ve mavi çantayı araştırdığımda üzerine takılmış beyaz bir kart buldum. Kartta isimler ve telefon numaraları vardı. Pekâlâ, diye düşündüm kendi kendime, belki de bundan kurtulmanın başka bir yolu vardı. İtaat etmekten başka bir yol. Belki de bu ifadeleri hazırlamak için yardım istemeliydim. Tam siyah saçlı AHD kızı hakkında karar veriyordum ki, telefon çaldı. Nicholas'tı. O akşam olanları anlattım.

"Yapacak mısın?" diye sordu. "Benim hakkımda ifade yazacak mısın?"

"Pekâlâ," diye başladım.

"Sen olduğunda bu o kadar kolay değil, değil mi?"

"Bak be adam," dedim, "evimde uyuşturucu saklıyorlar: Geçen gece bir polis bana sır verdi. Bütün geceyi onu arayarak geçirdim."

"Bana da bir şey hazırladılar," dedi Nicholas. "Yaptılar ya da yapmayı planlıyorlar, senin durumunda olduğu gibi. Pekâlâ Phil, aynı gemideyiz. Ne yapacağına karar versen iyi olur. Ama eğer beni ihbar edersen..."

"Benden bütün istedikleri bir destek ifadesi yazmak," dedim, ama onun haklı olduğunu biliyordum. Gerçekten ikimizi de aynı tuzakla

yakalamışlardı.

Sen olduğunda bu o kadar kolay değil derken haklıydı Nicholas. "Siktir et onları," diye öğüt vermiştim ona. Öğüt için bu kadarı yeterdi. Ama şimdi durum değişmiş, ayakkabı artık benim ayağıma geçmişti ve acıtıyordu; ruhumu derinden acıtıyordu, bıçaklayarak, düğümleyip yakarak. Üstelik hiçbir çözüm yoktu... Hiç.

Sadece AHD'ci kızı arayıp tatlılıkla konuşabilirdim. Özgürlüğüm ve yaşamım buna bağlıydı. Ve Nicholas'ınki de.

12.

Kızın ismi Vivian Kaplan'dı. Eve döndüğüne emin olmak için bir saat bekledim ve aradım.

"Alo?"

Merhaba dedim ve sonra kim olduğumu belirtip Nicholas hakkındaki ifademi yazarken tıkandığımı açıkladım. "Belki," dedim, "bunun nedeni onun hakkında çok şey bilmem. Herkesten daha çok. Neyi koyup neyi koymayacağımı bilmek çok zor. Buna rağmen iyi bir derece almak istiyorum." Onu elde edeceğimi düşündüm.

"Yapabileceğine eminim," dedi Vivian Kaplan. "Sen profesyonel bir yazarsın. Neden, ev kadınları ve tamirciler bu işte daha marifetliler."

"Belki de profesyonel bir yazar olduğum içindir."

"Ne demek bu?"

"Ben bir edebiyatçıyım. Bir şeyler kurgulamaya alışığım."

"Bu belgelerde bir şey kurgulaman gerekmiyor, Phil."

"Nicholas hakkındaki bazı gerçekler vahşi bir uydurma gibi, Tanrı yardımcım olsun."

Bu onu *yakaladı*. "Yaa?"

"Utanç onu - üçümüzü - Berkeley'i terk edip buraya göçmeye zorladı. Sırrının çoğu hâlâ onun yüreğinde saklı."

" 'Utanç,' " diye tekrarladı Vivian. " 'Sır.' "

"Berkeley'de kalamazdı. Buraya gelip yüz yüze konuşmayı ister misin?"

"Kısa bir süre için," dedi Vivian. "Uzun kalamam."

"Sadece başlamama yardım etmek için," dedim sevinçle.

Yarım saat sonra küçük, kırmızı bir Chevy garajımın önünde durdu. Vivian Kaplan dışarı çıktı; elinde çantası, sırtında kısa ve sahte bir deri ceket vardı. Ona eve kadar eşlik ettim.

"Bunu gerçekten takdir ediyorum," dedim, oturma odasına buyur ederken. Ceketini alıp küçük odaya astım.

Vivian çantasından küçük bir bloknot ve bir kalem çıkartarak yazmaya hazırlandı. "Bay Brady'nin utancının sebebi neydi? Siz dikte ettirin, ben yazayım."

Mutfaktan bir şişe şarap getirdim, beş yıllık bir Louis Martini.

"Bana vermeyin lütfen," dedi Vivian.

"Sadece tadımlık. İyi bir yıldır bu."

"Belki biraz, tadımlık."
İkimize de şarap koydum. Arka planda müzik çalıyordu ve ışıklar kısıktı. Vivian, bunu fark etmişe benzemiyor ve dikkatle söyleyeceklerimi bekliyordu. Şarabına dokunmamıştı.
"Nicholas," dedim, "Tanrı ile konuşuyor."
Şaşkınlıktan ağzı açık bakakalmıştı.
"Buna Berkeley'de başladı. Çocukken bir Quaker'dı, bilirsin. Eminim bu kayıtlarınızda vardır. Quakerlar Kutsal Ruhun sana gelip konuşabileceğine inanırlar. Hayatı boyunca hep Tanrının gelip onunla konuşması için bekledi, ki bu Kutsal Ruh'la aynı şey, teslis prensibine inanıyorsan, Nicholas ve ben inanırız. Berkeley'i terk etmeden birkaç yıl önce, altmışların başında, Tanrı ilk kez onunla konuştu."
Vivian dinliyordu, hiçbir şey yazmamıştı.
"O zamandan beri," dedim, "Nicholas Tanrı ile ilişkisini sürdürdü. Şu anda konuştuğumuz rahatlıkla, o da Tanrıyla konuşuyor."
"Tanrım" dedi kız sabırsızca, "bu kötü; bunu rapor edemem."
"Tanrı ile düzenli olarak konuşan başka birini tanıyor musun?" dedim. "Nicholas'ın bütün yaşamı bunun üzerine kurulu; Tanrıyla konuşmak ve Tanrının tekrar konuştuğunu duymak onun için her şey. Onun hayatına gıpta ediyorum."
Vivian kalemi elinden bıraktı. "Deli olmadığına emin misin? Bu bana delice geldi."
"Bunu yazmalısın," dedim. "Tanrının ona söylediği bazı şeyleri açıklayacağım."
"Bu umurumda değil!" dedi Vivian sıkıntılı bir şekilde. "Bunun politik bir dayanağı yok! Böyle bir bilgiyle ne yapabiliriz?"
"Tanrı, onun her şeyin, bütün şeylerin düzenine saldırmak ve yok etmek için belalara sebep olacağını söylemiş. Islak belalar, sanırım, öyle anlaşılıyor, suyla ilgili bir şey."
"Saçma bu," dedi Vivian.
"Bu beladan sonra göğe bir gökkuşağı yerleştireceğini söylemiş. Tanrı ile insanın arasındaki barışın bir işareti olarak."
"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" dedi Vivian öfkeyle.
"Sana bunları yazmakta sıkıntı çektiğimi söylemiştim. O yüzden buraya gelmeni istedim." Onun yanma, sedire oturdum ve elindeki kalemi aldım. "Açılış cümlesini yazacağım. Nicholas Brady

"Beni buraya dini bir şey için mi getirdin? Dini bir şey kimseyi ilgilendirmez. Tanrı ile ilgili vatansever olmayan hiçbir şey yok. Başka bir şey yazamaz mısın?"

"Berkeley'de Tanrı ile konuşmak utançtır. Nick bunu insanlara söylediğinde dışlandı. Onu bir hayvan gibi uzaklaştırdılar."

"Orası Berkeley," dedi Vivian. "Orada ateist ve komünistlerden başka bir şey yok. Şaşırmadım. Fakat burası Orange County. Burası gerçek dünya."

"Yani burada problem yok mu demek istiyorsun?"

"Tabii ki yok."

Nefes alarak rahatladım. "Yani Nicholas nihayet güvende."

"Phil," dedi Vivian, "Tanrıyla ilgili anlattıklarını dengeleyecek - ne demek istediğimi biliyorsun - başka şeyler öne sürmelisin."

"Tanrıyla ilgili anlattıklarımı dengeleyecek başka şeyler," dedim, "mümkün değil. Bütün güç ve bilgi onda."

"Biz politik içeriği olan bir dosya hazırlamak zorundayız."

"Biraz şarap al," dedim, bardağını uzatarak.

"Hayır, şarap içmem," dedi Vivian telaşla. "Ama yanımda biraz ot getirdim." Çantasını açıp alt üst ederek aradı.

Şaşırmadım. Bunu daha önce sezinlemiştim.

"Küçük bir kutuya ihtiyacım var," dedi, "hazırlamak için. Ve kredi kartı gibi bir şeye. " Cüzdanında beyaz bir iş kartı buldu.

"Şuna bir bakayım," dedim, elimi uzatarak. Vivian ot paketini kutunun içine koydu; otu alıp banyoya gittim ve kapıyı hızla kapattım. Marihuanayı tuvalete boşaltıp sifonu çektim; evimde yasal olmayan mal bulunamayacaktı, en azından bu paket.

"Ne yapıyorsun?" dedi Vivian hiddetle, kilitli kapının ardından; kapıya vurmaya başladı. "Ne yaptın?"

Bir kez daha sifonu çektim; tamamen emin olmak için, sonra acele etmeden kapıyı açtım.

"Sifonu mu çektin?" diye sordu inanamayarak.

"Evet öyle yaptım," dedim.

"Neden? Neyse, aldırma, ne olduysa oldu. Biraz yüksek kalite esrarım var. İyi ki esrar çubuğumu yanımda getirmişim." Oturma odasına döndü ve ben de arkasından gittim. Esrarı ondan uzaklaştırmak çok daha zor olacaktı, anlamıştım. Kimse esrarını teslim etmezdi, özellikle yaptıklarımdan sonra.

Vivian ayakkabılarını çıkarıp sedire oturdu; ince bir esrar parçasını çubuğa yerleştirip yaktı. "Al." Duman geldiğinde bana uzattı. "Aylardır

aldığım en iyi esrar. Seni gerçekten uçuracak."
"Evimde uyuşturucu istemiyorum," dedim.
"Hiç kimse içeriyi göremez."
"Huzursuz oluyorum," dedim.
"Herkes huzursuz olur. İki senedir esrar kullanıyorum ve hiç tutuklanmadım."
"Evet ama sen bir AHD'cisin."
"Benim için daha tehlikeli," dedi Vivian. "Çoğu AHD'ci dürüsttür ve aynı anda hem AHD'ci olup hem de esrar kullanmak çok riskli. Senin gibi insanları bulunca kullanıyorum. Bu gece buraya gelmemin sebebi bu. Beraber rahatça esrar kullanabiliriz."
"Ben kullanmıyorum," dedim.
"Elbette kullanıyorsun. Herkes biliyor kullandığını. Sen Amerika'daki en büyük esrarkeşlerden birisin. Kitaplarındaki biyografilerde bile yazıyor. Harlan Ellison'ın Dangerous Visions'da yazdığı şeye bak. Bizde çok daha ayrıntılı bilgiler var.
Bütün arkadaşların kullandığını söylüyorlar."
"Bu kitapları satmak için uyduruldu," dedim.
"Kullanıyorsun," dedi Vivian. "Çubuğu ver. Sıra bende."
Çubuğu zorla da olsa tuvalete boşaltıp suyu çekebilirdim, ama geri verdim. Derin bir nefes aldı, yüzü kızardı.
"Esrar beni şehvetli yapar" dedi öksürerek, çubuğu tekrar bana geçirdiğinde.
"Yaa," dedim. "Öyle mi?"
"Seni de şehvetli yapar mı?" Bir nefes daha çekti, gözleri odaksız bakmaya başladı, bütün vücudu gevşeyip rahatlamış gözüküyordu.
"Yatak odasına gidelim," dedim.
"Yavaş ol. Esrarla işimiz bittiğinde." Ayindeymiş gibi uyuşuk ve memnun bir şekilde içmeye devam etti. Politik raporum ve ot paketini boşaltmış olmamla ilgili kaygıları yok olmuştu.
Durumu bana zulmeden zorbanın aleyhine çevirmenin zamanı gelmişti. Küçük Vivian Kaplan'ı metresim yaptıktan sonra politik raporum hakkında kaygılanmama gerek kalmayacaktı. Yavaşça uzanıp esrar çubuğunu masaya bıraktım ve onu ayağa kaldırdım. "Kafan kıyak mı?" diye sordum yatak odasına doğru giderken. Duvara çarpmaması için onu tutmak zorundaydım.
"Tabii ki öyleyim," dedi Vivian. Yatak odasının açık kapısına yaklaşırken üstündekinin düğmelerini açmaya başladı, haşin etkisiyle mırıldanıp

gülümseyerek yatak odasına girdi. Arkasından girip kapıyı kapattım.

"Bir dakika," dedim, yatağın ucuna oturmuş eteğini çıkarırken. "Hemen dönerim." Esrar çubuğunu bıraktığım oturma odasına döndüm. Dikkatle çantasına koyup çantayı kapattım; eğer biz yatak odasındayken içeri girerlerse uyuşturucunun ona ait olduğu açıkça belli olacaktı. Beni sorumlu tutamayacaklardı.

"Çabuk ol!" diye bağırdı Vivian. "Çökmeye başladım." Hızla yatak odasına gittim, çırılçıplaktı; elbiseleri bir yığın halinde yazı sandalyemin üstündeydi. "Esrar beni bazen uykulu yapar," dedi. "Hemen devam etmeliyim yoksa etkisinden kurtulurum."

Seviştik. Sonuna doğru Vivian derin ve rahat bir uykuya daldı. Duş almaya giderken, kurbandan çok efendi durumundayım diye düşündüm. Bu kız artık beni gözetlemeyecek. Bir düşmanı bir arkadaştan bile daha iyi bir şeye dönüştürmüştüm: bir seks ortağına.

Duşumu aldıktan sonra tekrar yatak odasına girdim; çarşafı başına çekmiş uyuyordu. "Vivian," dedim omzuna dokunarak, "istediğin bir şey var mı? içecek bir şey?"

"Açım," diye mırıldandı mahmur bir şekilde. "İlişkiden sonra kendimi hep aç hissederim. İlk deneyimimden sonra buzdolabındaki her şeyi yemiştim: Yarım tavuk, bir pizza, iki hamburger ve bir litre süt. Ne bulduysam."

"Biftek hazırlayabilirim," dedim.

"Alkolsüz bir şeyler var mı, Pepsi gibi?"

Bir kutu Coors bira getirdim. Vivian iç çamaşırlarıyla yatakta oturmuş birasını içiyordu.

"AHD için çalışmadığın zamanlarda ne yaparsın?" diye sordum. "Her zaman AHD için çalışmıyorsun herhalde."

"Okula gidiyorum," dedi Vivian.

"Hangisine? Cal Stat Fullerton? Santa Ana College?"

"Valentia Lisesi. Son sınıf. Haziran'da mezun oluyorum."

"Lise!" dedim, felakete uğramış gibi. Güçlükle konuşabiliyor, korkudan titriyordum. "Tanrı aşkına, kaç y: andasın?"

"On yedi," dedi birasını yudumlarken. "Eylül'de on sekiz olacağım."

Aman Tanrım, anlamıştım. On sekizine basmamıştı. Bu kanunen tecavüzdü! Ağır bir suç! Uyuşturucu kadar kötü, daha beter. Yapması gereken polise gitmekti; tutuklanmam kaçınılmazdı.

"Vivian," dedim sinirlenerek, "benimle yatağa girmen kanuna aykırı. Bunu bilmiyor musun?" Kıyafetlerini toplamaya başladım. "Hemen buradan gitmek zorundasın!"

"Kimse burada olduğumu bilmiyor," dedi, sakince Coors'u yudumlamaya devam etti. "Bill dışında."

"Tanrının belası Bill de kim?"

"Beraber geldiğim delikanlı. Eve gidince onu arayacağımı söyledim, böylece iyi olduğumu bilecekti. Öyle anlaşmıştık."

Bu benim için çok fazlaydı; sandalyeye çöktüm ve sadece ona baktım.

"O umursamaz," dedi Vivian. "Politik yanıtını zamanında dosyaya geçirdiğin sürece. Önemsediği tek şey bu, merkezde puanlarını yükseltmek. Kontenjan sistemine göre çalışıyoruz, ama Bili daima kontenjanını geçip fazladan puan kazanıyor. O içimizdeki en hevesli AHD'ci. Bu yüzden ondan hoşlanıyorum; o beni dengeliyor, bilirsin, benim kaygısız tavrımı, öyle diyorlar. Puanları ve kontenjanı gerçekten umursamıyorum; sadece bize tayin ettikleri insanlarla görüşüp tanışmayı seviyorum."

Bunu kendi kendime yapmıştım. Kızı bir bahane uydurarak evime çağırıp onunla yatmak fikri benimdi, benim planımdı. Kıçımı yatağa koymuş ve boğazıma ilmeği kendim geçirmiştim. Harika. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Beni gerçekten ele geçirmişlerdi. Ya işbirliği yapacak ya da Orange County Hapishanesi'ne gidecektim. Ve insanlar Orange County Hapishanesi'nde - ölümüne dövülüp - ölüyorlardı; her zaman oluyordu bu. Özellikle siyasi mahkûmlar.

Hayatımın geri kalanını itiraflarımı yazarak geçireceğim dedim kendi kendime. Ve arkadaşlarım hakkında yazılar. Nicholas kendi hakkında bir kitap yazmamı isterse, kabul edecektim. Vivan Kaplan beni ele geçirmişti. Oyuna getirildiğimi düşündüm. On sekiz yaşını geçmemiş ama büyük gösteren çekici genç kızlar gönderiyorlardı. Gece tek başına çıkabilen, uyuşturucu kullanan, uzun bacaklı, masum yüzlü kızlar. Telefon numaraları Tanrının belası ihbarcı çantasının üzerinde kocaman rakamlarla yazılı kızlar. Gerçek bir tuzak.

"Şimdi de şu Tanrı işi," dedi Vivian, sakin bir ses tonuyla. Esrarın etkisi yavaş yavaş yok olmuştu, artık keyifli değildi. "Bunu kullanamazsın Phil; Nicholas Brady'nin Tanrı ile konuşmasıyla ilgilenmiyoruz. Bilmek istediğimiz onun Komünist Parti ile bağları, Berkeley'deki onun eski faal dönemlerinde kurduğu ilişkiler. Üstüm, Nicholas Brady'nin Progressive Records'daki işi solcu sanatçıları halkın önüne çıkarmak için kabul ettiğini

düşünüyor. Bu hep kullandıkları eski bir taktik, bu arada Brady tabii ki pasif kalıyor. Ama ona yol gösteren insanlarla bağlantıları olmalı, belki postayla. Sen onun mektuplarını okuyabilecek konumdasın, değil mi? Parti'yle bağlantısını New York'taki KGB ajanlarıyla mektuplaşarak sürdürüyor olabilir. Anlaşma imzaladığı sanatçılardan hangilerinin Komünist olduğunu ve emirleri kimden aldığını öğrenmek istiyoruz, bu yılanın başı..."

"Nicholas sadece para kazanmaya çalışıyor," dedim sıkkın bir şekilde. "Böylece çocuğunu dişçiye gönderebilecek."

"New York'tan birileriyle görüşmüyor mu? Telefon konuşmalarına ne demeli?"

"Telefonunu dinleyin," dedim.

"Eğer onun telefon konuşmalarıyla ilgili bilgi bulabilirsen," diye devam etti Vivian, "New York'u aradığını görürsen; bu

"Vivian," dedim, "bunu yapmayacağım."

"Neyi yapmayacaksın?"

"Nicholas'ı gammazlamayacağım. Veya başka birini. Siktirip gidebilirsin. Verdiğiniz çantayı da geri al. Bıktım."

"Senin hakkında çok şey var elimizde Phil. Birçok insan senin hakkında çok şey biliyor," dedi biraz duraksadıktan sonra.

"Ne yani?" dedim, yorgun ve öfkeliydim, artık ne olursa olsun. Bana yapabilecekleri çok şey vardı, çok şey.

"Hakkındaki dosyayı okudum," dedi Vivian.

"Yani?"

"Seni mahkûm edecek bir dava hazırlanabilir."

"Bu konuda yanılıyorsun," dedim, ama blöf yapan bendim. Bunu ikimiz de biliyorduk, yüzündeki ifadeyi görebiliyordum.

"Nicholas'ın yerine seni izlememizi mi istiyorsun?"

Omuz silktim.

"Bu ayarlanabilir. Gerçekten, ikinizi birden yakalayabiliriz; yaşamlarınız birbirine bağlı. Biriniz düşerse, diğeri de düşer."

"Üstünün sana söylediği bu muydu?"

"Bunu kendi aramızda tartıştık."

"Öyleyse elinden geleni yap. Zaten buraya sakladığınız uyuşturucuyu biliyorum, onu bulup yok ettim. Biri beni uyardı."

"Hepsini bulmuş olamazsın," dedi Vivian.

"Bol miktarda mı var?"

"Hayır ama saklayan kişi Birdenbire durdu.

"Eğer saklayabilirse," dedim, canımdan bezmiş bir halde, "onu bulabilirim. Ve eğer bulursam bu onun sonu olur. Tıpkı getirdiğin ot paketi gibi. Bir AHD'ci ot içiyor, - bu hesaplanmıyor. Sen ve Tanrının cezası esrar çubuğun - Tanrım, otu çıkarır çıkarmaz beni oyuna getireceğini anladım."

"Phil, uzun zamandır oyuna getiriliyorsun. Bu gece olanlar, sadece ufak bir kısmı. Benimle yatman..."

"Sürücü ehliyetini görebilir miyim?" Birdenbire anlamıştım. Belki de on sekizden küçük değildi. Hızla onu geçip yatak odasından çıktım. Oturma odasına doğru gittim, Vivian arkamdan bana yetişmeye çalışarak koşmaya başladı. Faydası olmadı, yolunu kesip onun önünde oturma odasına girdim.

"Çantamdan uzak dur!" diye haykırdı.

Çantasını kapıp banyoya koştum ve kapıyı kilitledim. Çantanın içindekileri banyo halısına silkeledim.

Sürücü ehliyetinde yaşı on dokuz gözüküyordu. On sekiz yaşının altında değildi. Bu da bir polis tuzağıydı, ama artık boşa çıkmıştı. Bu kadar. Ama bana sınıra ne kadar yakın olduğumu gösterdi.

Banyo kapısını açtım. Vivian görünürde yoktu. Yatak odasında telefonla konuşuyordu.

Yatak odasına girdiğim zaman kapattı ve küstahça karşıma dikildi. "Eşyalarımı geri alabilir miyim?"

"Tabii ki. Banyo halısının üzerindeler. Kendin toplayabilirsin." Banyoya kadar eşlik ettim, orada diz çöküp kâğıtlarını, makyaj malzemelerini, cüzdanını ve eşyaları toplamaya başladı. "Ne yaptın?" diye sordum. "AHD'yı arayıp planın yürümediğini mi söyledin?"

Eşyalarını çantasına tıkıştırdı, ayağa kalktı, sessizce ayakkabılarını giymek için yatak odasına döndü, holden oturma odasına yürüdü; orada ceketini giydi ve sonra esrar çubuğu dahil her şeyini topladı, evin ön kapısını açıp arabasına yürüdü.

Onunla gittim. Gece ılık ve hoştu. Doğrusu kendimi iyi hissediyordum; bir polis tuzağını daha bertaraf etmiştim.

"Seni tekrar göreceğim, Phil," dedi Vivian.

"Hayır, görmeyeceksin," dedim, arabasının kapısını açarken." Seni görmek istemiyorum. Ne yatakta ne başka bir yerde."

"Beni tekrar göreceksin," dedi Vivian, arabayı çalıştırırken.

"Elinde suçlayıcı hiçbir delil yok; seni görmek zorunda değilim."

"Sen duş alırken ne yaptığımı sorsana."

Direksiyonunun başında sakince oturuyordu; ona baktım. "Sen..."

"Hiç bulamayacağın bir yere sakladım," dedi; ardından hızla camını kapamaya başladı.

"Ne sakladın?" Cama el attım, ama kapanmaya devam etti; kapıya el attım onu da kilitlemişti.

"Kokain," dedi. Camı kapayıp vitesi değiştirdi, araba birden sokağa fırladı ve lastiklerini bağırtarak sağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Aciz bir şekilde dikilip gitmesini izledim.

Saçma, dedim kendi kendime. Başka bir saçmalık daha, tıpkı on sekiz yaşından küçük olması gibi.

Ama nasıl emin olabilirdim? En az on beş dakika duşta kalmıştım. Vivian Kaplan'ın evimde istediği bir şeyi saklamak için tam on beş dakikası olmuştu - bir şey saklamak, araştırmak, okumak, bir şeylerin nerede olduğuna bakmak için, görevlendirildiği her şeyi yapmak için tam on beş dakika. Muhtemelen, diye düşündüm, benimle yatağa girmesi de bir hileydi - ilgimi başka bir yere çekerek meşgul etmek için planlanmıştı, böylece asıl meseleyi unutmuştum. Ve asıl mesele neydi? Mesele şuydu: kol bandı takan izinli bir hükümet ajanı, böylece açık kimliği tespit edilebilen biri, benden on beş dakikalık yalnız başına dolaşabilme ayrıcalığı almıştı. Kanunen oradaydı. Ben çağırmıştım. Ve bu, polis arkadaşım beni uyardıktan sonra olmuştu.

Beni uyarmanın hiçbir yararı yok, dedim vahşi, aciz bir hiddetle. Çok salaktım. Uyarı boşunaydı, ne olursa olsun devam ettim. Onları ben davet ettim; sonra kendimi on beş dakika kilitleyerek onlara evimin içinde dolaşabilme imkânı verdim. Bir silah veya uyuşturucu yerleştirmiş olabilirdi; ömür boyu hapsi boylardım. Mükemmele varan bir polis tuzağının kurbanıydım ve işin çoğunu ben yapmıştım.

Ya da bunun başka bir yalan olduğunu düşün. Kokain saklamadığını düşün. Kokain çok az yer kaplar; günlerce arayabilir ve hiçbir zaman bulamayabilirdim. Bulamazsam da kafayı yiyebilirdim, kendimi ya paranoid psikozlu bir cinnetin içine sokacaktım ya da hiç bir zaman gerçeği bilemeyecektim. Aynı zamanda, günün her saniyesi bir ihbar üzerine polislerin eve gelmesini ve beni mahvetmelerini bekleyecektim. Bir duvarı yarıp kokoyu bulacaklardı ve sonra on yıllık bir mahkûmiyet.

Birden ürperdim; belki de ihbar telefon konuşmasıydı, diye düşündüm. Polisin beklediği ihbar, uyuşturucunun orada olduğu değil de uyuşturucunun başarıyla yerleştirilmiş olmasıydı; eve girdiklerinde, araştırdıklarında bir şeyler bulacaklarına emindiler.

Sonra günlerim, saatlerim sayılı .diye düşündüm. Aramanın bir faydası yoktu. En iyisi oturmaktı, sadece eve dönüp oturmak.

Öyle yaptım. Ön kapıyı kapatım ve sedirin üstüne oturdum. Kalkıp radyoyu açtım. Beethoven'in *İmparator* konçertosunu dinledim; dinledim ve bekledim: müziği değil, yaklaşan arabaları dinledim. Çok kötü bir deneyimdi. Zaman uzadıkça uzuyordu. Sonunda ne kadar zaman geçtiğini öğrenebilmek için mutfağa gidip fırının saatine bakmak zorunda kaldım. Bir saat, iki saat geçmişti. Kimse gelmedi: ne arabalar, ne kapıyı yumruklamalar, ne pompalı silahlar ne de üniformalı adamlar. Sadece radyo çalıyordu ve benim dışımdaki boş bir ev vardı.

Alnıma dokundum, sıcak ve terliydi. Banyoya gidip termometreyi aldım, salladım ve ateşimi ölçtüm. 39°C, gerginlik ve stresten ateşim çıkmıştı. Hileli, haksız ama gerçek bir stres yüzünden hasta olmuştum. Vivian tüyecek kadar akıllıydı diye düşündüm. Doğru ya da yanlış, zehrini akıttıktan sonra gaz pedalım kökleyip lastiği eritmişti. Bir daha görürsem onu öldüreceğim. Bunu o da biliyor ve buradan uzak duracak.

Bunu sağ salim atlatırsam, dedim kendi kendime, bir kitap yazacağım. Bunu bir şekilde romana dönüştüreceğim. Böylece başka insanlar da bilecek. Vivian Kaplan yaptıkları yüzünden tarihe geçecekti. Kendi kendime söz verdim, devam etmek için. Bir yazarı kolay yenemezsin, dedim kendi kendime. Eğer onu yakmak istiyorsan, ölmüş olduğuna emin ol. Çünkü yaşıyorsa, konuşacaktır: yazılı bir şekilde konuşacaktır, basılı, bir sayfa üzerinde.

Ama yaşıyor muyum? diye sordum. .

Sadece zaman gösterecek bunu. Şu anda sanki öldürücü bir darbe yemiştim, bir bıçak yarası kadar derindi ve acı dayanılmazdı. Ama kurtulmalıydım. Evime yapılan saldırıdan kurtulmuştum, birçok şeyden kurtulmuştum. Muhtemelen bundan da kurtulacaktım. Eğer kurtulursam AHD'nin başı beladaydı, bilhassa Vivian Kaplan'ın.

Kendime bunları telkin ettim, ama gerçekten inanmıyordum. İnandığım AHD ve onun başı Ferris Fremont'un beni ele geçirdiğiydi. Üstelik tuzağı ben kurmuştum - en kötü tarafı da buydu, gerçekten acı veren şey buydu. Kendi kurnazlığım bana ihanet etmiş ve beni düşmana teslim etmişti. Dayanılması zor bir durumdu.

13.

Polisler asla gelmedi; Vivian Kaplan'ın yaptıkları her neyse tam bir fiyaskoydu ve artık rahatlayabilirdim. Birkaç gün sonra ateşim normale indi, muhtemelen tansiyonum da. Daha mantıklı düşünmeye başladım. Avukatıma onların evimde uyuşturucu saklamalarıyla ilgili ne yapmam gerektiğini sordum.

"Orange County Uyuşturucu Suçları bölümüne bir mektup yaz," dedi avukatım. "Durumu onlara anlat."

"Sence bu?"

"Hâlâ seni mahvedebilirler, ama dosyalarında bu mektubu bulunca daha esnek olabilirler."

Her neyse, hiçbir şey olmadı. Geceleri tekrar uyuyabilmeye başladım. Anlaşılan Vivian blöf yapıyordu; etrafımda dönen bir çok blöfü fark etmeye başlıyordum. Anlaşılan polis bu taktiği çok sık kullanıyor ve işin önemli kısmını şüphelinin yapmasını sağlıyorlardı, tıpkı benim yaptığım gibi.

Kahvaltı niyetine benim gibi insanları yiyorlar, dedim kendi kendime. Vivian ile yatmam kaderimi değiştirmişti. Sonunda benim ve benim gibi insanların başaracağı inancını tekrar kazanamadım. Kazanabilmek için çok daha aptal olmalıydım.

Elbette bütün bunları Nicholas'a anlattım. İnanamadı.

"Ne yaptın?" dedi. "Çantasında uyuşturucu taşıyan ve on sekizini doldurmamış bir AHD kızıyla yatağa mı girdin? Aman Tanrım, hapse düşmek için bu kadar çabalarsan sonunda başarırsın. Onlar sana içinde testere olan bir pasta verseler, testereyle içeri girersin. Pastayı sana benim sağlamamı ister misin? Rachel, onu pişirmekten mutlu olacaktır. Kendi testereni getir."

"Vivian o kadar çok numara yapıyordu ki, sonunda kafam karıştı," dedim.

"On yedisinde bir kız, akıllı, yetişkin birini hapse tıktırıyor. Hem de adamın bu konularda çok tedbirli olmasına rağmen."

"Bu ilk kez olmayacaktı" dedim içtenlikle.

"Şu andan itibaren ondan uzak dur," dedi Nicholas. "Tamamen uzak. Eğer gerekirse zamanını bir ağaç kovuğunda geçir. O olmasın da kim olursa olsun."

"Peki!" dedim sinirli bir şekilde. Ama Vivian Kaplan'ı tekrar göreceğimi biliyordum. Beni bulacaktı. Otoriteyle yeni bir raunt daha olacaktı, belki

birkaç tane. Keyifleri yerine gelsin diye Nicholas'ı ve beni ağa düşürene dek. Biz zararsız hale gelene dek."

Valis'in Nicholas'a sağladığı sözde korumanın beni de kapsamına alıp almadığını merak ediyordum. Ne de olsa, bu işte beraberdik: AHD'cilerin söylediği gibi, popüler kültür şebekesinde iki büyük istasyonduk. Onlar gibi söylemek gerekirse, halkın sesinin elebaşlarıydık.

Belki de, bu baskıcı ortamda yardım isteyebileceğimiz tek varlık Valis'ti. Valis F.F.F'ye karşı, Bu Dünyanın Prensi - Ferris Fremont - ve düşmanı başka bir alemden, Fremont'un varlığını bile bilmediği bir düşman. Nicholas Brady'nin aklının bir ürünü. Doğrusu bu düşünce pek güven vermiyordu. Daha gerçek birini ya da bir şeyi tercih ederdim. Gene de, hiçbir şeyden daha iyiydi; belirli bir psikolojik rahatlık sağlıyordu. Nicholas, beraber yaptığımız samimi çalışma toplantılarında, Valis ve Valis'in insan aklından üstün güçleri sayesinde içinde bulunduğumuz zalim esarete karşı planlar yapıyordu. Nicholas, şüphesiz televizyon izleme alışkanlığını yendi; televizyon artık polisi, otoriteyi, savaşı, araba kazalarını ve Eski Batı'yı yücelten propaganda programlarından oluşuyordu. Bunlar, basit meziyetleri yaygınlaştırmıştı. John Wayne, Amerika'nın resmi halk kahramanı olmuştu.

Üstelik haftalık "İnandığımız Adamla Sohbet" programı da vardı; Ferris F. Fremont Beyaz Saray'daki bir odadan konuşuyordu.

Yığınların Ferris Fremont'un konuşma yaparken izlemelerini sağlamak gerçekten büyük bir problemdi çünkü çok sıkıcı bir şekilde konuşuyordu. Fremont'un konuşması, tıpkı ekonominin anlaşılması güç yönleri üzerine verilen, bitmek bilmeyen bir ders gibiydi - hatta tam olarak öyleydi, çünkü Fremont her zaman bütün ekonomik durumları bitmek bilmeyen rakamlarla açıklıyordu. Açıkça, onun kolay tanımlanamaz şahsiyetinin arkasında hiç görünmeyen, onu her konuda sayısız bilgi ile besleyen, güçlü bir Beyaz Saray personeli gizlenmişti. Fremont bunları sıkıcı bulmuyordu. Kendisi için yazılmış kartlan okurken dili sürçüyordu; "Demir üretimi" diyordu ve cümlenin devamını yanlış karttan okurken, "yüzde üç arttı, yılın bu çeyreği için tarımsal büyüme öngörülerimizi haklı çıkaran bir şekilde yükseldi." Bu durum okuldaymışım hissini uyandırıyordu, sonradan doldurmak zorunda olduğumuz testler de bu hissi kuvvetlendirdi.

Bu durum Ferris Fremont'u, tüm ekibinin sağladığı inanılmaz desteğe rağmen 'lider' yapamadı; aksine hazırlanmış konuşma notlarından ayrıldıkça, içindeki vahşet ortaya çıkıyordu. Amerika'nın onuru ve kaderi

söz konusu olunca Fremont notlardan ayrılmayı seviyordu. Doğu Asya, Amerikan delikanlılarının bu onuru gösterdikleri yerdi ve Fremont bu konuyla ilgili bir şey olduğunda ani yorumlar yapmadan edemiyor, böyle zamanlarda solgun yüzü öfkeyle kırışıyor, Amerikan kudretiyle mücadele edenler için korkunç kararlılık sözcükleri ederken dili sürçüyordu. Fremont'un Amerikan kudreti konusunda konuştuğunu duymak bizim için fazlaydı. Zamanının yansını bu kudretin asla açıkça belirtilmeyen düşmanlarını uyarmak için harcıyordu. Açıkça belirtmemesine rağmen, genellikle Çinlileri kastettiğini tahmin ediyordum. California'lı olduğu için, Fremont'un yüreğinde Çinlilerin özel bir yeri vardı ve onu konuşurken duysanız, Çinlilerin bizden demiryolu rayı döşeme işinde fazla para istediklerini düşünürdünüz. Bu onun unutamayacağı, onurunun da unutturmayacağı bir konuydu.

Aslında, dinlediğim en kötü konuşmacıydı. Sık sık Beyaz Saray personelinin ayaklanmasını ve içlerinden iyi konuşabilen birini seçerek Fremont'un hazırlanmış konuşmasını bitirmek için görevlendirilmesini isterdim. Doğru çizgili takımı ve doğru kravatı giydirirseniz, çok az insan değişikliği fark edebilir.

Bu sentetik sohbetler bütün televizyon istasyonları tarafından çok izlenir saatlerde yayınlanıyordu ve bu programları izlemek iyi bir fikirdi. Özellikle de ön kapılarımızı açık bırakıp televizyonun sesini iyice açarak izlemek en doğrusuydu, çünkü gezici AHD grupları bazen teftiş edebilirlerdi. Üzerinde son konuşma ile ilgili basit soruların yer aldığı küçük kartlar dağıtıyorlardı, doğru cevapları işaretleyip kartı postalamanız isteniyordu. Beyaz Saray personeli dinlediklerinizi anladığınızdan emin olmak için cevaplarınızı kontrol ediyordu. Sosyal güvenlik numaranızı kartın üstüne yazmanız zorunluydu, yetkililer bütün dosyaları sosyal güvenlik numaralarım baz alarak düzenliyorlardı. Postaladığımız kartlar her zamanki dosyalarımıza yerleştiriliyordu; ama bunun nedenini kimse bilmiyordu. Bu kartların dosyaları çok kabartmış olması gerektiğini düşündük. Belki de hileli sorular vardı, tıpkı 'yalancılık' cetveli dedikleri Minnesota MultiPhase'in K cetvelinde olduğu gibi.

Bazen sorular öyle dolambaçlı oluyordu ki, yanlışlıkla suçlanmanıza sebeb olabilecek yanıtlar verme olasılığınız hayli yüksekti. Bir tanesi şöyleydi:

Rusya, Özgür Dünya ile olan ilişkilerinde (1) zayıflıyor; (2) güçleniyor; (3) aynı kalıyor.

Doğal olarak Rachel, Nicholas ve ben kartlarımızı birlikte doldurarak (2)'yi işaretledik. Hükümet her zaman, Rusya'nın giderek artan gücü karşısında, Özgür Dünya'nın var olabilmek için askeri bütçesini ikiye katlaması gerektiği üzerinde önemle duruyordu.

Ama bir sonraki soru bununla çelişiyordu.

Rusların teknolojileri (1) çok iyi; (2) yeterli; (3) tipik olarak beceriksizdir.

Eğer (l)'i işaretlerseniz, Komünistlere kompliman yapıyorsunuz demekti. (2) belki de en iyi cevaptı, çünkü doğruydu ama (3) öyle yazılmıştı ki sağduyulu vatandaşların kendiliğinden bunu işaretlemeleri beklenirdi. Baskı altındaki Slav kafalardan ne beklenebilirdi ki? Kesinlikle beceriksizlik. Biz çok iyiydik, onlar değildi.

Ama teknolojileri beceriksizse, o zaman bir önceki soruda (2) nasıl doğru cevap olabiliyordu? Teknolojisi yetersiz olan bir devlet nasıl bizden daha güçlü oluyordu? Nicholas, Rachel ve ben bir önceki soruya dönüp cevabımızı (1) olarak değiştirdik. Bu yolla çelişkili duruma düşmekten kurtuluyorduk. Haftalık anketin bir sürü tuzağı vardı. Sovyetler Birliği, bir Japon güreşçi gibi aynı anda hem aptal hem de akıllıydı, güçlü ve zayıftı, belki kazanacaktı ve kaybedeceği kesindi. Özgür Dünya'daki bizlerin yapması gereken tek şey asla sarsılmamaktı. Bunu kartlarınızı düzenli olarak postalayarak başarabilirdik. En azından bunu yapabilirdik.

Yukarıdaki açmazın cevabı ertesi hafta Ferris Fremont tarafından verildi. Teknolojisi yetersiz olan bir devlet nasıl bizden daha güçlü oluyordu? Ülkemizde kurnazlıkla uygulanan bozgunculuk Amerikalıların iradesini tüketiyordu. Sonraki kartta bu konuda bir soru vardı:

Amerika'nın karşısındaki en büyük düşman (1) Rusya; (2) dünyadaki en yüksek yaşam standardına sahip olmamız; (3) aramıza gizlice sızanlar.

(3)'ü işaretlememiz gerektiğini biliyorduk. Buna rağmen o gece Nicholas'ın ruh durumu iyi değildi, delirmiş gibiydi ve (2)'yi işaretlemek istedi.

"Yaşam standardımız, Phil," dedi bana göz kırparak, "bizi mahkûm edecek olan budur. Üçümüz de (2)'yi işaretleyelim."

"Bizi mahvedecek olan bu cevap kartlarıyla dalga geçmemizdir," dedim. "Bu cevapları ciddiye alıyorlar. "

"Asla okumuyorlar," dedi. "Bunlar, sadece Fremont'un haftalık konuşmasının dinlendiğine emin olmak için. Bütün bu kartları nasıl okuyabilirler ki? Her hafta iki yüz milyon kart."

"Bilgisayar okuyor," dedim.

"Oyumu (2)'yi işaretlememiz yönünde kullanıyorum," dedi Nicholas. Ve öyle de yaptı.

Kartlarımızı doldurduk ve Nicholas'ın önerisiyle posta kutusuna kadar yürüdük, ellerimizde hükümetin verdiği parasız zarflar vardı.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Nicholas, dışarı çıkar çıkmaz.

"Peki," dedim. Kartlar hakkında konuşacağını düşündüm. Ama kafasındaki bu değildi. Konuşmaya başlar başlamaz dengesiz davranışının sebebinin anladım.

"Valis'in beni şu ana kadar en çok zorlayan mesajım aldım," dedi, kısık ve çok ciddi bir sesle. "Beni sarstı, hem de hiçbir şeyin sarsmadığı kadar çok sarstı. Sana anlatacağım. Görüntü yine bir kadındı. Modern bir oturma odasında, bir kahve masasının yanında, yerde oturuyordu. Pahalı doğu tarzı takım elbiseler giyen bir grup adam onun etrafındaydılar. Adamlar gençti. Derin bir tartışma içindeydiler. Kadın aniden, adamların farkında oldukları bir anda, konuşmasına ara verdi. "Gözbebeği yerinde bir mercek olan üçüncü gözünü açtı; onların üstüne çevirdi ve Phil... kalplerinin içini okudu. Yapmış oldukları şeyleri, yapmayı tasarladıkları şeyleri: onlar hakkındaki her şeyi. Ve gülümsemeye devam etti. Onun her şeyi gören mercekli bir gözü olduğunu, içlerini okuduğunu anlayamadılar. Bilmediği hiçbir şey, hiçbir sır kalmamıştı. Onlar hakkında ne öğrendiğini biliyor musun?"

"Anlat," dedim.

"Onlar suikastçılardı," dedi Nicholas. "Tüm suikastları onlar planlamıştı: Dr. King, her iki Kennedy, Jim Pike, Malcolm X, Nazi Partisi Lideri George Lincoln Rockwell... hepsi. Phil, Tanrı şahidim olsun ki bunları gördü o kadın. Ve ona baktığımda sanki onun ne olduğunu anlamam istenmişti: bir sibylla[1] Cumhuriyeti koruyan Romalı bir sibylla. Bizim Cumhuriyetimizi."

Posta kutusuna varmıştık: Nicholas durdu, bana döndü ve elini omzuma koydu.

"Onları gördüğünü, yaptıkları şeyleri bildiğini ve onların adalete teslim edilmeleri gerektiğini anlamamı sağladı. Onları görmesi tüm bunları bilmesini sağladı. Yaptıklarının hesabını vermekten kaçamayacaklar."

"Ve onun farkında değillerdi," dedim.

"İşlerinin bilindiğini, onun tarafından bilindiğini tahmin edemediler. Bu akıllarına hiç gelmedi. Hâlâ bir arkadaş grubu gibi şakalaşıp gülüyorlardı, kadın üçüncü gözle, mercekli gözle onları seyrediyor ve onlarla beraber gülüyordu. Sonra göz yok oldu ve kadın tekrar sıradan bir insan gibi oldu. Herkes gibi."

"Bu suikastların amacı nedir?"
"Hepsi Ferris Fremont'un yakın arkadaşlarıydı. İstisnasız. Bu sahne Washington D.C.'de lüks bir otel odasında yaşandı.
"Tanrım," dedim. "Bu iki anlama geliyor. Durumumuz düşündüğümüzden daha kötü, bu birincisi. Ötekisiyse yardım alacağımız."
"Oh, doğru, kadın bize yardım edecek," dedi Nicholas. "Bir şey söyleyeyim mi, onların yerinde olmak istemem. Hâlâ sırıtıp zırvalıyorlardı. Başardıklarını düşünüyorlar. Başaramadılar. Mahkûm edildiler."
"Mahkûm edilenlerin bizler olduğunu düşünüyordum."
"Hayır," dedi Nicholas. "Onlar."
"Bir şey yapıyor muyuz?"
"Senin sanmıyorum," dedi Nicholas. "Ama..." Tereddüt etti. "Sanırım ben yapmak zorundayım. Sanırım zamanı gelince beni kullanacaklar. Harekete geçmeye karar verdiklerinde."
"Şu anda harekete geçtiler. Sana söylediler, en azından. Eğer F.F.F.'nin iktidarı nasıl ele geçirdiğini yeterince insana söylerlerse, yani: Bir grup cesedin üzerinden, çağın en iyi adamlarının cesetleri."
"Zor bu," dedi Nicholas.
"Bunları hayalinde yaratmadığına emin misin?" dedim.
"Bir rüyada geldi," diye kabul etti Nicholas. "Böyle bir şey olmamıştı daha önce. Phil, o gece, Johnny hakkında olanları düşün. Ne zaman
"Ferris Fremont onların ölüm emrini verdi," dedim.
"Sibylla'nın keşfettiği şey buydu, evet."
"Neden sen?" dedim. Bütün insanlar arasında.
"Phil," dedi Nicholas, "Bir kitabı çıkarman ne kadar sürüyor? Yazmaya başlamandan itibaren?"
"Çok uzun," dedim. "En az bir buçuk yıl."
"Bu çok uzun. Kadın, o kadar beklemeyecektir, bunu söyleyebilirim. Hissedebiliyorum bunu."
"Ne kadar bekleyecek?"
"Bekleyeceğini sanmıyorum," dedi Nicholas. "Sanırım onlar için plan yapmak, hareket etmekle aynı şey. Aynı anda planlayıp hareket ediyorlar: düşünmek yapmak demek onlar için. Onlar mutlak düşüncenin, saf akim bir biçimi. Kadın, her şeyi bilen bir akıl, ki ondan hiçbir şey saklanamıyor. Bu korkutucu."
"Fakat bu haber çok iyi," dedim.

"Bizim için iyi haber, ne olursa olsun," dedi Nicholas. "Bu lanet kartları postalamak zorunda kalmayacağız bundan böyle."

"Yapman gereken," dedim, "Ferris Fremont'a bir mektup yazıp ona ve uşaklarına Romalı sibylla tarafından görüldüklerini söylemek. Romalı sibylla hakkında bir şeyler biliyor musun? Herhangi bir şey?"

"Onu bu sabah Britannica'da araştırdım," dedi Nicholas. "O ölümsüz. İlk sibylla Yunanistan'daymış; Tanrı Apollo'nun bir kâhini. Daha sonra Roma Cumhuriyetini korumuş ve Cumhuriyet tehlikede olduğunda açıp okudukları birtakım kitaplar yazmış." Sonra ekledi. "Bütün bunlar başladığında açılıp bana uzatılırken gördüğüm İncil'e benzeyen kitapları düşünüyorum şimdi. Bilirsin, sibylla Hıristiyanlar için kutsal olmuştur. Musevi kâhinleri gibi bir kâhin olduğunu düşündüler onun. Tanrıdan korkan iyi insanları kötülüğe karşı koruyan biri."

Bu tam olarak ihtiyacımız olan şeye benziyordu. Tanrısal koruma. Cumhuriyetin koruyucusu zamanın koridorlarından gelmişti. Her şeyden öte, Birleşik Devletler Roma Cumhuriyetinin zaman içindeki izdüşümü değil miydi? Birçok yönden öyleydi. Romalı sibylla'yı miras almıştık; ve kadın ölümsüz olduğu için Roma yok olduktan sonra da yaşamıştı... yok olmuştu ama yeni bir dil ve yeni geleneklerle, yeni biçimler içinde varlığını sürdürmüştü. Ama imparatorluğun kalbi olduğu gibi kalmıştı: tek dil, tek hukuk sistemi, tek para sistemi, güçlü kara yolları... ve Hıristiyanlık, Roma imparatorluğunun sonraki resmi dini. Karanlık Çağladın ardından hepsini hatta daha fazlasını tekrar kurmuştuk. Emperyalizmin ucu Güney Doğu Asya'ya kadar genişlemişti.

Ve, düşündüm ki, Ferris F. Fremont bizim Neron'umuzdu.

"Eğer kitap yazmak o kadar uzun süre almasaydı," diyordu Nicholas, "Sanırım Valis bana söylerdi; böylece ben de sana anlatabilirdim ve bunu bir fikir olarak kullanırdın. Ama zaman faktörü bunu yok ediyor... tabii sen bunu çoktan yapmadıysan." Bana umutla baktı.

"Yoo," dedim dürüstçe. "Anlattığın hiçbir şeyi kullanmadım. Çok sikikler."

"Buna inanıyorsun, değil mi?"

"Hepsine inanıyorum. Bir keresinde bir FBI ajanı 'Duyduğun her şeye inanıyorsun,' demişti, beni silkelerken."

"Ve bunu kullanamazsın?"

"Bu senin, Nicholas," dedim. "Seni istiyorlar, beni değil. Öyleyse devam et."

"Harekete geç sinyaliyle beraber devam edeceğim," dedi Nicholas. Hâlâ bunu bekliyordu. Beklemek zor olmalıydı, ama bu onun için neyi, ne zaman yapacağını seçmek kadar zor değildi kesinlikle. Bütün yapması gereken aynı ahenkte bir sinyalin gelmesini beklemekti ve bu içinde uyuyan yüzyıllarca yaşındaki varlığı serbest bırakacaktı.

"Eğer Valis, Ferris Fremont'u hükümetten düşürecekse," dedim, "Bunu nasıl yapacağını merak ediyorum."

"Belki onun oğullarına doğum kusurları vererek."

Buna güldüm. "Bunun neye benzediğini biliyorsun değil mi? Yehova, Mısırlılara karşı."

Nicholas hiçbir şey söylemedi. Yürümeye devam etti.

"Yehova olmadığına eminsin, değil mi?" diye sordum .

"Aksini kanıtlamak zor, ama olmadığı anlamına gelmez."

"Bu olasılığı ciddi olarak düşündün mü? Çünkü eğer o ise, kaybetmeyiz; onlar da kazanamazlar."

"Mahvoldular," dedi Nicholas.

"Başlarına neler geleceğini biliyor musun?" dedim. "Kan pıhtılaşması, yüksek tansiyon, kalp problemi, kanser; uçaklar kaza geçirecek; böcekler bahçelerini yiyecek; Florida'daki yüzme havuzlarının yüzeyinde öldürücü küfler büyüyecek. Yehova'ya karşı gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Bana söyleme," dedi Nicholas. "Ben yapmıyorum. Bunu yaparken yakalanmazdım."

"Yakalanmasan iyi olur," dedim.

Birden Nicholas kafasını eğdi, kolumu yakalayarak. "Phil... tüm görebildiğim göz kamaştıran fırıldaklar. Eve nasıl gideceğim?" Sesi korkudan titriyordu. "Ateşten fırıldaklar, tıpkı donanma fişekleri gibi... Ulu Tanrım, gerçekten kör oldum!"

Bu, onun içindeki dönüşümün başlangıcıydı. Resmen başlamıştı: Tıpkı bir çocuk gibi evine kadar yol gösterdim; çocuğuna, karısına götürdüm. Yol boyunca bana tutunarak korku içinde mırıldandı. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

---

1 *Sibylla: Yunan mitolojisinde kadm kâhin. Kendinden geçip vecde geldiğinde kehanette bulunmaya başlayan çok yaşlı bir kadm olarak betimlenir. Kehanetleri yazıya geçirilerek kuşaktan kuşağa aktarılmıştır. Bu kitapların bir bölümü günümüze dek ulaşmıştır. Zaman içinde sözcük özel bir ad olmaktan çıkarak bir unvan durumuna geldi, yhn.*

14.

Ondan sonraki hafta, görmesini engelleyen ateşten fırıldaklar devam etti, ama sadece geceleri; zayıflamış olan onun gece görmesiydi. Onu inceleyen bir doktor durumun güzelavratotu alkoloidlerinin zehirlemesine benzediğini söyledi; son zamanlarda çok fazla alerji hapı almış mıydı? Hayır, dedi Nicholas. İşe gidemeyip evde kalmıştı, birkaç gün boyunca; sersem gibiydi, arabasını sürmeye çalıştığında elleri titriyor ve ayaklarını hissetmiyordu. Doktor bir tür zehirlenme ya da sarhoş edici maddeden şüphelendi, ama hangisi olduğuna karar veremiyordu.

Her gün Nicholas'a uğrayıp kontrol ediyordum. Bir gün dairesine girdiğimde onu aralarında devasa bir C vitamini kutusunun da olduğu bir sürü vitamin şişesiyle otururken buldum.

"Nedir bütün bunlar?" diye sordum.

Kaygılı ve solgun bir şekilde oturan Nicholas kendi yöntemleriyle zehri bedeninden atmaya çalıştığını söyledi, başvuru kitaplarından öğrenmiş olduğu kadarıyla suda çözünebilir vitaminler idrar söktürücüydü ve bunlardan yeterince alarak geceleri başına bela kesilen, gözünü kırptığında alevlenen, sivri uçlu, renkli ateş fırıldaklarından kurtulacağını umuyordu.

"Uyuyabiliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi, "hem de hiç." Yatak ucundaki radyoyu melodik ve yavaş rock parçaları dinlemek için açık bırakmayı denemişti, ama, birkaç saat sonra müziğin yerini karanlık, tehdit edici bir ses alıyordu; şarkı sözleri tuhaf bir değişim gösteriyor ve radyoyu kapatmak zorunda kalıyordu.

Doktor, tansiyon sorununun olabileceğini sanıyordu. Ayrıca uyuşturucu olasılığını da ima etmişti. Ama Nicholas herhangi bir şey kullanmıyordu, buna emindim.

"Eğer uykuya dalacak olursam," dedi Nicholas titreyerek, "korkunç kabuslar görüyorum."

Bana birini anlattı. Rüyasında eski Roma'da bir amfiteatrın altında ufacık bir kafese kapatılmış, yukarıda büyük kanatlı kertenkeleler onu arıyorlarmış. Uçan kertenkeleler aniden onun varlığını tespit ederek aşağı inmişler ve kafesin kapışım açmaya çalışmışlar. Kapana kıstırılmış olan Nicholas'ın bütün yapabildiği kertenkelelere tıslamakmış, çünkü küçük bir memeli türü bedenindeymiş. Rachel onu rüyasından uyandırmış ve yarı uyanık durumda dilini uzatıp gözü dönmüş bir zalim gibi tıslamaya devam

etmiş. O sırada Nicholas'ın gözlerinin açık olduğundan bahsetti Rachel. Daha sonra ayılmış ve Rachel'a kedisi Charley'nin kafeste kendisine yol göstermesiyle ilgili dolambaçlı bir öykü anlatmış. Yatak odalarına bakınmasının ardından Charley kayboldu diye korkudan ağlamaya başlamış, şimdi kedi olmadan nasıl yolunu bulacaktı, kendisinin kör olduğunu bilmiyor muydu?

Radyoyu sakin, melodik rock şarkıları dinlemek için açık bırakmaya devam etmiş. Ta ki bir gece radyonun kendisiyle konuştuğunu duyana dek. İğrenç ve haince konuştuğunu duyana dek.

"Penis Nick,"diyormuş radyo, yakınlarda yeni albümünü çıkaran bir vokalistin sesini taklit ederek. "Dinle Penis Nick. Sen beş para etmezsin ve gebereceksin. Seni Uyumsuz! Seni penis, Nick! Geber, geber, *geber!!*"

Kalkmış ve tamamen uyanıkken duymuş bunu. Evet, radyo "Penis Nick"diyordu, peki; ve ses meşhur bir şarkıcının sesine benziyordu, ama korkuyla bunun sadece bir benzetme olduğunu fark etti. Bu fazla zalimce, fazla metalik, fazla yapaydı. Onun mekanik bir taklidiydi ve ne olursa olsun bunu söylemezdi, eğer söylemiş olsa bile radyo istasyonu bunu yayınlamazdı. Üstelik doğrudan ona hitap edilmişti.

Bundan sonra radyoyu bir daha hiç açmadı.

Gündüzleri giderek artan miktarlarda suda çözünebilen vitaminler, özellikle de C Vitamini aldı. Geceleriyse uyanık duruyor, korku içindeki düşünceleri hızla akıyor, sivri uçlu, çılgınca renkli vızıltılar gözünün önünde dönüp duruyor ve etrafı tamamen karartıyordu. Gece acil bir durum olursa ne olacak? diye sordu kendi kendine. Ya Johnny hasta olursa? Nicholas'ın onu hastaneye arabayla götürebilmesinin imkânı yoktu; aslında eğer binada yangın çıksa Nicholas'ın kendi yolunu bulabilmesi bile çok güçtü. Bir gece komşuları olan bir kız ondan aşağı inip ana sigorta kutusuna bakmasını rica etmiş ve o da kıza aşağı kadar eşlik etmişti, ama sonra kız telefona cevap vermek için yukarı çıktığında kör bir şekilde karşı konulamaz bir panik ve şaşkınlık içinde, karanlıkta debelenip durmuştu, ta ki Rachel aşağı inip onu kurtarana dek.

Sonunda ilk kez psikiyatra gitti. Psikiyatr onu manik olarak teşhis etti ve lityum karbonat verdi. Böylece şimdi vitaminlerle beraber lityum karbonat da alıyordu. Titreyerek, korku içinde ve başına gelenleri anlamayarak yatak odasına çekildi, hiç kimseyi - elinden geldiğince - görmek istemiyordu.

Bundan sonraki trajedi, apse yapıp çene kemiğine kaynamış yirmi yaş dişiydi. Nicholas'ın Orange County'nin en iyi ağız cerrahı Dr. Kosh'dan acil

bir randevu almaktan başka seçeneği yoktu.
Sodyum Pentothal onun için büyük bir ferahlamaydı; belki de üç haftadır ilk kez tamamen bilinçsiz hale gelmişti. Eve neşeli döndü - ta ki ilacın etkisi geçip ağrı çenesine vurmaya başlayıncaya dek. Günün kalan bölümünde başını geriye atarak ve döndürerek yattı; bütün gece boyunca ağrı o kadar fazlaydı ki dönen vızıltıları bile unuttu; ertesi gün Dr. Kosh'u aradı ve ilaç tedavisi rica etti.
"Size reçete vermedim mi? dedi Dr. Kosh dalgınlıkla. "Eczaneyi arayıp size hemen gönderteceğim. Darvon-N yazıyorum; o diş, çene kemiğinin altına kadar büyümüş, bu yüzden diş parçalarını çıkarmak için çene kemiğini kırmak zorundayız."
Nicholas çenesine ıslak çay paketleri koyarak eczanenin göndereceği çocuğun kapıyı çalmasını bekledi.
Sonunda kapı çaldı.
Hâlâ ağrıdan sersem gibi olan Nicholas kapıya dek yürüyüp açtı. Kapıda koyu siyah saçlı bir kız duruyordu. Saçları o kadar siyahtı ki, halka şeklinde kıvrılmış bukleleri neredeyse mavi gibi görünüyordu. Tamamen beyaz bir üniforma giyiyordu. Kızın boynunda bir kolye gördü, altın zincirine halkalarla altın bir balık figürü yerleştirilmişti. Büyülenmiş durumdaki Nicholas, hipnotize olmuş gibi kızın kolyesine baktı ve konuşamadı.
"Sekiz kırk iki," dedi kız.
Nicholas on dolar uzattı ve "Nedir bu kolye?" dedi.
"Eski zamanlardan kalma bir işaret," dedi kız, sol elini altın balığı göstermek için kaldırdı. "İlk Hıristiyanlar tarafından kullanılırdı."
Nicholas kızın gitmesini izleyerek elinde ilaç torbası kapıda durdu. Rachel, onu kendine getirmek için yanma gidip hafifçe vurduğunda hâlâ orada duruyordu.
İlaç ağrıya iyi geldi ve birkaç gün içerisinde Nicholas iyileşti. Fakat elbette hâlâ tedavinin etkisi altındaydı ve yatarak dinleniyordu. Vızıltı görüntüleri artık çok şükür gitmişti; Dr. Kosh'u ziyaretinden beri onları hiç görmemişti.
"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi bir gün Rachel'a, kadın tam da Alpha Beta'ya gidip alışveriş yapmaya hazırlanırken. "Bana birkaç adak mumu ve cam bir mumluk alabilir misin? Hem mumlar hem de mumluk beyaz olmalı."
"Adak mumu nedir?" diye sordu Rachel şaşırarak.

"Şu küçük kısa tombul mumlardan," dedi Nicholas. "Katolik kiliselerinde gördüğün mumlardan."
"Neden istiyorsun bunları?"
Nicholas dürüstçe şöyle dedi, "Bilmiyorum, sanırım... iyileşmek için. İyileşmeliyim." O günlerde daha sakindi, ama ameliyat için çok güçsüzdü. Her neyse, korkusu geçmiş ve yüzünde gördüğümüz korku, yolunu şaşırma, kendinden geçme ifadesi artık kaybolmuştu.
"Görüş gücün nasıl?" diye sordum, o gece yanma uğradığımda.
"İyi." Nicholas, tamamen giyinik bir halde yatakta sırt üstü yatıyordu, yanındaki masada beyaz bir adak mumu yanıyordu.
Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra Nicholas, tavana bakarak dedi ki, "Phil, gerçekten radyonun bunu dediğini duydum. Tenis Nick, Penis Nick' defalarca." Bundan söz ettiği tek kişi bendim. "Ve biliyorum," dedi, "radyonun bunu söyleyemeyeceğini de aynı derecede biliyorum. Aklımda hâlâ aynı sesi duyabiliyorum. Çok yavaş ve çok ısrarcı konuşuyor. Tıpkı birisi seni programlamaya çalıştığı zamanki gibi, anlıyor musun? Şeytani bir ses. Beni öldürmek için programlıyor. İnsan değildi. Uykumda kim bilir kaç kez duyup da hatırlamadığımı merak ediyorum. Eğer uykusuzluk çekmeseydim."
"Dediğin gibi," dedim, "mümkün değil."
"Teknik olarak olası. Bunlar oluyor. Örneğin çok yakınına, mesela yan tarafındaki apartmana yerleştirilen küçük bir radyo vericisi elektronik bir sinyal veriyor. Bu yolla diğer alıcılar etkilenmez. Sadece benimkini etkiler. Ya da yukarıdan geçen bir uyduyla belki."
"Bir ne?"
"ABD radyo ve televizyon istasyonlarının bir sürü uydusu var," dedi Nicholas. "Genellikle bilinçaltıyla algılanan bir dalga. Bir şekilde bunu algılamış olmalıyım, ki bunu yapmamalıydım. Bir şekilde iletimlerini karıştırdılar. Bu, eminim beni uyandıran şeydi ve bunu kesinlikle yapmamam gerekiyordu."
"Kim yapacaktı bunu?"
"Bilmiyorum," dedi Nicholas. "Hiçbir teorim yok. Hükümetin bir bölümü sanırım ya da Ruslar. Bugünlerde yukarıda bir sürü gizli Sovyet vericisi var. Burası gibi kalabalık bölgelere yayın yapıyor bu vericiler. İğrenç, pis ve müstehcen öneriler yayınlıyorlar, Tanrı bilir neler."
"Ama ismin."

"Belki de dinleyen herkes kendi ismini duydu," dedi Nicholas. " 'Pete, küçük bit,' ya da 'Mike, seni yuvarlak' gibi. Bilmiyorum. Bunları düşünmeye çalışmaktan bıktım." Hafifçe yanan mumu gösterdi.

"Demek bu yüzden bunu yakmak istiyorsun her zaman," dedim anlayarak. "Kovmak için..."

"Aklımı başında tutması için," diye araya girdi Nicholas.

"Nick," dedim, "bu işten kurtulacaksın. Bir teorim var, dönen ateş fırıldakları senin hasta yirmi yaş dişinden çıkan zehir ve toksinler yüzündendi. Radyoda duyduğun şeyler de öyle. Farkına varmadan zehirlendin. Ağız operasyonu olacağına göre bitecek ve iyi olacaksın. İşte bu yüzden şimdiden daha iyisin."

"Kızın taktığı altın kolyeye ne demeli? Ve dediklerine?"

"Onun bu işle ilgisi ne?"

"Sanki bütün hayatım boyunca onu bu kapıda bekliyordum. Onu gördüğüm anda anladım bunu. Oradaydı ve giyeceğini bildiğim şeyi giyiyordu. Ona, kolyenin ne olduğunu sormak zorundaydım, kendimi engellemenin bir yolu yoktu. Phil, bu soruyu sormak için programlanmıştım. Bu benim kaderimdi."

"Ama bu, vızıltıları görmen ya da radyodan duydukların gibi kötü değil."

"Hayır," diye katıldı Nick. "Bu başımdan geçen en önemli deneyim; tıpkı bir..." Biraz sustu. "Yıllarca onun ya da o kadının gözüküp gözükmeyeceğini merak edip üstelik geleceğine emin olmanın ne demek olduğunu bilemezsin. Er geç gelecekti ve sonra hiç beklemediğin, ama en çok ihtiyaç olduğu anda..." Bana bakıp gülümsedi.

Stresinin oldukça azaldığını anlattı bana, ama hâlâ geceleri renkler görüyordu. Sivri uçlu fırıldaklar yerine daha çok sürüklenen bulanık parçalar. Renkler onun düşüncelerine göre değişiyordu; tam bir uyum vardı. Uykuya dalarken gördüğü rüyada, eğer erotik konular düşünürse, sisimsi parçalar kırmızıya dönüyordu. Bir keresinde Afrodit'i gördüğünü düşündü, çıplak güzel ve büyük göğüslü. Kutsal konuları düşündüğündeyse parçalar soluk bir beyaza dönüyordu.

Bu durum, bana okuduğum *Tibet Ölüler Kitabı*'nı anımsattı; Bardo Thödol ölümden sonra var olmayı anlatıyordu. Ruh, farklı renklerdeki ışıklar boyunca rastgele hareket ediyor, her renk farklı tür bir rahimi, farklı bir yeniden doğuşu simgeliyordu. Bütün kötü rahimlerden uzak durup sonunda açık beyaz ışığa gelmek göçmüş ruhun işiydi. Bunu Nicholas'a anlatmamaya karar verdim, çünkü kafası zaten yeterince karışıktı.

"Phil," dedi, "bu farklı renkteki ışık parçaları boyunca hareket ederken çok garip hissediyordum. Sanki öldüğümü hissediyordum. Belki ağız ameliyatı bana ölümcül bir şey yaptı. Ama korkmuyorum, bu bana doğal görünüyor."

İşte bu tam anlattığım şeydi.

"Sen garip yolculuklardasın, Nick," dedim.

Kafasını sallayarak onaydı. "Ama bir şey oluyor. İyi bir şey. Sanırım en kötü kısmı atlattım. Benimle alay ve hakaret eden radyo sesi ve beni neredeyse kör eden hızla dönen sivri uçlu vızıltı görmeler, en kötü kısımdı. Bu mumla kendimi daha hissediyorum." Yatağın yanında duran küçük dar muma yöneldi. "Şu garip 'adak' sözcüğünün ne anlama geldiğine daha önce emin değildim, hatta kullanmadan önce bilmiyordum bile. Bana, doğru bir sözcük gibi geldi sadece. Bu, istediğim mum türüydü ve bunu nasıl isteyeceğimi biliyordum."

"İşe ne zaman dönüyorsun?" dedim.

"Pazartesi. Resmi olarak izinliyim. Artık hastalık izni bitti. Neredeyse kör olmak ve Tanrının belası, sersem gibi olmak çok berbattı. Ama kızı orada gördüğüm zaman ve altın balık işaretini... milattan önce 600 civarındaki Yunan Orpheus dinini[1] bilirsin, Phil, onlar üyeliğe yeni kabul edilen birine altın bir işaret gösterir ve şöyle derlermiş; 'Sen dünyanın ve yıldızlı cennetin bir oğlusun. Doğumunu hatırla.' Bu ilginç: 'Yıldızlı cennet.'"

"Ve o kişi hatırlar mıymış?"

"Öyle olduğunu düşünürmüş. Bunun gerçekten işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Bellek yitiminin geçtiğini ve kutsal soyunu hatırlamaya başladığını düşünürmüş. Benim anladığım kadarıyla yapılan gizemli ayinlerin amacı da bu. Bizleri hatırlamaktan alıkoyan engelin, bellek yitiminin ortadan kaldırılmasına 'anamnesis' deniyormuş. Bu engel hepimizde var. Bir Hıristiyan anamnesisi de var: İsa'nın hatırası, Son Yemeğin ve Çarmıha gerilmenin hatırası; Hıristiyan anamnesisinde de bu olaylar aynı şekilde hatırlanıyor, gerçek hatıralar olarak. Hıristiyan inanışının kutsal ruhani mucizesi işte bu; ekmek ve şarabın amacı bu. 'Bunu benim hatırlanışım için yap', yapıyorsun ve hemen İsa'yı hatırlıyorsun. Sanki onu biliyormuşsun, ama unutmuşsun gibi. Ekmek ve şarap, onların paylaşılması hatırlamayı geri getiriyor."

"Peki," dedim, "kız sana balığın, altın kolyedeki işaretin, ilk Hıristiyanların işareti olduğunu söyledi, yani sen, dediğin gibi bir deneyim - anamnesis ya da her neyse - geçirdiysen, İsa'yı hatırlayabilirsin."

"Öyle sanıyorum."
"Bir şey düşünüyorum," dedim, "bir teori, aslında bu balık kolyeli koyu saçlı kızı daha önce gördün sen. Eczaneden ilaç getiriyordu; bazen onlardan bir şey isteyip getirtmez misin? Daha önce de gelmiş olamaz mı? Ya da onu eczanede görmüş olabilirsin. Dağıtıcılar dağıtım yapmadıklarında eczanede takılırlar; bazen tezgâhtar olarak da çalışırlar. Bu senin tanıma şokunu açıklıyor ve sen o zaman Sodyum Pentothal yüzünden yarı sarhoş gibiydin; deja vu, demek istediğim, büyük bir ağrı ve kolay kolay geçmeyen belirsizlik..."
"Doktorun aradığı eczane," diye araya girdi Nicholas, "muayenehanesinin yanında, Anaheim'de; oraya daha önce hiç gitmedim; hayatım boyunca o eczaneden hiçbir şey almadım. Benimki Fullerton'da, doktorumun muayenehanesinin yanında."
Sessizlik.
"Farzet bu doğru," dedim. "Ama ağrı, stres ve Pentothal'ın yarattığı belirsizlik yüzünden kızın giydiklerine baktın. Sanki hipnotize edici bir obje gibi etkiledi seni, sallanan bir saat gibi. Ya da bu mumun alevi gibi." Adak mumunu gösterdim. "Ve 'İlk Hıristiyanlar' sözcüğü sana bir adak mumu alma fikrini verdi. Ameliyat olduğundan beri, telkine çok açık bir hale geldin, sanki hipnotik bir transın içindeymişsin gibi. Bu daima olur."
"Emin misin?"
"Evet, bu mantıklı geliyor kulağa."
"Uğursuz bir duygu var içimde," dedi Nicholas, "Tanrı yardımcım olsun... Onun kolyesini gördükten sonra, Phil, birkaç dakikalığına inanılmaz bir deneyim geçirdim, MS birinci yüzyıla döndüm, Roma'daydım. Yani bana yardım etti. Kız bunları söyledi ve birden her şey gerçek oldu, tamamen gerçek. Varolan dünya - Placentia, Orange County, A.B.D - hepsi gitmişti. Ama sonra döndü."
"Hipnotik telkin," dedim.
Duraksadı ve "Eğer ölüyorsam dedi Nicholas.
"Ölmüyorsun," dedim.
"Eğer ölüyorsam," diye devam etti Nicholas, "gelecek kırk yıl boyunca bedenimi kim ya da ne yönetecek? Ölmekte olan şey aklım, Phil, bedenim değil. Terk ediyorum. Bir şey yerimi almalı. Bir şey alacak, buna eminim."
Nicholas'ın koyun benzeri kedisi Pinky yatak odasına doğru yürüdü. Büyük erkek kedi yatağın üzerine sıçradı ve pençelerini topak haline getirerek oturdu; Nicholas'a sevgiyle bakıyordu.

"Tuhaf bir kedin var," dedim.

"Ondaki değişikliği fark ettin mi? Değişmeye başladı. Nedenini bilmiyorum; hangi yönde değiştiğini de bilmiyorum."

Eğilerek kediyi okşadım. Her zamankinden daha uysaldı daha çok koyun, daha az kedi gibi. Etobur özellikleri kayboluyordu.

"Charley," dedim, Nicholas'ın rüyasını ima ederek.

"Hayır, Charley gitti," dedi Nicholas ve sonra birden kendini toparladı. "Charley hiçbir zaman var olmadı," diye düzeltti.

"Bir süreliğine var oldu, her neyse," dedim.

"Charley, Pinky'den çok farklıydı," dedi Nicholas. "Ama ikisi de benim kılavuzum. Değişik yollardan. Charley ormanı biliyordu. Daha çok, bir Kızılderilinin sahip olacağı bir totem kedisiydi." Nicholas yarı kendi kendine mırıldanıyordu, "Pinky'e ne olduğunu hiç anlamıyorum. Artık et yemiyor. Eğer onu etle beslersek titremeye başlıyor. Sanki et yemek ile ilgili yanlış bir şeyler varmış gibi, sanki onu etkiliyormuş gibi."

"Bir süreliğine kaybolmamış mıydı?"

"Geçenlerde geri geldi," dedi Nicholas hafifçe. Daha fazla açıklamadı. "Phil," dedi, "bu kedi, ilk kez vızıltıları görmeye başladığım ve senin beni eve kadar getirdiğin gün değişmeye başladı. Sen gittikten sonra gözlerimin üstüne bir havlu koymuş kanepede uzanıyordum ve Pinky, sanki kötü olduğumu anlamış gibi yanıma geldi. Aramaya başladı. Tam yerini keşfetmek ve iyileştirmek istiyordu. Üstümde dolaşıp aramaya devam etti. Bunu sezebiliyordum; sevgisini, kaygısını. Asla bulamadı. Sonunda midemin üzerine yattı ve ben kalkana kadar orada durdu. Gözlerim kapalı olmasına rağmen onun hâlâ sorunun tam yerini keşfetmeye çalıştığım sezebiliyordum. Ama o kadar küçük bir beyinle, kedilerin gerçekten çok küçük beyinleri vardır."

Pinky yatağın üstüne, Nicholas'ın omzunun yakınına uzanmış, mırlıyor ve hâlâ Nicholas'a dikkatle bakıyordu.

"Eğer konuşabilseydiler," diye mırıldandı Nicholas.

"Sanki seninle iletişim kurmaya çalışıyor," dedim.

"Nedir? Ne söylemek istiyorsun?" dedi kediye Nicholas.

Kedi aynı dikkatle yüzüne bakmayı sürdürdü; daha önce hiçbir hayvanın yüzünde böyle bir ifade görmemiştim, bir köpekte bile.

"Daha önce hiç böyle değildi," dedi Nicholas. "Değişimden önce. Yani o günkü vızıltıları kastediyorum."

"O tuhaf gün," dedim. Her şeyin Nicholas için farklı olmaya başladığı ve onu şu anki gibi zayıf ve pasif yapan gün, diye düşündüm: her ne olacaksa kabullenmeye hazırdı. "Dünyanın sonu yaklaştığında, hayvanlarda değişiklik olacağını söylerler. Hepsi uysallaşacakmış."

"Kim söylüyor bunu?"

"Yehova Şahitleri. Sattıkları bir kitabı göstermişlerdi bana; içinde bir resim vardı ve her tür vahşi hayvan birlikte yatıyorlardı, artık vahşi değillerdi. Bunu, şimdi kedin anımsattı."

"Artık vahşi değillerdi," diye mırıldandı Nicholas.

"Sen de aynı şekilde görünüyorsun. Sanki bütün pençelerin çekilmiş gibi. Sanırım bunun bir nedeni var." Güldüm.

"Bugün erken saatlerde," dedi Nicholas, "yarı uykuya dalmıştım ve rüyamda geçmişe gittim, Yunan adası Lemnos'a. Üç ayaklı bir sehpada, altın ve siyah renkli bir vazo vardı ve hoş bir sedir... MÖ 842 yılıydı. 842'de ne oldu? Miken dönemi, Girit'in çok güçlü olduğu bir dönem."

"Sekiz kırk iki," dedim, "ağrı hapların için ödediğin ücretti. Bir bedeldi, tarih değil. Para."

Gözlerini kırptı. "Evet, altın sikkeler de vardı."

"Kız sana 'Sekiz kırk iki' demişti." Onun dikkatini toplamaya çalışıyordum. Onu tekrar uyandırmaya çalışıyordum. "Hatırladın mı?" Geri gel, Nicholas diye düşündüm kendi kendime. Dön bu dünyaya. Şu ana. Ağrı ve korku - otorite korkusu, bu ülkede hepimizin önünde uzanan otorite korkusu - yüzünden sürüklendiğin öteki dünya her neyse dön oradan. Son kez mücadele etmeliydik. "Nick," dedim, "Mücadele etmelisin." .

"Bana olan şeyler kötü değil. Garip ve korkunç başladı, ama artık değil. Sanırım bekliyor olduğum şey bu."

"Seni mengeneye koyduklarına eminler," dedim. "Ben olsam kızardım."

"Belki bunun yapılabileceği tek yöntem bu. Böylesi bir süreç hakkında ne biliyoruz ki? Hiçbir şey. Birinin yerine geçilmesini daha önce hangimiz gördü? Onların bunu uzun çağlar önce yaptıklarını düşünüyorum, ama sonra yapmadılar. Benim dışında."

O gece endişe içinde yanından ayrıldım. Nicholas yenilmeye karar vermişti ve bu böyleydi. Ben dahil, hiç kimse ona aksini söyleyemezdi. Sanki kürekleri olmayan bir kayığın akıntıda hareket etmesi gibi o da kontrolsüzce sürüklendiği yere, önündeki karanlığa doğru gelişigüzel hareket ediyordu.

Sanırım bu Ferris Fremont'dan ve onun simgelediği her şeyden kurtulmanın bir yoluydu. Aynısını benim yapamamam çok kötüydü; böylece AHD'cilerin arama izniyle evime girmeleri, evimde saklı bulunan uyuşturucu, Vivian Kaplan'ın uydurma bir şikayetle Bölge Savcısı'na gitmesi gibi endişelerimi unutacaktım.

Nicholas o gece yatağına yattığında, her zamanki gibi uyuyamadığını anladı. Düşünceler kafasında hızlı hızlı geçiyordu ve onlarla beraber yatak odasının yarı karanlığına, kafasında tasarladığı ışık parçaları da geçiyordu. Sonunda kalktı ve yalın ayak C vitamini almak için mutfağa gitti.

O zaman çok önemli bir şey keşfetti. Başından beri büyük şişedeki kapsüllerin bir önceki şişedekiler gibi yüz miligram olduklarını sanmıştı. Oysa, bunlar yeni C vitaminleriydi ve her kapsül yüz miligram yerine beş yüz miligram içeriyordu. Nicholas bu yüzden alması gereken C vitaminin beş katını alıyordu. Çabuk bir hesap yaparak Nicholas her gün yedi gram fazladan aldığını keşfetti, artı diğer vitaminler. İlk başta bu onu korkuttu, ama sonra düşündü ki bunun bir anlamı yoktu; C vitamini suda çözünebilir olduğu için her yirmi dört saatte bir vücudundan atılır ve böylece birikmezdi. Ama bir günde yedi gram gerçekten fazlaydı. Yedi bin miligram ya da fazlası! Gerçekten vücudunu vitamine doyurmuştu. Bu hücre seviyesindeki her şeyin lityum karbonat da dahil, yapısını bozuyordu; geldiği hızda geri çıkıyordu.

Biraz korkmuş olarak yatağına döndü; sırtüstü yatıp yorganı üstüne çekti. Sağında, masada adak mumu yanıyordu. Gözlerini karanlığa alıştığı anda sürüklenen renk parçaları görmeye başladı, ama daha hızlı ondan uzaklaşıyorlardı, düşünceleri de - manik, demişti psikiyatr - bu hıza uyuyorlardı. Kaçıyorlar, diye düşündü ve kafam da öyle; aklım onlarla beraber gidiyor.

Hiçbir ses yoktu. Solundaysa, Rachel...

---

1 Orpheus: Yunan mitolojisinde insanüstü müzik yetenekleri olan kahraman. Yazdığına inanılan bazı kutsal metinlere dayalı dinsel bir hareketin koruyucusu sayılır. İlkçağ'da Orpheus'a dayandırılan öğreti ve şarkılara dayalı Helenistik bir gizem dininin doğduğu sanılmaktadır; ama böyle bir dinin tanımlanabilmesi için yeterli tarihsel veri yoktur. Bununla birlikte uzmanların çoğu İÖ 5. yüzyılda onun adını taşıyan bir hareket olduğunda birleşmektedir. Ayinlerinin önemli bir öğesi, tanrı Dionysos'un yerini tutan bir kişinin temsili biçimde ya da gerçekten parçalanması ve yeniden doğmasıdır, yhn

ikinci bölüm

nicholas

15.

... uyumaya devam ediyordu, bir şeyler olduğunun farkına varmaksızın. Pinky salonda bir yerlerde, büyük olasılıkla kanepenin üstündeki özel yerinde uyukluyordu, Johnny de çocuk odasında, karyolasının yerine aldığımız tek kişilik yatağında mışıl mışıl uyuyor gibiydi. Mutfaktaki buzdolabının belirsiz *vızlaması* dışında daire tamamen sessizdi.

Tanrım, diye düşündüm, renkler giderek daha hızlı uzaklaşıyorlardı, sanki kurtulma hızına ulaşmaya çalışıyorlardı; evrenden dışarıya emiliyorlarmış gibiydi. Dünyanın kenarına ulaşmış olmalıydılar ve daha öteye gidip kayboluyorlardı. Ve onlarla birlikte düşüncelerim de kayboluyor muydu? Anladığım kadarıyla evren ters yüz ediliyordu. Ürkütücü bir duyguydu ve dehşetli bir korku hissediyordum. Bana bir şey oluyordu ve bunu anlatacağım kimse yoktu.

Bir şekilde karımı uyandırmak aklıma gelmedi. Sis benzeri renk parçalarına bakarak, orada öylece yatmayı sürdürdüm.

Ve sonra aniden, pırıldayan rengârenk bir kare tam üstümde oluşuverdi. Anladığım kadarıyla, şiddetli fosfen hareketleriydi; aklıma bunların aşırı dozda almış olduğum C vitaminleri yüzünden olduğu fikri geldi. Kendimi iyileştirme çabalarım sayesinde, bütün bunlardan ben sorumluydum.

Aşırı büyümüş rengârenk kare donuk bir halde titreşti ve görüş alanımın tam ortasına yerleşti. Modem soyut bir tabloya benziyordu; neredeyse sanatçının ismini bile verebilirdim. Hızla, televizyoncuların 'flash-cutting' dedikleri korkunç bir değişim hızıyla, dengelenip orantılanmış rengârenk çerçeve, yerini aynı çekicilikte başka bir çerçeveye bırakarak sürekli değişip duruyordu. Birkaç saniye içinde onlardan en az yirmi tane görmüştüm; sanki her çerçeve, her soyut resim diğerini ortaya çıkarıyor gibiydi. Genel etki şaşırtıcıydı. Paul Klee, dedim heyecanlanarak. Paul Klee'nin bir sürü baskısını görüyordum veya aslında gerçek resimleri, tam bir galeri sergisi şeklinde! Birçok yönden şimdiye dek gördüğüm en harika ve şaşırtıcı manzaraydı. Sebebini izah edemediğim bu şeyden korkup şaşırmama rağmen orada yatıp tadını çıkarmaya karar verdim. Daha önce hiç böyle bir deneyim fırsatım olmamıştı; olağandışı - aslında, eşsiz - bir fırsattı.

Modern soyut resimlerin şaşırtıcı sunumu gece boyunca sürdü; Paul Klee'den Marc Chagall'a, Chagall'dan Kandinsky'e, Kandinsky'den tarzını

tam çıkaramadığım bir sanatçıya geçiyordu. Gerçekten de sırayla her ustanın on binlerce resmi vardı... bu durum iki saat geçtikten sonra aklıma tuhaf bir fikrin gelmesini sağladı. Bu büyük sanatçılar asla bu kadar çok iş üretmemişlerdi; böyle bir şey yapmaları imkânsızdı. Şu ana dek sadece Kleelerden elli bin tane görmüştüm. Gerçi gözümün önünden o kadar hızlı geçtiler ki, hiçbirinde ayrıntılar görmeyi başaramadım, ama daha çok, yalnızca çeşitli resimlerde düzensiz bir şekilde değişen denge noktalarının genel izlenimini koyu ve açık renklerin orantı değişimlerini, aksi takdirde usta bir sanattan daha düşük olacak olan resme uyum veren hünerli siyah fırça darbelerini gördüm.

Bunların bir tür yoğun telepatik temas olduğunu hissettim, bir televizyon kamerası bir müzedeki resimleri tarıyordu; aniden son günlerde Leningrad Müzesi'nde sıradışı bir Fransız soyut resim koleksiyonu sergilendiğini duyduğumu hatırladım, bana öyle geliyordu ki bir Sovyet televizyon ekibi bütün bu sergiyi defalarca tekrar tekrar tarıyor ve bunları inanılmaz bir hızla, altı bin mil öteden bana gönderiyordu. Ama bu öylesine mantıksızdı ki kabul edemezdim. Daha uygunu, Sovyetler telepatik bir deney yürütüyor, müzelerindeki modern soyut resimleri malzeme olarak kullanıp bir yerlerdeki hedef kişiye gönderiyorlardı ve bazı bilinmeyen nedenlerle ben bu deneye hedef olmuştum, kazaen. Göndericinin aklında bana göndermek yoktu; her şeye rağmen, Leningrad'daki tüm koleksiyonu, bu harika resim sergisini görüyordum.

Bütün gece, bu Sovyet gösterisine ya da her neyse ona ayarlı bir şekilde uyanık yattım; güneş doğduğunda hâlâ sırtüstü yataktaydım, tamamen uyanık, korkusuz, endişesiz, sekiz saatin üstünde düzensiz bir şekilde değişen mükemmel renklerle yıkanmıştım. Rachel homurdanarak Johnny'i doyurmak için kalktı. Yataktan kalktığımda, gözlerimi kapatmadığım zaman oldukça iyi görebildiğimi fark ettim. Gözlerimi kapattığımda baktığım şeylerin tamamen sabit ve değişmeyen bir fosfen yorumunu görüyordum: yatak odam, bir an sonra kitaplık, plaklık, lamba, tv ve mobilyalarıyla salon. Sedirin ucundaki özel yerinde tersinir renkteki bir New Yorker'ın yanında yatan tersinir renkte bir Pinky bile vardı.

Yeni bir tür görüşüm olduğunu düşündüm. Yeni bir görüş. Sanki, şimdiye dek körmüşüm gibi. Ama bunu anlamamışım.

Genellikle karımın yakasına yapışır ve en ince ayrıntısına dek geceleyin olan deneyimlerimi anlatırdım, ama bu sefer yapmadım. Çok şaşırtıcıydı. Telepatik iletim nereden gelmişti? Bunu cevaplamak için yapabileceğim bir

şey var mıydı? Bir şekilde Leningrad'a yazmak ve onları aldığımı söylemek?

Belki C vitamini beynimin metabolizmasını etkilemişti. Ama yine de, çok asitliydi; sistemde bu miktardaki C vitamini fazla beyin asiti üretirdi. Mentasyon, sinirsel firing asidik ortamlarda gelişir. Belki de parlak fosfen etkinliği, rengârenk resimler, daha önce hiç kullanılmamış devrelerle birlikte senkronize olan sinirsel ateşlemenin yansımalarıydı. Yani Leningrad'ın bu işle alakası yoktu; her şey beynimin içindeki bir fonksiyon, bir etkinlikti.

GABA sıvısı, birden anlamıştım. Gördüklerim GABA sıvısındaki büyük bir damlanın etkisiydi. Diğer şekilde engellenmiş devrelerle birlikte yeni bir sinirsel ateşleme vardı. İyi ki henüz Leningrad'a yazmamıştım.

Acaba ne tür sinirsel devreler bunlar, diye sordum, kendi kendime. Belki zamanla bulacaktım bunu.

O gün işe gitmeyip evde kaldım. Öğlene doğru posta geldi: sallana sallana çıkıp merdivenlerden metal posta kutularına indim, postayı alıp döndüm.

Mektupları ve ilanları salondaki sehpaya koyar koymaz, keskin bir etkinin altına girdim ve Rachel'e "Öbür gün New York'tan bir mektup gelecek. Çok tehlikeli. Gelir gelmez burada olup onu almak istiyorum," dedim. Karşı konulmaz şekilde hissediyordum bunu.

"Kimden gelecek?" dedi Rachel.

"Bilmiyorum," dedim.

"Görünce... anlayacak mısın?"

"Evet".

Ertesi gün hiç mektup gelmedi. Ama sonraki gün yedi mektup geldi. Çoğu hırslı genç sanatçılardandı ve Progressive'den bana gönderilmişti. Zarflara açmadan bakarak son kalan mektuba yöneldim; ismim ve adresim üzerindeydi ama gönderici adresi yoktu.

"İşte bu o," dedim Rachel'a.

"Açmayacak mısın?"

"Hayır," dedim. Mektupla ilgili ne yapmam gerektiğini düşünmeye çabalıyordum.

"Ben açacağım," dedi Rachel ve öyle de yaptı. "Sadece basılı bir ilan," dedi, içindekileri sehpaya koyarken. İçgüdüsel olarak bakmamak için, bilmediğim nedenlerle kafamı çevirdim. "Ayakkabılar," dedi. "Posta

siparişiyle alman ayakkabılar. 'Gerçek Dünya Ayakkabıları' diye bir şey. Özel bir ayakkabı tabanıyla..."

"Bu bir ilan değil," dedim. "Arkasına bak."

Öyle yaptı. "Birileri isim ve adresini arkaya yazmış," dedi. "Bir kadın bu. İsmi..."

"Yüksek sesle okuma," dedim sertçe. "İsmini bilmek istemiyorum; eğer okursan onu hatırlayacağım. Belleğime yerleşecek."

"Kadın dağıtımcı olmalı," dedi Rachel. "Ama Nick, bu bir şey değil ki; sadece ayakkabı."

"Bana kalem ve üç daktilo kâğıdı getir," dedim, "sana göstereceğim." Bu sırada hâlâ düşüncelerimi tahlil ederek bu konuda ne yapmam gerektiği konusunda cevap aramaya çalışıyordum.

Rachel kalem ve kâğıtları getirdi, sehpanın üstünde bir ayakkabı ilanıyla otururken büyük bir korkuya kapılmıştım.

Şifreyi çözmek için okumak zorundaydım. Siyah harflerin üzerine eklenmiş, parlak kırmızı bir sıvının içinde, sanki bazı sözcükleri kabartılmış gibi gördüm. Onları hızla başka bir kâğıda yazdım ve bitirdikten sonra Rachel'e uzattım. "Oku bunu, ama yalnız içinden, bana değil."

"Bu senin için bir mesaj. Senin ismin var içinde," dedi, kekeleyerek Rachel.

"Bana ne yapmamı söylüyor?"

"Kaydetmeyle ilgili bir şey - senin işinle ilgili, Nick. Parti üyeleri hakkında bir şey - bundan bir anlam çıkartamıyorum. El yazın..."

"Ama bana gönderilmiş," dedim. "Progressive ve oradaki işimle ilgili, Parti üyelerini kayıt etmekle."

"Nasıl olabilir?" dedi Rachel. "Ayakkabılar için basılmış bir ilanda mı? Oradaki, buradaki sözcükleri seçerek bundan bir mesaj çıkardığını gözlerimle gördüm... içinde bu sözcükler gerçekten var; şimdi ilana baktığımda ben de görebiliyorum onları. Ama hangi sözcükleri seçeceğini nasıl anladın?

"Başka renkteler," dedim. "Onlar renklerin içinde, diğer sözcüklerin renkleri yok, normal siyah."

"İlanın *tamamı* siyah!" diye itiraz etti Rachel.

"Benim için değil," dedim. Hâlâ derin korkutucu düşünceler içindeydim. "Partiden gelen şifre," dedim. "Talimatlar ve patronumun - ya da kadının görevi neyse - ismi; arkaya onun eliyle yazılmış. Benim resmi bağlantım."

"Nick," diye fısıldadı Rachel, "bu berbat. Sen

"Ben bir komünist değilim," dedim dürüstçe.

"Ama bunun geleceğini biliyordun. Ve şifreyi nasıl çözeceğini de. Bunun için *bekliyordun*." Gözleri faltaşı gibi bakıyordu.

Ayakkabı ilanını ilk kez elime aldım ve çevirdim, böyle yapar yapmaz kafamda bir ses konuştu. Bu, bana bir mesaj vermek için kendi düşünce yöntemlerimin bir dönüşümüydü.

"Yetkililer."

Kâğıt parçasını tutarken sâdece bu sözcük - Yetkililer - vardı. Bu göründüğü gibi New York'ta görev yapan bir KGB ajanından gelmiyordu. Parti talimatlan değildi. Sahte bir şeydi o. Bu nesne üç aşamada çalışıyordu: yüzeyde, Rachel'ın gözünde sıradan bir ilandı. Açıklanamayan bir neden sayesinde bu anlamsız bilgideki şifreli haberi anlamayı başarmıştım. Nedenini boş ver, diye düşündüm; yapabildiğim kadarıyla bütün bunları umursamamaya seve seve hazırdım. Üçüncü ve en son aşamada bu, polisin bir aldatmacası ve bir tuzaktı. Ve dairemin salonunda bununla oturuyordum: Devlete hıyanet faaliyetlerimin baş kanıtıyla. Bu, ömür boyu hapse girmek, beni ve ailemi mahvetmek için yeterliydi.

Bundan kurtulmak zorunda olduğumu anladım. Yakmalıydım. Ama ne işe yarayacaktı? Postada buna benzer bir sürü şey daha gönderilecekti, ta ki beni elde edene kadar.

Kafamdaki ses tekrar konuştu. Şimdi onu teşhis etmiştim. Sibylla'nın sesiydi, tıpkı rüyalarımda duyduğum gibiydi.

"LA'deki AHD'i ara. Senin yerine konuşacağım."

Telefon rehberini alarak Los Angeles'da olan Güney California AHD merkezinin acil numarasına baktım.

"Ne yapıyorsun?" dedi Rachel telaşlı bir halde beni izlerken. "AHD'yi mi arıyorsun? Niçin? Tanrım, Nick, kendi kendini mahvedeceksin. Yak şu şeyi."

Aradım.

"Amerikan Halkının Dostları."

Aklımın içindeki sibylla canlandı ve birden ahizeyi tutarken gücümü kaybettim, şaşkındım. Ve sonra sesimi kullanarak benim yerime konuşmaya başladı. Telefonun diğer ucundaki AHD ajanı ile sakin ve amansız bir şekilde konuştu.

"Bildirmek istiyorum," diye ölçülü bir şekilde kendi ritmime benzemeyen bir tonda konuşmaya başlamıştı sesim, "Komünist Parti tarafından tehdit edildim. Aylardır benimle işbirliği yapmaya çalışıyorlar, ama ben reddettim.

Şimdi baskı, güç ve gözdağıyla istediklerini almayı deniyorlar. Bugün postadan onlar için ne yapmam gerektiğini anlatan şifreli bir mesaj aldım. Beni öldürseler bile bunu yapmayacağım. Bu şifreli mesajı size teslim etmek istiyorum."

Bir duraksamanın ardından diğer uçtaki AHD ajanı; "Bir saniye lütfen," dedi. Birkaç klik sesi geldi ve sonra sessizlik.

"Zaman varlıktır," dedim Rachel'a.

"Merhaba," dedi yaşlıca başka bir ses. "Az önce operatöre söylediklerinize tekrarlar mısınız?"

"Komünist Parti," dedim, "bana bir iş konusunda onlarla işbirliği yapmam için şantaj yapıyor. Reddettim."

"Ne tür bir iş?"

"Bir plak şirketinde yöneticiyim. Folk sanatçılarım kaydederiz. Parti beni Komünist taraftarı şarkıcıları kaydetmem için zorluyor; böylece mesajları bilhassa şifreli olanlar Amerikan radyolarında çalınacak."

"İsminiz?"

İsmimi, adresimi ve telefon numaramı verdim. Rachel etkilenmiş bir şekilde sessizce izliyordu. Yapıyor olduğum şeye ne o, ne de ben inanabiliyorduk.

"Size nasıl şantaj yapıyorlar Bay Brady?" dedi karşımdaki.

"Onlardan vuruş postası almaya başladım."

"Vuruş Postası mı?"

"Misilleme korkusunun tepkisini tahrik etmek için düzenlenmiş bir posta. Şifreli. Bütün şifreyi okuyamadım, ama

"Birini göndeririz. Elinizdeki bulunan yazılı malzemeyi saklayın. Bunu görmek isteyeceğiz."

"Bana doğrudan temas kurmam gereken kişinin adını verdiler," dedim ya da daha çok sesim söyledi.

"Onlarla temas kurmayın. Evinizi terk etmeyin. Temsilcimiz gelene dek sadece bekleyin. Nasıl bir yol izleyeceğiniz konusunda size talimat verilecek. Bizle temasa geçtiğiniz için teşekkürler Bay Brady. Çok yurtsever bir davranış." Diğer uçtaki adam telefonu kapattı.

"Yaptım," dedim Rachel'a; bir ferahlama hissettim. "Yaptığım şey bağdan kurtulmaktı. Bu apartman önümüzdeki birkaç saat içinde baskına uğrayacaktı. Ya da kesinlikle ertesi gün..."

Şimdi bize saldırmalarının hiç önemi yoktu, doğru telefonu etmiştim. Acil durum sona ermişti, bana ya da benim çözümlerimden birine değil de

sibylla'ya şükretmeliydim.
"Ama farzet ki," dedi Rachel kendini kaybetmişcesine, "Parti'den geldiği ortaya çıkarsa?"
"Parti'den gelmedi. Parti'den kimseyi tanımıyorum; bir Parti olup olmadığına bile emin değilim. Eğer varsa, bana yazmazlar, özellikle şifreli olarak."
"Bir tür hata olabilir. Niyetleri başka birine yazmaktı belki."
"Öyle ise sikeyim onları," dedim. Her neyse, yetkililer olduğunu biliyordum; aslında bunu daha çok sibylla biliyordu. Valis biliyordu. Kritik bir zamanda gelip beni kurtaran Valis.
"Onlarla söylediklerinden senin Komünist olduğunu düşünecekler," dedi Rachel.
"Hayır, öyle düşünmeyecekler. Hiçbir Komünist ilk önce onları arayıp benim söylediklerimi söylemez. Onlar benim tam olarak ne olduğumu bilecekler: Yurtsever bir Amerikalı. Sikeyim onları da Parti'yi de; onların hepsi aynı, bana kalırsa. Politik rakiplerini öldüren Parti - Ferris Fremont, Parti'nin ta kendisi ve Parti Amerika'da iktidarı ele geçirmek için Kennedyleri, Dr. King ve Jim Pike'ı öldürdü. Tek bir düşmanımız var ve bu o. Yoldaş Ferris Fremont."
Karım aptallaşmış bir şekilde bana bakıyordu.
"Üzgünüm, ama bu doğru. Büyük sır bu. İnsanların bilmemesi gereken şey bu. Ama ben biliyorum. Bana anlatıldı."
"Fremont, bir Komünist değil," dedi Rachel hafifçe, yüzü solgundu. "O bir faşist."
"Sovyetler Birliği, Stalin döneminde faşizme döndü," dedim. "Şimdi tamamen faşist. Amerika özgürlüğün son kalesiydi ve bizi sahte isimler altında içeriden ele geçiriyorlar. İsimler, etiketler üzerinde fazla duruyoruz. Fremont, ilk Komünist Parti başkanı ve bunu ortaya çıkaracağım."
"Aman Tanrım!" dedi Rachel.
"Öyle," dedim.
"Daha önce hiç böylesine kinlendiğini görmemiştim, Nick."
"Şu, bugünkü mektup," dedim vahşice, "sözde ayakkabı ilanı. Bu, bana yöneltilmiş bir cinayet. Yapacağım son şey olsa bile bunu bana gönderdikleri için o orospu çocuklarını yakalayacağım."
"Ama daha önce... Parti'ye böyle bir nefret göstermemiştin. Berkeley'de..."
"Daha önce beni öldürmeyi denememişlerdi," dedim.

"AHD..." Güçlükle konuşuyordu. Pinky'nin yanına, kanepenin koluna titreyerek oturdu. Kedi hâlâ uyukluyordu. "AHD sana yardım edebilir mi?"

"Düşman olan AHD," dedim. "Ustalıkla durumu idare etti. Bütün işi onun yapmasını sağlayacağım: Bunu sağladım bile."

"Sence başka kaç kişi biliyor? Yani Başkan Fremont hakkında demek istiyorum?"

"Onun dış politikasına bak. Rusya ile ticaret antlaşmaları, zararına hububat satılıyor bize; Fremont onların istediklerini veriyor. ABD onların ihtiyacmı karşılıyor, söylediklerini yapıyor. Eğer hububatları yoksa hububat alıyorlar; eğer..."

"Ama bizim büyük askeri kurumlanınız."

"Kendi insanlarımızı isyan ettirmemek için. Onlar için değil."

"Bunları dün bilmiyordun," dedi Rachel.

"Ayakkabı ilanını gördüğümde anladım bunu. Komünist Partisi'nden gelen mesajı gördüğümde, bu da AHD'dendi. New York'ta KGB'yle birlikte çalışıyorlar, onlara karşı değil; eğer AHD izin vermezse nasıl açıkça çalışabilirler? Sadece tek bir istihbarat örgütü var. Ve nerede yaşarsak yaşayalım, hepimiz onun kurbanlarıyız."

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyebildi Rachel.

"Cesur ol. Değişim başladı. Dönüş noktası geldi. Kirli çamaşırları ortaya dökülecek; her biri mahkemeye çıkacak ve işledikleri suçlan cevaplayacaklar."

"Senin sayende mi?" İrkerek bana baktı.

"Valis'in sayesinde," dedim.

"Eskisi gibi değilsin Nick. Aynı kişi değilsin," dedi Rachel.

"Bu doğru," dedim.

"Kimsin sen?"

"Onların düşmanıyım. Onları avlayana dek peşini bırakmayacak olan kişiyim."

"Bunu tek başına yapamazsın -"

"Bana başkalarının isimleri de verilecek."

"Senin gibi mi?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Yani bu mektup," dedi Rachel, "bu ayakkabı ilanı, Amerikan yetkililerinin izni ve işbirliği olmaksızın asla postaya verilemezdi."

"Bu doğru," dedim.

"Peki ya Aramchek?"

Hiçbir şey demedim.
"Valis, Aramchek mi?" diye sordu Rachel tereddütle. "Ya da belki anlatmamalısın, belki bilmemem gerekir."
"Sana anlatacağım," diye başladım, ama aniden iki büyük görünmez el tarafından kollarımın üst kısmından yakalandım; öyle sıkı tutuyorlardı ki acı içinde homurdandım. Rachel bana baktı. Daha fazla konuşamıyordum; bütün yapabildiğim beni tutan görünmez ellerin baskısına karşı koyabilmekti. Sonra, sonunda beni bıraktılar. Serbesttim.
"Ne oldu?" diye sordu Rachel.
"Hiçbir şey." Derin, düzensiz bir şekilde nefes alıyordum.
"Yüzündeki bakış... bir şey seni korkuttu, değil mi? Söylememen gereken bir şey söylemeye başladın." Eliyle hafifçe koluma vurdu. "Tamam, Nick; söylemek zorunda değilsin. Söylemeni istemiyorum."
"Belki başka bir zaman," dedim.

16.

Günün sonuna doğru iki AHD'ci, ikisi de ince yapılı ve dikkatli genç adamlardı, kapımda göründüler. Sessizce postadan almış olduğum ayakkabı ilanını incelediler. Onlara çıkarmış olduğum şifreli mesajın yazılı olduğu kâğıdı da gösterdim.

"Ben Ajan Townsend," dedi ilk AHD'ci. "Ve bu da benim takım arkadaşım, Ajan Snow. Bunu rapor etmeniz çok dikkatli bir davranıştı, Bay Brady."

"Bunun geleceğini biliyordum. Gününü bile biliyordum," dedim dürüstçe.

"Komünistlerin," dedi Ajan Townsend, "sizin pozisyonunuzdaki birini kontrol etmeyi çok istediklerini zannediyorum. Kayıt yapmayı bekleyen çok büyük sayıda sanatçı üzerinde geniş bir otoriteniz var, öyle değil mi?"

"Evet," dedim.

"İstediğinizle anlaşma imzalayıp kayıtlarını yapabilir misiniz?"

"Diğer iki yöneticinin de onayını almam gerek," dedim. "Ama genelde bana katılırlar."

"Sizin kararınıza saygı mı duyarlar?"

"Evet," dedim.

"Daha önce Parti sizinle temas kurdu mu?" diye sordu Ajan Snow.

"Daha önce hiç..."

"Daha önce de bir amaç uğruna baskı uyguladıklarını biliyoruz. Ama sizinle ortak arkadaşlarınızla mı, yoksa telefon ya da mektupla mı temas kurdular? Yoksa doğrudan ajanlarını kullandılar?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bağlantının, baskının yapıldığını biliyorum ama şimdiye dek ihbar etmek için fazla dolambaçlı ve gizliydi."

"Özellikle biri yok öyle mi?"

"Yok," dedim.

"Öyleyse, ilk kez şimdi açıkça ortaya çıktılar," dedi Ajan Townsend.

"Evet," dedim.

"Sizin durumunuzda," dedi Ajan Townsend, "bir hata yaptılar. Sizin mektubunuzun yolunu kestik, Bay Brady; bu dokümanın yolunu kestik ve şifresini çözdük. Sizin posta kutunuza geleceği saati biliyorduk. Alıp dairenize çıkarken izleniyordunuz. Buna ne kadar sürede tepki vereceğiniz konusunda zaman tutuldu. Ve elbette sizin tepkinizi de görmek istiyorduk.

Ama dürüstçe konuşmalıyım bizi aramanızı beklemiyorduk. Yok edeceğinizi sanıyorduk."

"Karım bunu yok etmemi söyledi," dedim. "Ama çift yönlü anlaşılabilirdi bu."

"Ya, evet," dedi Ajan Townsend. "Kolayca çift yönlü. Şifreli mesajı okur ve sonra yok edersin; Parti üyeleri için normal bir yol; bunun içeriğini özümsedikten sonra böyle bir şeyi etraflarında bırakmazlar, bu suçlayıcı olurdu."

Sibylla beni doğru yönlendirmişti. İçimden, görünür hiçbir işarette bulunmaksızın, bir ferahlama soluması gerçekleştirdim. Sibylla için Tanrıya şükürler olsun, dedim kendi kendime; kendi başıma olsam tıpkı Rachel gibi, büyük bir ihtimalle, bunun yeterli olduğunu tahmin edip yok ederdim. Ve böylece kendime sonsuza kadar suç yüklerdim.

Onu yok edişim, okuduğumu ispatlardı. Ne olduğunu bildiğimi. Herhangi biri zararsız bir ayakkabı ilanım banyoya götürüp küvetinde yakmazdı.

Dokümanın arkasındaki yazılı olan adı ve adresi incelerken Ajan Townsend, Ajan Snow'a dönüp dedi ki, "Bu şeye benziyor... biliyorsun, o kızın yazışma." Bana dönüp "Arkadaşın Phil Dick, Vivian Kaplan adında bir kız tanıyor. Onu tanıyor musun?" dedi.

"Hayır," dedim, "ama ondan bahsetmişti."

"Onun el yazısının örnekleri yok herhalde etrafta?" diye sordu Ajan Townsend.

"Hayır," dedim.

"Vivian çok bilgili bir kişidir," dedi Ajan Townsend yarım bir gülümsemeyle. "Son olarak sizin Tanrı ile konuştuğunuzu ihbar etti. Bu doğru mu?"

"Hayır," dedim.

"Bu bilgiyi bir arkadaşından almış," diye Ajan Townsend'e belirtti Ajan Snow.

"Böyle bir fikri," diye devam etti Ajan Townsend, "kafasına ne sokmuş olabilir? Bir fikriniz var mı?"

"Kızla hiç tanışmadım," dedim.

"Sizi ihbar ediyor," dedi Ajan Townsend.

"Bunu biliyorum," dedim.

"Eğer bu ayakkabı ilanı belgesinin değerlendirilmesi ondan çıkmışsa," dedi Ajan Townsend, "ona karşı duygularınız ne olur?"

"Onunla hiçbir şey yapmak istemezdim," dedim.

"Pekâlâ, buna emin değiliz," dedi Ajan Townsend, "ve her ihtimalde bu Nevv York'daki KGB'den çıktı, ama buna emin olana dek en uzak olasılık olan, bizden birilerinin bunu size postaladığı fikrini göz önünde tutmalıyız."

Hiçbir şey demedim.

"Sizden yapmanızı istediğimiz şey," dedi Ajan Snovv, "alacağınız bu tip belgeleri ya da herhangi bir şekilde telefon, posta veya kapınıza gelen şüpheli kişilerle temaslarınızı bize iletmek. Tabii ki Parti'nin belki de onlarla işbirliği yapmaktaki isteksizliğiniz yüzünden sizi yok etmeye karar vermiş olabileceğini anlamışsınızdır."

"Evet," dedim, "Bunu biliyorum."

"Demek istediğim fiziksel yok etme. Öldürmek."

Bunu duyunca korkunç bir soğukluk hissettim.

"Bu hususta size yapabileceğimiz pek bir yardım yok," dedi Ajan Snow. "Eğer biri bir kişiyi öldürmek isterse genellikle bunu yapabilir."

"Benimle kalması için birini atayamaz mısınız?"

İki AHD ajanı bakışlarını değiştirdiler. "Korkarım hayır," dedi Ajan Townsend. "Bu bizim yetkimizi aşıyor. Ve personelimiz de yok. Eğer isterseniz bir tabanca satın alabilirsiniz. Bu iyi bir fikir olabilir, özellikle karınız ve küçük bir çocuğunuz olduğu gerçeği göz önünde bulundurulduğunda."

"Bunu yapacağım," dedim.

"Bunu onaylayacağız," dedi Ajan Townsend.

"Öyleyse kendi memurlarınızdan birinin bunu gönderdiğini sanmıyorsunuz."

"Açıkça, bundan çok şüpheleniyorum," dedi Ajan Townsend. "Alışılmış bir soruşturma yürüteceğiz. Bizim açımızdan bu kesinlikle her şeyi kolaylaştıracak. Zarfı ve ilanı alabilir miyim?"

"Tabii," dedim. Onları elimden çıkardığım için memnundum.

O gece tek başıma bizim apartmanın terasında oturup yıldızlara baktım: Şimdi bana ne olmuş olduğunu biliyordum, anlamadığım nedenlerden ötürü telepatik bir temel üzerine çalışan galaksilerarası iletişim ağına girmiştim. Orada karanlıkta tek başıma otururken yukarıdaki yıldızları ve onların arasında akan olağanüstü boyutlardaki trafiği gördüm. Ben bu ağın üzerindeki bir istasyonla temas halindeydim ve yukarı bakıp yerini tayin etmeye çalışıyordum, yerini tayin etmek neredeyse olanaksız olmasına rağmen.

Bizim icat ettiğimiz bir isimde bir yıldız sistemi; yıldızın ismini biliyordum. Albemuth. 'Al' ön eki yıldızlar için yaygın olarak kullanılmasına rağmen - çünkü Al, Arapça'da "the" sözcüğünü belirtiyordu - referans kitaplarında böyle bir yıldız bulamamıştım.

Orada oturdum ve tam orada, yukarılarda bir yerde, Albemuth yıldızı ışıldayarak yanıyor, iletişim ağından bilinmeyen dillerde sınıflandırılmış sınırsız bir mesajlar toplamı geliyordu. Olup biten şey şuydu, Albemuth istasyonunun YZ operatörü, bir yapay zekâ ünitesi, belki de bir süre önce beni harekete geçirmişti ve bağlantıyı açık tutuyordu. Bu yüzden ben istesem de istemesem de iletişim ağından bilgiler bana ulaşmaya devam ediyordu.

Rüyalarımda "Romalı sibylla" olarak gördüğüm şey aslında YZ biriminin sesiydi. Gerçekte o Romalı sibylla değildi, hatta bir kadın bile değildi; tamamen sentetik bir varlıktı. Ama onun ses tonunu çok sevmiştim - ve hâlâ onun varlığını bir kadın olarak düşünüyordum - çünkü ne zaman onu duysam, kafamın içinde uykuya dalarken ya da uykudan uyanırken rüyamda, bunun anlamı kısa bir süre içinde bir şey hakkında bilgilendirileceğim demekti. YZ'nin sesinin, sentetik kadın sesinin ötesinde Valis uzanıyordu, evren çapındaki iletişim ağma yapılabilecek en büyük bağlantı unsuru. Artık onunla uyum içinde bağlantıya geçtiğim için inanılmaz büyüklük ve miktarlarda malzeme bir sel gibi akıyordu; açıkça belliydi ki fosfen etkinliklerini onlar gönderiyorlardı, beni mümkün olduğunca besliyorlardı, çünkü diğer türlü temas kopacaktı.

Onlar hiçbir zaman Dünya'yı ziyaret etmemişlerdi - hiçbir dünyadışı varlık gemilerini indirip etrafta dolaşmamıştı aslında - ama çağlar boyunca belirli insanları bilgilendirmişlerdi, özellikle de eski çağlarda. Benim bağlantım genellikle sabah 3:00 ile 4:00 arasında güçlü olduğu için, muhtemelen, yabancı kaynaklı ve hareketli bir uydunun Dünya yörüngesinde dolaştığını anladım, binlerce yıl önce buraya gönderilmiş bir haberleşme uydusuydu.

"Terasta oturmuş ne yapıyorsun?" diye sordu Rachel.

"Dinliyorum," dedim.

"Neyi?"

"Yıldızların seslerini," dedim, aslında yıldızlardan gelen sesleri demek istememe rağmen. Ama sanki yıldızların kendileri konuşuyormuş gibiydi, orada titretici soğuk karanlığın içinde oturuyordum, kedim dışında tek başınaydım, ki kedim de orada bir şekilde alışkanlığının dışında davranarak

oturuyordu; Pinky'nin, her gece, benim gibi ama çok daha uzun bir zamandır,bütün yaşamı boyunca iletişime geçmişti. Ama şimdi onu izlerken anlıyorum ki terasın parmaklıklarında oturup gecenin içinden, gecenin kendisinden gelen, yıldız ışıklarından gelen pırıltıların dokusundan gelen iletişimi topluyordu. Şimdi benim gibi oturup sessizce yukarıları seyrederken, evrenle bağlantı halindeydi.

En sonunda kavradım ki, Adem ve Havva'nın işlediği günahlar ve sonuçları, aslında bu engin iletişim ağıyla ve ilk çağlardaki insanlar için Tanrıyla aynı anlama gelen Valis'in sesini ifade eden YZ birimiyle olan bağlantının kopmasıydı. Başlangıçta, tıpkı yanımdaki hayvan gibi, biz de bu ağa eklemlenmiştik, onun kimliğinin ve bizim üzerimizdeki iradesinin ifadeleriydik. Bir şeyler yanlış gitmiş; Dünya üzerinde ışıklar sönmüştü.

17.

Bu kavrayışlar, bana üzerinde düşünerek kurma ya da mantıksal sonuçlar çıkartma şeklinde değil, benim istasyonumda çalışan sempatik YZ operatörü tarafından bana sunulan anlayışlar olarak gelmişti. O, insanoğlunun anlamayı kestiği konularda, yani insanın nesnelerin sistemindeki yeri ve rolü hakkında bilinçlenmemi sağlıyordu. Zihnimin derinliklerinde aşağılık bir faaliyetin sürünerek dünyamızın içine girdiğini ve Tanrının bilgeliğiyle mücadele ettiğini gördüm; Tanrının ya da Valis'in - onu hâlâ böyle isimlendirmeyi tercih ediyorum - merhametli idaresinin yerine geçerek, sıkıntılı planları ve iradesiyle bu gezegenin idaresini teslim aldığını gördüm. Tanrı, uzun çağlardan beri, bu gezegene yardım edilmesinde önemli roller oynamıştı ama kuşatmayı kaldırmanın üstesinden hâlâ gelememişti. Dünya, galaksilerarası iletişim ağının santralinde hâlâ kapalı bir düğmesiydi. İlk atalarımızın yaptığı gibi yaratıcımız ve evrenin efendisiyle iletişim halinde kalarak fonksiyonumuzu yerine getirmeye başlayamamıştık hâlâ. Benim gibi örnekler sadece rastgele tesadüflerdi - bunu yapmayı başarmamıştım; şartların bileşimi sonucunda bu benim başıma gelmişti. Deforme olmuş nesilden biri, uzun süredir terk edilmiş durumdaki telefonun ahizesini kaldırmıştı, konuşmak için, şimdi kendisinin ve kendi türünün yüreğiyle bilmesi gereken sempatik ve eğitici sesi duyuyordu.

İçimdeki yeni kişilik, iki bin yıllık uykusundan uyanamamıştı henüz; aslında daha doğru olarak söylemek gerekirse, yabancı bir uydu tarafından kâğıda dökülüyor ve beni yenilemek için dışarıdan baskı yapılıyordu. Bu, benim yerime başka bir şeyi geçirme değil, bir eklemeydi, uydunun bütün bilgisi üzerinde temellenen bir tür paket kimlikti. Bu, beni, yeteneklerimin dayanabileceği olası en üst seviyeye yükseltmek içindi. Daha yüksek yaşam biçimlerine bağlı olan uydu, benim yaşama kapasitemle ilgileniyordu; o ya da onlar, onların oluşturduğu bütünlük, baskı altında sendelediğimi gördüler ve buna verdikleri tepki kendiliğindendi. Onlarla temasta olan ve onların yayımladıklarını özümseyebilen birine yardım etmek onlar için mantıklı bir hareketti. Sadece bu sebep yüzünden seçilmiştim. Onların ilgileri evrenseldi. Ulaşabildikleri herhangi birine yardım edebilirlerdi.

Trajedi, onların gezegenimizdeki insanlara ulaşmalarındaki yetersizliklerde yatıyordu. Bu durum, dünyamızın duymak istemeyen kötü

varlık tarafından ilk kez istila edilişine kadar geri gidiyordu. Dünyamızı varlığıyla kirletmişti; o sadece etrafımızda değil, aynı anda içimizdeydi. Onun damgasını taşıyorduk. Büyük olasılıkla bize verdiği en büyük zarar, bizleri iletişim ağından koparmaktı. Ahmaklığı yüzünden muhtemelen ne yapmış olduğunun farkında bile değildi. Eğer anladıysa dahi, bunu bir kayıp olarak düşünmemişti.

Bu işle ilgilenmeye başladığımdan beri, bu, benim açımdan bir kayıptı, bana bilgi naklederken ve sorularımı yanıtlamayı kabul ederken YZ sisteminin nazik sesini duymuştum. Eğer bir daha asla yeniden duymasam bile, o sesi hayatımın geri kalanı boyunca hatırlarım. Çok uzaklardan geliyordu; ne zaman ona bir şey sorsam, yanıt vermeden önce ölçülebilir bir gecikme oluyordu. Onun kaç yıldız ötede olduğunu merak ediyordum: Gökyüzünün derinliğinde, belki de, belki de nice dünyaya hizmet ediyordu.

YZ sesi, kısa bir süre önce olabilecek bir polis tutuklaması karşısında idareyi elinde alıp bana yol göstererek hayatımı kurtarmıştı. Artık tek korkum onunla bağlantıyı kaybetmekti.

Çok geçmeden anladım ki, YZ sesi, insanların eğitmek ve bilgilendirmek için düşünceye dalmak üzere gevşedikleri ya da derin uykuya daldıkları zamanlarda bilinçaltı seviyesine hükmediyordu. Ama bu yeterli değildi; insanlar uyandıkları zaman bu komutları genellikle vicdanının sesiyle özdeşleştirerek önemsemiyor ve yollarına devam ediyorlardı.

Ahmak düşmanın ismini sordum. Yanıt: onun ismi yok. İletişim ağının habercileri bilgilerini kullanarak devamlı olarak onu engelliyorlardı, çünkü o, onlar gibi, zaman içinde ileriyi göremiyordu, ama fiziksel gücüyle dayanıyordu.

Zaman içinde ileriyi görme yeteneği, artık bana bir nebze olsun bahşedilmişti. İlk tezahür, Romalı sibylla'nın suikastçıların kaderi hakkındaki açıklaması olarak anladığım şeyi gördüğüm zaman gelmişti. Bu, sadece aklım sayesinde dönüştürülerek Dünya tarihinin bildik görünür bir varlığı halini alan YZ monitörünün önceden haber alınmış ifadesinin sunumuydu. Kadın ya da o, açıklayıcı bir yorumda bulunmaksızın neyin geliyor olduğunu bildirmişti. Suikastçıların aklını oynatacak güçler henüz açıklanmamıştı; monitör belirli eylemlerin sonuçlarını hata payı olmaksızın önceden biliyordu, ama ya bu eylemlerin nasıl gerçekleşeceğini göremiyordu veya beni bu konuda bilgilendirmemeye karar vermişti. Ben bunların İkincisinin doğru olduğuna inanıyorum. Hâlâ bilmediğim çok fazla şey vardı.

YZ ünitesine soru sorabildiğim için, ona ahmak düşmanın neden çok uzun zaman önce ortadan kaldırılmadığını sordum; nazik bir şekilde, bana genel planını tamamlama yolunda durmaksızın önemli adımlar atan düşmanı gösteren bir şema sağladı. Düşman, maddeleşerek eline geçen her şeyden istifade ediyordu. Yaratılışın temsilcisinin, düşmanı ve onun tasarılarını, elinin değdiği her şeyi, bizim iyi diyeceğimiz şeyler ve kötü diyerek defedeceğimiz şeyler arasında hiçbir fark gözetmeksizin birleştirmesini izledim. Hata yapan düşmanı ortadan kaldırmak yerine Valis onu çalışır hale getirmişti.

Evreni sürekli olarak yeniden yaratma faaliyetlerinin tümünde, sabit bir hızda geliştirilip şekillendirilmesinde, zanaatkâr mümkün olan en ekonomik araçları kullanmıştı. Her şeyi kullanmasına, düzenlemesine ve çoğu parçayı birleştirmesine ya da aksi durumda ayırarak tamamen yeni ve beklenmeyen varlıklara dönüştürmesine rağmen, yalnızca kesinlikle ihtiyacı olan şeyleri almıştı. Bunun için yeniden biçimlendirme işlemi, temsilcinin istediği her şeyi bulabildiği ve neredeyse sonsuz çeşitlilikte malın stoklanmış olarak bulunduğu devasa büyüklükte bir tür ambara dönüşmüş olan evrenin sınırları içinde oluşmuştu.

Bana öyle geliyordu ki bu dünyevi süreç, üreyebilen formların evrende kendilerine bir yer bulmalarını sağlayan bir ortamdı, çünkü bu durum eninde sonunda bu şekillenen varlığın yararınaydı ve anladığım kadarıyla evrenin diğer ucunda zaman içinde geriye doğru hareket ediliyordu. Bu şekillenen varlığın yürüttüğü plan, varlığın kendisinin biçimlenişi, sanki bu dağınık ve kaotik evreni kendi görüntüsünün -biçiminin- harikulade bir kopyasına dönüştürmesi gibiydi. Ama buna emin değildim; yaratılışın iğrençliği uzay ve zaman bakımından onun ana hatlarını çok uzağa, benim etkinlik alanımın ötesine itiyordu. Ben orada otururken, benim etrafımda ve benim geçmişimde yaratılıyordu.

Orange County, California'da değil de Roma'daymışım etkisi, bir kez daha yavaş yavaş üzerime yayılmaya başlamıştı. İmparatorluğu görmediğim halde onu hissediyordum, içinde insan kölelerin çalışıp didindiği devasa demir bir hapishane olarak hissediyordum. Bu devasa büyüklükteki hapishanenin siyah metal duvarlarının üzerine eklenmiş gibi, gri elbiseler içinde hızla koşuşturan birtakım figürler gördüm: İmparatorluğun ve onun zorba yönetiminin düşmanlarını, ona karşı gelenlerin kalıntılarını. İçimin derinliklerindeki bir saat sayesinde biliyordum ki o andaki zaman M.S. 70'ti ve Kurtarıcı [Hz.İsa] gelip gitmişti, ama kısa süre içinde tekrar dönecekti.

Gri elbiseler içinde telaşla hareket eden grup, büyük bir keyifle onun geri dönüşünü bekliyor ve ona hazırlanıyorlardı.

Bununla birlikte, bir grup yabancı sözcüğün kafamın içine sel gibi aktığını da fark ediyordum, bu sözcükleri anlamıyordum, ama üzerimde bıraktıkları etki çok açıktı: Roma casusları, yüzünden, imparatorluğun görkemine karşı gelen herhangi bir şeyi ortaya çıkarmak için her yerde dolaşan bu silahlı kızgın adamlar yüzünden ölümcül bir tehlike içindeydim. Tetikte olmak, ne söylediğime dikkat etmek ve bana ait olan sırrı mühürlü dudaklarla korumak zorundaydım: bu sır, galaksilerarası iletişim ağı ve Valis'le olan bağlantımdı. Bu bağlantının farkına varırlarsa, Roma casusları beni anında öldürebilirlerdi; bu bir İmparatorluk politika siydi.

İçinde olduğum yeni değil, oldukça kadim bir mücadeleydi; hiç kesintiye uğramaksızın iki bin yıldır sürüyordu. İsimler değişmiş yüzler değişmişti ama hasımlar daima aynı kalmıştı. Köleci İmparatorluk, adalet ve hakikat için mücadele edenlere karşı - tam olarak modern anlamdaki özgürlük adına değil, bugün artık üzeri örtülmüş, Birleşik Devletler ve Sovyetler Birliği'ni ikiz, eşit tezahürler olarak kapsayan bir İmparatorluğun cüssesi altında gömülmüş değerler adına. Anladığım kadarıyla İmparatorluk, İmparator Diocletianus[1] tarafından tamamen idari amaçlar için ikiye bölünmüştü; ama aslında tek bir değer sistemine sahip olan tek bir varlıktı. Ve onun değer sistemi, devletin üstünlüğü kavramına dayanıyordu. Onun ölçülerine göre birey, hiçbir şey demekti, devlete karşı çıkan ve kendi değerlerini ortaya koyan bireylerse düşmandı.

Bizler düşmandık, gri elbiseler giyiyor ve ateşli bir güvenle Kral'ımızın dönmesini bekliyorduk. Kurtarıcı'yı bizim için ölmüş bir şehit olarak değil, geri dönecek ve krallığını ilan ederek insanları adalet ve hakikatle yönetecek olan meşru Kralımız olarak görüyordum. Bir İmparatorluk, buyruğu altındaki insanlara hükmeder, ama bizim Kralımız, yalnızca kendi halkım yönetirdi. O, bizi köle gibi çalıştırmayacak, İmparatorluk geleneklerini benimsemeye zorlamayacaktı; biz kendi isteğimizle onun geleneklerini paylaşacaktık; onlar bizim geleneklerimizdi. Ve onun halkı ortadan kalktığında, onun hükmü de ortadan kalkardı; bu Sezai'm zorbalığıyla karşılaştırıldığında dürüst bir hükümdarlıktı.

Romalıların biri içimizde olduğunda durumu anlatabilmek için, karıma birtakım anlamlı terimlerin kullanılmasını ve belirli kodları öğretmek gerekecekti. Karmaşa durumunda şifreli işaretler gönderen ve gönüllülerden oluşan gizli bir topluluk oluşturmuştuk; birbirimize kendimizi tanıtan özel

tokalaşmalarımız vardı; hep birlikte yaklaşan olayın bizi özgürleştirmesini bekliyorduk. Dışarıdan bakıldığında Sezai'm halkının aynısı olarak görünüyorduk ve bu da bizim gücümüzdü. Bize sıkıntı veren soru, Kralımız dönecek mi? değil, o dönene kadar Romalılara rağmen - dünyevi bir gücümüz olmadığı için gizlenerek - hayatta kalabilecek miydik? sorusuydu. Ya da o döndüğünde bizi gitmiş veya daha kötüsü, İmparatorluk geleneklerinin içinde erimiş, kendi anılarımızı sonsuza dek kaybetmiş olarak - veya belki de, onun dönüşüne kadar kaybetmiş olarak - mı bulacaktı? Bu anıları yenileyebilecek miydi?.... olan insanların unutulmuş bilgisinin içinde uyuyan insanları uyandırabilecek miydi?

Bunun daha önceki bir yaşama geriş dönüş, bazı geçmiş deneyimlere doğru bir geriye gidiş meselesi olduğunu düşünmedim. Roma şimdi buradaydı-, yüzyıllarca süren içerideki gizlenme yerinden yükselip kendisini açıkça ortaya koyarak sahneyi istila etmişti. Benim kadim dünyanın içine dönmüş olmamdan çok, günümüz dünyasının altında yatan gerçeklik olarak Roma, kendisini açığa vurmuştu; hâlâ diğer Amerikalıların gözlerinden gizliydi, ama her şeye rağmen, benim için aşikâr bir biçimde görünür durumdaydı. İmparatorluk asla ölmemişti; yalnızca görüntüden kaybolmuştu. Şimdi görüşüm Valis tarafından arttırılmıştı ve Roma'yı ülkemizin manzarası olarak açıkça görebiliyordum; farkında olmaksızın onun mirasını almıştık. Sıradan rastlantısal gelişmeler bu durumu ortaya çıkarmıştı; şu anda görmüş olduğum şeyler temeldi.

Bununla birlikte Roma'dan ne kadar çok nefret ediyorsam, o kadar çok korkuyordum. Hafızam, iki bin yıllık bir süreç içine yayılarak genişlemişti, ama karşılaştığım şey dehşet verici bir aynılıktı: Roma çağlar boyunca her yere yayılmıştı. Zamanın içinde böylesine yayılan, ne kadar devasa bir varlıktı bu. Bir anlamda geçmişi hiç yaşanmamış, yalnızca uçsuz bucaksız bir genişliğin süregiden bir mevcudiyetini hissetmiş olmama rağmen, ne geçmişte ne de bugün için ondan kurtulmanın bir yolu yoktu.

İşte düşman.... ya da daha doğrusu, düşmanın fiziksel görünümü buydu. Bu kötülüğün toplamıydı, şeytani varlık; ama onun içinde ve arkasında imparatorluğun yarattığı şeytani bir ruh uzanıyordu. Sadece bir kez merhametli olmuştu, ama o günlerde, o bir Cumhuriyet'ti. Bu durum, zulmün varlığıyla yutulup atılan özgür insanlar tamamen yutulup atıldığında ortadan kalkmıştı. Ne kadar da keder vericiydi. Roma dünyayı altına alıp bastırmıştı, öylesine ağır zırhlanmıştı ki, siyah demir duvarları, hücreleri ve sokaklarıyla, metal zincirleri ve halkalarıyla, miğferli

savaşçılarıyla devasaydı. Bütün o ağırlığıyla yer kabuğunun içine batıp gitmemesi şaşırtıcıydı.

Ve bu eski savaş, şimdi, günümüzde bile bizim aramızda devam ediyor, baskı, demir bedenin ötesinde uzanıyor ve imparatorluğun ifadeleri olmayan bizlere saldırıyordu. Bizler bir Kral'a hizmet ediyor ve başka yollarda yürüyorduk. Ne zırh ne de metal, yalnızca elbiseler, sandaletler giyiyor ve belki bir kolye ya da bilezik şeklinde altın bir balık taşıyorduk. Adımlarımız Roma geleneklerine uyanlardan çok daha hafifti, bizler ölüme kurban edilebilirdik; fiziksel bir korumaya sahip değildik. Zaten çoğumuz Kral geldiğinde uyanmak üzere uykuya dalmıştık. Ne kadar yakındı gelmesi? Yakındı, ama henüz değil. Ve o döndüğünde İmparatorluğun sınır çizgilerinde eğitim vermeyecekti, doğrudan onun kaynağına, kalbine saldıracaktı; merkezinin ortasına yürüyecek ve orasını çökertecekti; Kral'ın bu ortaya çıkışı, zorba yönetim için büyük bir şok, sıkı bir sürpriz olacaktı; oldukça farklı olacaktı.

Önceden, Kral, temel olarak gözlemleyip öğretmek için sessizce Roma sınırına gelmişti. Romalılar tarafından bulunup bir köşeye kıstırılmak, yargılanmak ve öldürülmek istemiyordu. Bu, göze aldığı riskti ve durumun farkındaydı. Niyeti kavga etmek değildi; şahsen ve ruhen bir Kral'dı ama fiilen değildi. Krallar gibi değil suçlular gibi öldü, utanç verici bir şekilde. Korkunç cinayetinin işlendiği yüzyıllardan beri, o, görünmeden, bizim bedenlerimizin dışında bir bedene sahip olmadan, yeşeren tahıl tarlalarının arasında dans ederek, sislerin içinde dans ederek, solgun ve ince yapüı birisi olarak gezinecekti. İnsanlar onu gördüler ve onu bir tahıl kralı, kışın ölümünün ardından her yıl tekrarlanıp süregelen bir uyanış, bahardaki yeni bir yaşam ruhu olarak yanlış anladılar. Kendisinin bundan daha fazla bir şey olmadığını düşünmelerine izin verdi; işte o yüzyıllar, onun gerçek amacının neredeyse kaybolduğu yüzyıllardı. İnsanoğlu, zorbalık kuralları altında yönetilmek düşüncesine alıştırılmıştı. Kral, sadece bir sis gibi görünüyordu, yeni ekinlere yaşam vermek için sislerin içinde dans eden bir sis; sanki artık onun sesini sadece ekinler duyuyor, insanlar duymuyor gibiydi.

Ama başlangıçta insanlarla konuşmuştu ve onlarla bir kez daha konuşacaktı. Müritlerine sesini duyacaklarına dair söz vermişti ve duydukları zaman onu hatırlayacaklardı. Verdiği tüm sözler zaman içinde yerine getirilecekti. Şimdi daha güçlüydü. Çok uzun zaman kalmamıştı. Özgürlük borusu yeniden ötmeye, ama daha önemlisi, Kral'ın varlığı biçimlenip güçlenmeye başlamıştı; ve bu kez bir kılıç taşıyordu.

Taşıdığı kılıç, bir yargı aracıydı. Bu kez insanlar tarafından bir insan mahkemesinde yargılanmayacak, artık kendisi yargılayacaktı.

Daha şimdiden yeni ekin sıralarının arasından, kocaman, etkileyici, siyah gözleriyle, ince, siyah ve düzensiz sakalıyla, çökük, ama daha çok kederli yüzü ve küçük tacıyla, keten cübbesi ve baldır zırhıyla bana doğru dans ederek gelişini görüyordum... Ama yargılamak için döndüğü zaman, bu nazik biçimiyle görülmeyecekti. Bizim doğrusal zamanımıza, bizim dünyamıza bir gedik açacaktı; büyük beyaz bir atın üzerinde, ardından gelen ve tümü kılıçları, kalkanları, ışıldayan miğferleriyle süvarilerden oluşan müritler ordusuyla birlikte var olmaya doğru ilerleyecekti. Bayraklar dalgalanır, püsküller sıçraşır ve miğferler ışıldarken renkler kızaracaktı. Ve hapishanenin siyah demir duvarları onun önünde yıkılıp gidecekti.

Kaybedemezdi. Yenilemez ya da yok edilmezdi. Her şeyi biliyordu ve bu sefer Valis, ona mutlak güç vermişti. Artık kitaplar açılacak ve kayıtlar ilk kez gösterilecekti.

Bunlar, geçirdiğim deneyimlerim başlarken bana uzatılırken gördüğüm büyük kitaplardı: büyük ciltler sonunda açılmıştı, gaipten haberler vererek Bu, zamanın sonunun başlangıcı anlamını taşıyordu. İlk safhalar başlamıştı.

İki bin dünya yılı boyunca, sonsuzluk saati M.S. 70'te durdurulmuştu. Şimdi saat yeni bir zamanı gösteriyordu; sonunda yelkovan ve akrep ilerlemeye başlamıştı. Kral savaş alanını seçmişti. Bu, bizim dünyamızdı. Bizim zaman dilimimiz. Artık olacaktı.

Hâlâ bir anlamda tahıl kralıydı. Bizim zamanımızla iki bin yıl önce buraya gelmiş, bir ürün ekmiş ve ardından gitmişti. Ve şimdi hasat için geri dönmüştü ya da çok yakında dönecekti.

Ürününü baskı altına alınmış, büyümesi engellenip kösteklenmiş ve güneşten uzak tutulmuş olarak bulacağını biliyordu. Ürününe ne yapılmış olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden ürünü için yok olamazlık ödülü hazırlamıştı. İki bin yıl boyunca silinip gidecekti. Düşmanın yok edilmesi tamamlanmış olacaktı; bu hiçbir zaman birinci sırada olmayacaktı. Baskı asla var olmayacaktı. Zamanın bölümlendirilmesi bile onun gücünün ve hükmünün etkisi altındaydı. Bunları tamamladığında, Roma'nın varlığının hatıraları bile yok olacaktı. Ve İmparatorluğa hizmet edenler yaşamamış olacaklardı.

Ona karşı koyanlar, ölümlerine rağmen karşı koyanlar ise sonsuza dek yaşayacaklardı.

Bana aktarılan bu bilgi panoramasını incelerken, iletişim ağma yeniden bağlanmamın bir kaza ya da bir tesadüf eseri olmadığını anladım. Şimdi durumu doğru bir şekilde değerlendirebiliyordum: uzun bir süredir hayatım, çocukluğum bile Valis tarafından düzenlenmişti. Böylece önümüzdeki savaşa, yani Roma'nın yok edilişine katılmak için yetiştirilip eğitilebilirdim.

Deneyimim, zamanın sonunun bir fenomeniydi. Ve orada hiç şüphesiz benim gibi başkaları da vardı. Bu durum, büyük demir duvarların etrafında hızla koşuşturan, bu duvarları yok etmek isteyen ve bütün bu zaman boyunca Krallarını tekrar karşılamanın sevinciyle dolu olan gri elbiseli habercilerin yeniden yaratılması, diye düşündüm. Yapmak için yaratıldığım ve yapıyor olduğum şey, bir kutlamaydı.

Yaşam için yeniden hazırlanmıştım. İki bin yıl sonra.

Yeniden doğmuştum. Tamamen taze, yeni bir varlık olarak. Bütünlüğün içinde yeniden doğmuştum. Hiçbir zaman sahip olmadığım, Cennet'ten atılış sırasında kaybolup gitmiş, mahrum bırakılmış yetenek ve görevlerle birlikte yeniden doğmuştum. Bunlardan yalnızca birey olarak ben değil, bütün atalarımız mahrum kalmıştı.

---

1 Diocletianus : (İS 245-316). 285-305 arasında Roma imparatoru. Üçüncü yüzyılda anarşinin eşiğine gelen imparatorluğu yeniden etkili bir yönetime kavuşturmuş, mali, idari ve askeri düzenlemeleriyle Doğu'da Bizans İmparatorluğu'nun temellerini atmış, Batı'da çökmekte olan imparatorluk merkezini geçici olarak ayakta tutmuştur. Hıristiyanlara yönelik son büyük katliam onun hükümdarlığı sırasında yapılmıştır. Orduyu siyasetten uzak tutmaya çalıştı. Geniş imparatorluk üzerinde hakimiyeti sağlayabilmek için askeri konularla ilgilenecek Maximianus'u tahta ortak etti, "Augustus" unvanını aldılar ve ardından kendilerine iki yardımcıyı "Caesar" seçerek - her "Augustus" kendi "Caesar"ını evlat edinecekti - Dörtlü Yönetim'i oluşturdu. İktidara gelişini bir kehanetin gerçekleşmesi ve tanrısal iradenin yerini bulması olarak görüyordu. Daha sonra sikke ve yazıtlarında kendisini "efendi ve tanrı" olarak nitelendirdi. Hükümdarlığı sırasında imparatorluk teokratik bir yapı kazandı. Çok önemli reformlar yaptı. Yönetsel işlerde uzmanlaşmayla birlikte bürokrasinin de temellerini attı. Bunlardan çok daha ilginç bilgilere ulaşmanız için bkz. gelişmiş ans'lar. yhn.

18.

Ben, Nicholas Brady, başlangıçta mevcut olan bu kabiliyet ve yeteneklerin bana yalnızca geçici olarak verildiğini, onların benim üzerimdeki varlıklarının iletişim ağıyla olan bağlantımdan kaynaklandığını anladım. Ağla bağlantım koparsa kabiliyetler de zayıflayacak ve yeniden şu ana dek içinde yaşadığım körlük konumuna geri dönecektim.

Yıldızların ışığı altında görünür bilgiyi sevinç ve hazla okuyarak terasta otururken hissetmiştim bunları. Şimdiye kadar körleştirilmiştim ve tekrar körleştirilebilirdim. Gezegenimizdeki düşman yaşamaya devam ettikçe bunun bitmesinin bir yolu yoktu. Ve kaldırılmasının zamanı henüz gelmemişti. Şu anda umabileceğimiz en iyi şey onu biraz geriletmekti. Sadece durumumuzu sağlamlaştırmak için küçük bir savunma zaferi.

Sadece Kral doğrusal zaman boyunca bir gedik açarak, zırhlı ordusuyla, o kocaman atlarını savaş meydanına sokarsa, değişiklik süreklilik taşıyacak ve herkes için olacaktı. Perdeler kalkacak ve dünyayı olduğu gibi görebilecektik. Kendimizi de.

Bize şu an için verilen yardım sadece iletişimden oluşuyordu. Bize Valis'in zekâsı ödünç verilmişti, gücü değil. Bu güç yalnızca dürüst Kral'a verilebilirdi; bu iş için bize güvenilemezdi, gücü kötüye kullanabilirdik.

O gece yatağa girdiğimde üzerimde büyük etki bırakan ve şimdiye kadarki en canlı rüyalardan birini gördüm.

James-James adında inanılmaz güçlü bir bilimadamını izlerken buldum kendimi; vahşi kızıl saçları ve parıldayan gözleri vardı, çalışmalarının boyutları neredeyse Tanrısaldı. James-James, çalıştığında pat pat sesleri çıkaran ve radyoaktif taneciklerle aniden parıldayan bir makine yapmıştı; makine ilkin şekilsiz bir canlı salgı ve ardından bir taslak bebek üretirken binlerce insan sandalyelerine oturmuş sessizce olanları izliyordu; sonra vızıldayarak, kıvılcımlanıp gümbürdeyerek, önümüzde çok sevimli bir kız üretti: evrimin kozmik sürecinde mükemmelliğin doruğuydu bu.

Rüyamda, yanımda oturan karım Rachel, sandalyesinden kalktı ve James-James'in başardığı şeyi daha iyi görmek istedi. Onun bu küstahça ayağa kalkışma sinirlenen James-James karımı yakaladı ve yere fırlattı, adamın bu öfkeli davranışı sonucunda Rachel'ın dizleri ve dirsekleri yaralanmıştı. Birden itiraz ederek ayağa fırladım; basamakları inerek ve sıralarında

oturan sessiz insanların arasından yakınarak James-James'e doğru yürüdüm. Ardından bu büyük toplantı salonunda, haki üniformalı adamlara yöneldim, motosikletlerinin üzerindeydiler, hızlı ve düzgün bir şekilde üzerlerindeki Rommel'in Afrika Birlikleri'nin amblemini gösterdiler: bir palmiye ağacı işareti.

Boğuk bir yakarışla seslendim onlara, "Tıbbi yardıma ihtiyacımız var!" Rüya sona ererken Afrika Birlikleri'nin keşif kolu seslenişimi duydu ve sevimli, asil yüzleriyle bana doğru döndü. Daha çok ufak tefek ve narin yapılı, esmer adamlardı, teni çok solgun ve parlak kızıl saçları olan James-James'den oldukça farklıydılar. Gözleri kocaman, tatlı, etkileyici ve siyahtı; onların Kral'ın öncü kolu olduğunu anladım.

Bu rahatsız edici rüyadan uyandım ve salona gidip oturdum; saat sabahın üçüydü ve daire tamamen sessizdi. Rüya, James-James'in - ki o Valis'ti - bizim için yapabileceklerine ya da daha doğrusu yapacaklarına bir sınırlama getiriyordu sanki; onun gücünün eğer kötü kullanılırsa bizim için gerçekten çok tehlikeli olacağını söylüyordu. Rüyada 'tıbbi yardım' şeklinde ifade edilen şey, dürüst Kral'a verebileceğimiz en büyük yardımı, başlangıçtaki yaratıcı James-James'in harekete geçirdiği evrimsel ve tarihsel süreç yüzünden oluşan hasarı düzeltebilmemiz için ihtiyacımız olan şeyi sağlayabilmemizdi. Kral, bu dünyevi sürecin kötüye kullanımına karşı bir düzeltim aracıydı; güçlü ve cesurdu, masum kurbanlara sahip çıkmıştı. O kurbanlar ki, en sonunda dürüst Kral'ın birlikleri tarafından iyileştirileceklerdi; ama o geri dönene kadar, böyle bir yardım alamayacağımızı anlamıştım.

Radyoaktif taneciklerin - James-James'in kozmik makinesinden çıkan ışıktan yayılan hızlı kıvılcım parçacıklarını hatırlayarak - kobalt tedavisindekilere benzediğini düşündüm. Yaratmanın iki ucu da keskin kılıcı: kobalt bombardımanı şeklindeki radyoaktivite kanseri iyileştirir, ama radyoaktif yayılım kanser yapar. James-James'in kozmik makinesi çığrından çıkmış ve bulunduğu sınırın ötesine geçen Rachel'ı yaralamıştı. Bu, yaratımın kozmik efendisini kızdırmak için yeterliydi. Bir koruyucuya ihtiyacımız vardı. Bizim tarafımızı savunan ve müdahale edebilen birine.

Kanser... yaratıcılık işlemi vahşileşti, diye düşündüm. Ve sonra, bir anda, YZ operatörü zihnime bir açıklama iletti; yaratıcı James-James'i, bütün önceki ve etkili nedenlerin, evrenin ilk nano saniyesinden sonuna kadar, doğrusal zamanın ileriye doğru işletilmesi şeklindeki determinist sürecin efendisi olarak gördüm; ama aynı zamanda, evrenin diğer ucunda, onun

tamamlandığı noktada, yöneten, onaylayan, şekillendiren ve değişimin akışına yol gösteren başka bir yaratıcı daha gördüm, ki böylece uygun sonuca ulaşılacaktı. Bu yaratıcı varlık, mutlak bilgeliğe sahipti, baskı altında tutmaktan çok yol gösteriyor, yaratmaktan çok düzenliyordu; bu dişi varlık planın mimarıydı, sonun ya da dinsel nedenlerin kontrolcüsüydü. Evrenin başlangıçtaki yaratıcısı, onu sanki bir beysbol topuymuş gibi uzun kör bir yörüngede fırlatmış ve karşılayan varlıksa onun rotasını düzelterek kendi eldiveninin içine düşmesini sağlamıştı. Kavradım ki, eğer o kadın olmasaydı, büyük beysbol topu, yani evren - ne kadar iyi ya da sert atılmış olursa olsun - bir yerlerde dolaşıp duracak ve ardından da önceden tasarlanmamış, rastgele bir yerde duracaktı.

Evrenin değişim sürecinin bu diyalektik yapısı, daha önce hiç fark etmediğim bir şeydi. Faal bir yaratıcımız ve onun yarattığı şeyi yakalayan bilge bir karşılayıcımız vardı; bu daha evvel duyduğum hiçbir kozmoloji ya da teoloji bilgilerine uymuyordu. Yaratıcı, yaratılıştan, onun yaratışından önce vardı, mutlak güce sahipti, ama James-James rüyamdan anladığım kadarıyla, onun bir tür bilgi eksikliği vardı, önemli bir önceden görme yeteneği eksikliği. Bu, onun zayıflığıydı, ama mutlak bilgeliğe sahip diğer uçtaki karşı oyuncu tarafından dengeleniyordu; ikisi birlikte, birbiri ardına dizilmiş bir şekilde çalışıyorlardı, belki de kendisinden bir parça ayrılarak ikiye bölünmüş bir tanrı gibiydiler, böylece, bir tür iki kişilik oyunun dinamiğini oluşturuyorlardı. Bununla birlikte amaçları aynıydı; ne kadar çekişiyor ya da birbirlerine karşı çalışıyorlar gibi görünüyorlarsa görünsünler, bu ortak girişimlerinin başarılı bir sonuç vermesini arzuluyorlardı. Hiç şüphem yoktu ki, bu yüzden, bu ikiz varlıklar, zamanın içinde değişik noktalara fırlatılmış ve farklı niteliklerin hakim olduğu tek bir varlığın görünümleriydiler. İlk yaratıcı güce hakimdi, sondakiyse bilgeliğe. Ve buna ek olarak dürüst Kral vardı, ki o kendi seçtiği herhangi bir noktada, bu dünyevi işlemde bir gedik açabilirdi ve ordusuyla birlikte yaratılışa girebilirdi.

Tıpkı kanser hücreleri gibi, evrenin başlangıçtaki öğeleri de belirli bir yönde çoğalmıyorlardı, bu yeniliğin mutlak örtüşüydü. Kaçmalarına izin verildi ve rastgele bağlantılar onları nereye yönelttiyse oraya sürüklendiler. Biçimi, düzeni ve önceden düşünülmüş şekli veren mimar, kanser süreci boyunca bir şekilde kayıptı. James-James rüyamdan bir çok şey öğrenmiştim; anladığım kadarıyla bir düzenin etkisi altında olmayan şuursuz yaratı, yok edebilirdi; büyümeye duyduğu arzunun içinde küçük ve

çaresiz olanı çarpıp ezen bir silindir olabilirdi. Daha doğru bir şekilde söylenirse o, sonuçlarına dikkat etmeksizin kendi içinde yapabildiği kadar bütün her yere yayılan devasa bir canlı organizma gibiydi; olanca gayretiyle sadece genişlemeye ve çoğalmaya uğraşıyordu. Onun ne hale geleceği, büyümesinin her adımında onu budayan ve düzelten bilge alıcıya bağlıydı.

Kanepede oturmuş bunları düşünürken trans benzeri bir duruma geçmiştim, uyku sınırındaydım ama tam olarak uykuya dalmamıştım; bilincim ne halde olduğumu fark edecek kadar yerindeydi hâlâ ve düşünebilecek kadar da ayıktım. Kendimi, modern görünüşlü bir otomatik yazı makinesinin önünde buldum, birtakım kablolarla karmakarışık elektronik bir alete bağlıydı ve biz insanların sahip olabileceği herhangi bir şeyden çok daha gelişmiş görünüyordu.

KENDİNİ TANIT.

Sözcüklerin kendi kendilerine yazılarak ortaya çıkışlarını seyrettim ve onlar yazılırken James-James'in radyoaktif kozmik yaratış makinesinin çıkardığı aynı pat pat seslerini duydum.

"Ben Placentia, California'dan Nicholas Brady," dedim.

Ölçülebilir bir boşluğun ardından yazı makinesi şunu yazdı: SADASSA SILVIA.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordum.

Tekrar bir duraklama oldu ve ardından bir kez daha pat pat sesleri geldi. Ama bu kez yazılmış sözcükler yerine bir fotoğraf gördüm: kıvırcık saçları, küçük endişeli bir yüzü ve gözlükleri olan bir kız çocuğu. Kız elinde bir defter tutuyordu. Yazı makinesi fotoğrafın alt kısmına bir telefon numarası yazdı, ama bu numarayı okuyabilecek kadar iyi göremiyordum; sayılar bulanıktı. Bunu hatırlamam gerektiğini anladım, ama nasıl yapabileceğimi bilmiyordum, iletiler çok uzak bir vericiden geliyordu.

"Neredesin?" diye sordum.

Yazı makinesi yazdığı şuydu: BİLMİYORUM. Bu soruya oldukça şaşırmış gibiydi; anlaşılan o, iletişim ağında bulunan çok düşük seviyedeki bir YZ varlığıydı.

"Etrafına bakın," dedim. "Yazabileceğin bir şeyler bulmaya çalış. Bir adres falan."

Düşük seviyeli YZ operatörü, nazikçe etrafını araştırdı; onun sınırlı aktivitesini sezebiliyordum.

BİR ZARF BULDUM.

"Üzerindeki adres nedir?" dedim. "Adresi oku."
Ultramodern yazı makinesi şunu yazdı: F. WALLOON. AMERİKA PORTEKİZLİ DEVLETLERİ.
Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu. Amerika Portekizli Devletleri? Alternatif bir evren miydi? Artık ben de onun kadar şaşkındım; her ikimiz de bu iletinin nereden geldiğini bilmiyorduk.
Ve ardından bağlantı kesildi. Yazı makinesi kaybolup gitti, artık onun varlığını hissetmiyordum. Şakın bir şekilde tamamen ayıldım. Bu alışveriş bir şey belirtiyor muydu? Yoksa, ayık olduğum yönündeki kişisel izlenimime rağmen, gerçek mantıklılık olmaksızın bilincimi değiştirmiş olan düş görme konumu altında tamamen sersemlemiş miydim? Belki de 'Amerika Portekizli Devletleri' sadece çok daha uzak bir mesafeyi, tamamen başka bir kozmosu sembolize ediyordu. Düşünemeyeceğim kadar uzağı: gerçekten kavranılamayacak kadar uzağı.
Hâlâ fotoğraftaki kızın yüzünü ve Sadassa Silvia ismini hatırlayabiliyordum. Belki düşük seviyedeki YZ operatörü bunu ters çevirmişti; belki SILVIA SADASSA şeklinde okunması gerekiyordu. İsim bana hiçbir şey ifade etmedi. Daha önce bu ismi hiç duymamıştım. Ne de ağzım sanki hemen gelecekmiş gibi görünen bir depresyonun içine düşmüş gibi büken, bu küçük ve endişeli yüzü görmüştüm. Bana söylenmeye çalışılan telefon numarası artı diğer bilgiler sonsuza dek kaybolmuştu; en azından benim bilinç düzeyimde. Bu fotoğrafın ve ismin neyi ifade ettiğini gerçekten merak ediyordum. Bunu anlamanın hiçbir yolu yoktu. Bütün bunlar, şimdilik, tamamen anlamsızdı. Belki zamanla, iletişim ağı boyunca yayılmış olan YZ spektrumundaki daha yukarı seviyeli operatörler, bu iletideki eksik bilgileri dolduracak ve bunlar anlaşılır hale gelecekti.
Şu ana dek anladığım kadarıyla: ağ çıkışları doğrusal bir şekilden daha çok rastgele yerleşmiş karmaşık gruplar halinde bana ulaşıyordu, böylece son - ve en önemli - grup iletilene kadar hiçbir parçayı tam olarak anlayamıyordunuz. Verici, bu yolu kullanarak daha önce bana verdiklerini önemsizleştiren anahtar kısmı son ana dek elinde tutuyordu.
Yatak odasına dönerken, Johnny bana seslendi. "Babacığım, su verebilir misin?"
Banyo musluğundan ona bir bardak su doldurdum. Ve sonra, yarı uyuklayarak, düşük seviyedeki YZ birimiyle olan rahatsız edici deneyimin ardından tamamen kendime gelmemiş bir şekilde hareket ederek mutfaktan

bir parça ekmek aldım; ekmek ve suyu elimde taşıyarak Johnny'nin odasına girdim. Johnny yatağında oturuyordu ve hırçın bir şekilde bardağa uzandı.

"İşte sana bir oyun," dedim. Romalılar yüzünden, bu olay gizlice ve çabucak yapılmalıydı ve öyle bir şekilde yapılmalıydı ki görenler hiçbir şey anlamamalı, yalnızca oğluma su ve ekmek veriyor olduğumu düşünmeliydi. Öne doğru eğilerek ekmek parçasını verdim ve ardından suyu vermeden önce şaka yaparak bardağı eğdim, sanki kazayla olmuş gibi suyu saçlarına ve alnına sıçrattım. Sonra pijamamın koluyla suyu sildim ve parmağımla alnına sudan bir haç çizdim, çok sessiz bir biçimde, yalnızca ikimizin duyabileceği şekilde anlamını bilmediğim Yunanca sözcükler fısıldadım. Sonra içmesi için su dolu bardağı hızla ona uzattım ve bana geri vermesinin ardından oğlumu öpüp kucakladım, her şey kendiliğinden olmuş gibiydi. Bir an içinde yapılıp bitmişti, bu dini ayin, bu eylemler dizisi, bu her neyse içgüdülerle yapmayı bildiğim çok eski zamanlardan kalma bir şeydi. Sanki oğlumu yatırıyormuşçasına eğilerek sadece onun duyması için kulağına fısıldadım: "Senin gizli adın Paul. Bunu unutma."

Johnny şaka yapıyormuş gibi bana baktı ve ardından gülümsedi. Tamamdı. Onun gerçek ismi, doğru şartlar altında verilmişti.

"İyi geceler," dedim yüksek bir sesle ve yatak odasından çıktım; nemli saçını ovaladı ve sonra uykulu bir şekilde yatağına uzandı.

Bütün bunlar neydi? diye sordum kendi kendime. Bilinçdışı seviyesinde, rüya iletişimleri sırasında, oğlumun sağlığını ilgilendiren ve bilgiden çok birtakım talimatlar biçiminde bazı şeyler iletilmiş demekti bana.

Yatağa döndüğümde Sadassa Silvia ile ilgili başka bir rüya gördüm. Yatmış uyurken müziği duydum, şaşılacak derecede sevimli bir müzikti, bir kadın, akustik bir gitarın eşliğinde şarkı söylüyordu. Gitar yerini yavaş yavaş küçük bir stüdyo grubuna bıraktı ve sonra, kaydın alt seviyelerinde arka vokallerle birlikte bir oda yankısının belli belirsiz işaretlerini duydum. Bu, profesyonel bir prodüksiyondu.

Onunla anlaşmalıyız diye düşündüm. Bayağı iyiydi.

O anda kendimi Progressive Records'daki ofisimde buldum. Hâlâ kızın yeniden gitar eşliğinde söylediği şarkıyı duyabiliyordum. Şunu söylüyordu:

Terliklerini giymelisin
Şafağa doğru yürümek için.

Dinlerken kaydını tamamladığımız yeni bir albümü aldım. Kapak çalışmasının bir örneği bile hazırlanmıştı: alıcı gözüyle incelerken şarkıcının Sadassa Silvia olduğunu gördüm; albüm kapağında isminin yanında bir de resmi vardı, aynı kıvırcık saç biçimi, küçük endişeli yüz ve gözlükler. Arkada tanıtım yazılan vardı ama okuyamadım; küçük harfler bulanık bir haldeydi.

Ertesi sabah uyandığımda rüya net bir şekilde aklımdaydı. Duş alıp tıraş olurken, ne sesti ama, dedim kendi kendime. Hayatım boyunca böylesine saf ve etkileyici bir ses duymamıştım; tamamen doğru perdeden söylediğini anladım. Bir sopranoydu, Joan Baez gibi; böyle bir sesi pazarlayarak neler kazanabilirdik!

Sadassa Silvia üzerine düşünürken Progressive'deki işime olan ilgim canlandı. Çok fazla zaman yitirmiştim; belki de artık işe dönmeye hazırdım. Rüya bana bunu anlatıyordu.

"Tek başına idare edebilir misin?" diye sordum Rachel'a.

"Görüş durumun-"

"Yeterince iyi görebiliyorum," dedim. "Sanırım hepsi, almış olduğum C vitaminleri yüzünden oldu; sonunda yanında getirdiği her şeyle birlikte onu da vücudumdan tamamen attım."

Bütün gün boyunca memnun memnun Placentia civarında dolaştım. Dar yollardaki çöplüklerde daha önce hiç fark etmediğim bir güzellik vardı; görüşüm zayıflamaktan çok güçlenmiş gözüküyordu. Yürürken, ezilmiş bira kutuları, kâğıtlar, yabani otlar ve hurdalar, rüzgâr tarafından bir düzene sokulmuş gibi geldi; iyice incelediğim zaman, bu düzenin görsel bir dil ifade edercesine yerleştirildiğini fark ettim. Bunların Amerikan Kızılderililerinin kullandığı izleme yöntemine benzediğini anladım ve yürümeye devam ederken, benden önce buradan geçmiş olan yüce bir ruhun görünmez varlığını hissettim. Burada yürümüş ve çevredeki gereksiz yığınları anlamlı bir hale getirerek, onun izlerini takip edecek olan küçüğe, yani bana dostluğunun selamını vermek istemişti.

Bütün bunlardan bir anlam çıkarabilirim, diye düşündüm kendi kendime. Ama yapamıyordum. Bu çöplük düzenlemelerinden bütün çıkarabildiğim şey, yüce bir varlığın benden önce buradan geçtiğiydi. Bu atılmış nesneleri öyle yerleştirmişti ki, onun oradan geçtiğini bilecektim ve buna ilaveten çöplerin üstüne altınımsı bir aydınlık yayılmıştı, onun doğası hakkında bana bir şeyler anlatan bir parıltı. Tozu belirsizliğinden çıkarıp bir tür ışığa çevirmişti; o, iyi bir ruhtu gerçekten de.

Hayvanların her zaman bu şekilde gördüklerine dair keskin bir his vardı içimde, kimin ya da neyin onlardan önce bu ara yollardan geçtiğinin her zaman farkındaydılar. Üstün görüş yeteneğiyle görüyordum onları. Bizimkinden nasıl da daha iyi bir dünya, diye düşündüm; çok daha canlı bir dünyaydı.

Benim hayvani doğamdan insanüstü diyara yükseltilmem o kadar da fazla değildi; aslında hayvanlar alemine çok daha yakın görünüyordum, esas meseleye daha yakındım. Belki de ilk kez gerçekten dünyada, evimdeydim. Bütün gördüklerimi onayladım ve tadını çıkardım. Yargılamadım. Ve yargılamadığım için de reddedebileceğim hiçbir şey yoktu.

Artık işe dönmeye hazırdım. Kendimi iyileşmiş hissediyordum. Ayakkabı ilanının elimden çıkmış olması kesinlikle yardım etmişti. Kriz gelmiş ve gitmişti. Huzurumu koruyan şey, ayakkabı ilanıyla bir ilgimin kalmadığını bilmekten çok, bu işin görünmeyen varlıklar tarafından halledilmiş olmasıydı. Benim moralimi bozacak olan şey, onların yokluğu olacaktı: eğer mahvolmama izin verirlerse, yetersiz, şaşkın ve yapayalnız kalacaktım.

Yetersizliğim, bu görünmez dostlan çağırmıştı. Eğer daha yetenekli olsaydım onları tanıyamayacaktım. Bence bu iyi bir alışverişti. Şu anda çok az insan benim bu durumumun farkındaydı. Sınırlarım yüzünden bütün bu yeni evren kendisini açığa vurmuştu, mutlak bilgeliğe sahip, iyi kalpli ve yaşayan bir üstün çevre. Vay, dedim kendi kendime. Bunu yenemezsin. Yüce Halk'ın bir bakışını yakalamıştım. Bu dolu dolu hayat boyu sürecek bir rüyaydı. Karşılaştırılabilir bir vahiy bulmak istiyorsanız çok eski zamanlara geri dönmelisiniz. Bu tür şeyler modern dünyada olmaz.

19.

Progressive Records'a döndükten bir hafta sonra, Bayan Sadassa Silvia içeri girdi ve bir iş istedi. Onun kayıtlarını yapmamızı istemiyordu, benimki gibi bir iş istiyordu: diğer sanatçıları dinleyip değerlendirme. Pembe geniş paçalı bir pantolon ve ekose desenli bir erkek gömleği giymişti, kolunda bir ceket tutuyor ve yorgunluktan solgun küçük yüzüyle masamın önünde dikiliyordu. Sanki uzun bir yol yürümüş gibiydi.

"Ben işe almıyorum," dedim. "Bu benim işim değil."

"Evet, ama kapıya en yakın masa sizinki," dedi Bayan Silvia. "Oturabilir miyim?" Yanıtımı beklemeden karşımdaki sandalyeye oturdu. Ofisime gelmişti; kapıyı açık bırakmıştım, "Özgeçmişimi görmek ister misiniz?"

"Personel şefi değilim," diye tekrar ettim.

Kaim gözlüklerinin ardından bana baktı. Her iki rüyada da göründüğü gibi güzel ve arsız bir yüzü vardı. Bedeninin küçüklüğü beni şaşırtmıştı; alışılmışın dışında bir zayıflığı vardı ve aslında fiziksel olarak güçlü olmadığı izlenimim edindim. "Peki, burada biraz oturup soluklanabilir miyim?"

"Evet," dedim ayağa kalkarak. "Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Bir bardak su?"

"Bir fincan kahveniz var mı?" dedi Bayan Silvia.

Kahvesini hazırladım; sandalyeye yığılmış gibi oturup ileri doğru bakıyordu. Zevkli ve modern bir tarzda, Güney California stilinde giyinmişti. Siyah kıvırcık saçının üstüne küçük beyaz bir şapka takmıştı.

'Teşekkürler." Kahvesini aldı ve ellerinin güzelliğini fark ettim; uzun parmaklan, titizlikle manikürden geçmiş cilalı ama ojesiz tırnaklan vardı. Çok şık bir kız, dedim içimden. Yirmili yaşlarının başında olarak tahmin ettim. Konuştuğunda sesi neşeli ve etkileyiciydi, ama yüzü duygusuz ve soğuktu. Kederli biri, diye düşündüm. Başında büyük bir dert varmış gibiydi.

"Ne tür bir iş istiyorsunuz?" dedim.

"Steno ve daktilo yazabilirim, üniversitede iki yıl gazetecilik okudum. Tanıtım yazılarınızı tashih edebilirim; Santa Anna Koleji'nde okul yayınlarında çalıştım." Gördüğüm en mükemmel, en sevimli dişlere sahipti, gözlüklerinin sertliğinin aksine, dudakları oldukça hassastı. Yüzünün alt yarısı, çocukluğunda ona zorla kabul ettirilen sofuluğa karşı geliyor gibiydi;

ahlaki çekingenlik tarafından kontrol edilen etkileyici bir fiziksel yapısı olduğu izlenimi edindim. Yaptığı her şeyi düşünüyor, diye karar verdim. Karşımdaki rastlantısallığa izin vermeyen, çok kontrollü biriydi.

Ve sonra konuşmaya karar verdim.

"Ne tür bir gitarınız var?"

"Bir Gibson. Ama profesyonel olarak çalamıyorum."

"Şarkı sözü yazıyor musunuz?"

"Sadece şiir."

" 'Terliklerini giymelisin / Şafağa doğru yürümek için.' "

Kahkaha attı, dolgun ve gırtlaktan yükselen bir kahkaha. "A, evet. Bu, 'Empedokles'e[1] Övgü.' "

"Ne?" dedim tereddütle.

"Lisedeki yıllığımda okumuş olmalısınız bunu."

"Sizin lise yıllığınızı nasıl okuyabilirim ki?"

"Ne zaman okudunuz bunu?" dedi Bayan Silvia.

"Unuttum," dedim.

"Onu bir arkadaşım resmimin altına yazmıştı. Benim çok idealist olduğumu belirtmek istemişti sanırım. Ayaklarım yere değmeden, ama bütün yönlere düşünmeden gittiğimi belirtmek istedi... çok farklı hedeflerim vardı. Beni çok eleştirirdi."

"Gidip personel servisi ile görüşseniz iyi olur," dedim.

Rüyanın bir bölümü doğruydu. Diğer yönlerdense tamamen yanlıştı. Rüyadaki beynimin bilginin biçimini bozması yüzünden, Phil'in önceden bilme dediği bu olay, eksik kaydedilmiş veya eksik aktarım ve yorumlamaya uğramıştı. Birinin zihnine bir daktilografı kaydetmek çok zordu. Bu önemsiz bir şeydi. Valis ya da kimden geliyorsa, rüyanın talimatlarını biraz zor uygulayacaktım.

Ama bu kadarı bile heyecan vericiydi. Rüyadaki isim doğruydu, kadın gerçek hayatta, fotoğraf ve albüm kapağındaki gibi görünüyordu. Bu olay en azından önceden bilme gerçeğini kanıtlıyordu, ama bütün benzerlik bu kadar gibiydi. Bizde işe girmesi bir mucize olurdu, bildiğim kadarıyla zaten adam fazlamız vardı.

Kahve fincanını bırakarak ayağa kalktı ve gülümsedi. "Belki tekrar görüşürüz." Düzensiz adımlarla, yavaşça yürüyerek ofisimden çıktı; bacaklarının ne kadar ince göründüğünü fark ettim, ama geniş paçalı pantolonuyla bir yargıya varmak güçtü.

Kapımı kapattıktan sonra özgeçmişini ve anahtarlarını unuttuğunu gördüm. 1951'de, Orange County'de Yorba Linda kasabasında doğmuştu... ofisimden çıkıp koridor boyunca onun peşinden giderken özgeçmişine bakmadan edemiyordum. Kızlık adı: Sadassa Aramchek.

Durdum ve özgeçmişi okumaya devam ettim. Babası: Serge Aramchek. Annesi: Galina Aramchek. YZ monitörünün beni ona yönlendirmesinin nedeni bu muydu?

Onu bayanlar tuvaletinden çıkarken yakalayıp durdurdum.

"Hiç Placentia'da yaşadınız mı?" diye sordum.

"Orada büyüdüm," dedi Sadassa Silvia.

"Ferris Fremont'u tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Ben doğduğum zaman, o Oceanside'a taşınmış."

"Ben Placenita'da yaşıyorum. Bir gece, bir arkadaşım ve ben 'Aramchek' adını bir kaldırıma kazınmış olarak gördük."

"Küçük erkek kardeşim yaptı," dedi Sadassa Silvia gülümseyerek. "Bir kalıbı vardı ve etrafta gezip bunu yapardı."

"Ferris Fremont'un doğduğu evin bir blok ötesindeydi."

"Biliyorum."

"Arasında bir bağlantı

"Hayır," dedi sertçe. "Sadece tesadüf. Gerçek ismimi kullandığımda bana her zaman bu tür sorular soruldu."

" 'Silvia' gerçek ismin değil mi?"

"Hayır; ben hiç evlenmedim. Ferris Fremont yüzünden başka bir isim kullanmaya başladım. O, 'Aramchek' ismiyle yaşamayı imkânsız hale getirdi. Bunu anlayabilirsin. İnsanların kendiliğinden ters çevireceklerini ve ismimi Sadassa olarak düşüneceklerini bildiğim için Silvia'yı seçtim." Mükemmel, sevimli dişlerini göstererek gülümsedi.

"Seninle bir kayıt anlaşması imzalamam gerek," dedim.

"Ne yapacağım? Gitar mı çalacağım?"

"Şarkı söyleyeceksin. Harika bir soprano sesin var; duydum."

"Evet, sopranoyum; kilise korosundayım. Episcopalyanım. Ama sesim çok iyi değil, eğitilmesi gerek. Yapabileceğimin en iyisi, biraz sarhoş olduğumda apartmanımın asansöründe müstehcen ilahiler söylemek," dedi sakin bir sesle.

"Sana sadece bildiğim bir şeyi söyleyebilirim," dedim. Ama bildiklerimin çoğundan bir şey anlaşılmıyordu. "Seninle personel servisine gidip seni tanıtmamı ister misin?"

"Onlarla konuştum bile."
"Şimdi mi?"
"Onun ofisinden geliyorum. Kimseyi işe almadığınızı söyledi. Fazla insan çalıştırıyormuşsunuz."
"Bu doğru," dedim. Öylece yüz yüze durduk. "Neden iş için Progressive Records'u seçtin?" diye sordum.
"İyi sanatçılar var. Sevdiğim vokalistler. Sanırım tıpkı bütün düşüncelerim gibi bu da sadece isteğimi yerine getirme hayali. Bir avukat ya da petrol şirketi idarecisi için çalışmaktan çok daha heyecan verici gözüküyordu."
"Şiirlerin nasıl? Bazılarım görebilir miyim?"
"Elbette," dedi başım sallayarak.
"Gitar çalarken şarkı söyleyebiliyor musun?"
"Birazcık. Bir tür mırıldanma şeklinde."
"Sana yemek ısmarlayabilir miyim?"
"Saat üç buçuk."
"İçecek bir şeyler ısmarlayayım?"
"Orange County'e dönmeliyim. İçtiğimde görüşüm bozuluyor. Hastalandığımda tamamen kördüm; duvarlara çarpardım."
"Hastalığın neydi?"
"Kanser. Lenf kanseri."
"Şimdi iyi misin?"
"İyileşme sürecindeyim. Kobalt tedavisi ve kemoterapi gördüm. Altı ay önce iyileşme sürecine girdim, kemoterapi bitmeden önce."
"Bu çok iyi."
"Bir yıl daha yaşarsam, muhtemelen beş hatta on yıl yaşayabileceğimi söylediler, iyileşme sürecinde olup böyle dolaşanlar var."
Bu durum, bacaklarının böyle olmasını, yorgun, zayıf ve hasta görünmesini açıklıyordu. "Üzgünüm," dedim.
"Ya, bu durumdan çok şey öğrendim. Rahiplik yapmak isterdim. Katolik kilisesi eninde sonunda kadınlan da alacaktır. Şimdi bu durumun olanaksız göründüğünü biliyorum, ama ben üniversiteyi ve ilahiyatı bitirene kadar alacaklardır."
"Seni takdir ediyorum," dedim.
"Geçen sene çok hastalandığım zamanlar sağır ve kördüm. Hâlâ nöbetleri önlemek için tedavi görüyorum... kanser iyileşme sürecine girmeden önce omurgama ve beyin sıvıma ulaşmış." Bir duraklamanın ardından dalgın bir

tonla ekledi, "Doktor, beynine kanser ulaşmış birinin kurtarılıp kurtarılamayacağı bilinmez diyor. Eğer bir yıl yaşarsam, hikâyemi yazacağını söyledi."

"Sen gerçekten harika bir insansın," dedim, etkilenmiştim.

'Tıbben öyleyim. Diğer türlü yapabildiğim tek şey daktilo yazıp dikte etmek."

"Neden iyileşme sürecine girdiğini biliyor musun?"

"Kimse bilmiyor. Bence dualar yüzünden. İnsanlara beni Tanrının iyileştirdiğini söylüyorum; o zamanlar göremiyor, duyamıyor ve - tedavi yüzünden - nöbetler geçiriyordum, iyice şişmiştim ve saçım - tereddüt etti - döküldü. Peruk taktım, hâlâ takıyorum, duruma göre."

"Sana bir şeyler ısmarlamama izin ver," dedim.

"Bana dolmakalem almak ister misin? Normal kalemi sıkı tutamıyorum, elime çok küçük geliyor. Sadece sağ elim sıkı tutacak kadar güçlü; öbür taraf hâlâ güçsüz. Ama giderek güçleniyor."

"Büyük bir dolmakalemi iyi tutabiliyor musun?"

"Evet ve elektrikli daktilo kullanabiliyorum."

"Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım," dedim.

"Belki şanslısın. Erkek arkadaşım sıkıcı olduğumu söyler. Beni kastederek Chuckles the Chipmunk'un *A Thousand Clowns*'daki sözlerini mırıldanır: 'sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı.' " Güldü.

"Seni gerçekten sevdiğine emin misin?" Bana öyle gelmemişti.

"Ben daima iş yapmak için bir yerlere gidiyor, alışveriş Üsteleri yapıyor ve dikiş dikiyorum; zamanımın yarısını dikişle harcıyorum. Giysilerimin çoğunu kendim yapıyorum. Bu bluzu ben yaptım. Çok daha ucuz; böylece iyi para biriktirebiliyorum."

"Fazla paran yok mu?"

"Sadece Sosyal Güvenlik'ten aldığım işsizlik parası var. Sadece kirama yetiyor. Yiyecek için fazla para kalmıyor geriye."

"Tanrım. Sana on kap yemek ısmarlayacağım."

"Çok fazla yemem. Pek iştahım yok." Onu baştan aşağı süzdüğümü görebiliyordu. "Çok zayıfım. Doktor, normal kiloma gelmemi istiyor. Daima zayıftım. Prematüre doğmuşum. Orange County'de doğan en küçük bebeklerden biriymişim."

"Hâlâ Orange County'de mi yaşıyorsun?"

"Santa Ana'da. Kiliseme, Mesih Kilisesi'ne yakın. Papaz olmadığında, ayinlerde bazı parçaları ben okuyorum. Oranın papazı, Peder Adams

tanıdığım en iyi insan. Hasta olduğumda hep benim yanımdaydı."
Valis'i konuşabileceğim birini bulmuş olduğum aklıma geldi. Ama onu tanımak çok uzun sürecekti, özellikle evli olduğum göz önüne alındığında. Onu bir kırtasiyeye götürdüm ve istediği türden bir dolmakalem aldım, sonra vedalaştık, şimdilik.

Aslında her şeyi bilimkurgu yazarı dostum Phil Dick ile tartışabilirdim. O akşam ona YZ monitörünün "Amerika Portekizli Devletleri" yazdığından bahsettim. Bu ona çok önemli bir buluş gibi geldi.
"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi heyecanla, Dean Swift enfiyesinden koklayarak. "Yardımın sana alternatif bir evrenden ulaşıyor. Bizimkinden farklı bir tarihsel gelişim gösteren başka bir Dünya'dan. Orada sanki Protestan devrimi, Reformasyon[1] olmamış gibi görünüyor; orada dünya belki de, ilk büyük Katolik güçler olan Portekiz ve İspanya arasında bölüşülmüştür. Bilimleri, bizim evrenimizde olduğu gibi dünyevi amaçlar yerine, dini amaçların tutsağı olarak gelişiyordur. Bunu söyleyebilmen için gereken bütün unsurlar var: yardım açıkça dini bir türde, bir evrenden, bir Amerika'dan, ilk büyük Katolik deniz gücü tarafından kontrol edilen. Her şey birbirine uyuyor."
"Belki başka alternatif dünyalar da vardır," dedim.
"Tanrı ve Bilim birlikte çalışıyor," dedi Phil heyecanla; biraz daha enfiye çekti. "Seninle konuştuğunda, çok uzaktan geliyormuş gibi olmasında şaşılacak bir şey yok. Rüyanda, gelişmiş elektronik aletler, sağır ve dilsiz insanlar görmende de şaşılacak bir şey yok. Onlar bizim o yönde evrim geçirmiş uzaktan akrabalarımız. Bu iyi bir roman olabilir." İlk kez bütün bu yaşadığım deneyimlerden bir şeyi kitabında kullanabileceğini söylüyordu, daha önce bunu kabul etmemişti.
"Bu hiç anlam veremediğim bir rüyayı açıklıyor," dedim.
Rüyalarımın birinde, bir dizi balık tankı görmüştüm, her biri durgun su ve çamurla doluydu. İlk tankı seyrediyorduk, sadece tankın dip kısmında kirlilik yüzünden ölmekte olan yaşam görülebiliyordu. Biz - aşağıya doğru bakan büyük bedenlerdik - bir sonraki tanka döndük, orada kirliliği daha az bulduk; en azından karanlığın içinde küçük kabuklular ve yengeçler görülebiliyordu. Birden kendi dünyamıza baktığımızı anladım. Aşağıda, bir kaya parçasının arkasına utanarak gizlenen küçük yengeçlerden biriydim. "Bak," dedi yanımdaki büyük ama görünmez kişi; küçük pırıltılı bir obje, bir tür yüzük aldı ve tankın içindeki küçük yengece, yani bana uzattı.

Yengeç dikkatle ortaya çıktı, kıskaçlarıyla yüzüğü alıp inceledi ve kayanın ardına çekildi. Yengecin bizim yüzüğü aşırıp kaçtığım sandım, ama hayır; yüzükle bir şeyi takas etmek için geri döndü. Yanımdaki büyük kişi, bana bunun dürüst bir yaşam biçimi olduğunu, onun takas yaptığım açıkladı - hırsızlık değil, takastı. Hepimiz bu saygılı yaşam biçimini takdir ettik, yanımdaki üstün yaşam formunun avantajlı konumundan bakarken, hâlâ onun ben olduğunu düşünüyordum.

Hiç kirli olmayan üçüncü tanka yöneldik. Helyum balonları benzeri yaratıklar çamurdan yukarı doğru yol alıyorlardı. Daha önceki tanklarda bulunan yaşam biçimlerinin uğradığı sondan kaçıyorlardı. Bu tank diğerlerinden daha iyiydi.

Bunun daha iyi bir evren olduğunu anlıyordum. Dip kısmında yaşam, bu kısmın yüzeyinde çamur ve kum bulunan her balık tankı, alternatif bir evrendi ya da alternatif Dünya. Biz en kötüsündeydik.

"Sanırım," dedim, "biz, Ferris Fremont'un iktidara geldiği tek yerdeyiz."

"Bu en kötü olasılık," diye kabullendi Phil. "Bu yüzden daha gelişmiş evrenlerden biri bize yardım ediyor. Onların dünyasından bizimkine giriyorlar."

"Bunun üstün bir dini gücün işi olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet, ama kendi dünyalarında; onlarınki dini bir dünya, Hıristiyan bilimlerinin onaylandığı Katolik bir dünya. Bilim alanında bizim yapamadığımız önemli bir atak yapmışlar, paralel dünyalar arasında hareket edebilme yeteneği. Biz birinden ötekine gitmeyi bırak, paralel dünyaların varlığını bile kabul etmiyoruz."

"Olayın bana teknolojik olduğu kadar dinsel görünmeyi sürdürmesinin nedeni bu," dedim.

"Şüphesiz," dedi Phil.

"Bilimin, dini bir dünyada bizimkinden daha fazla gelişecek olması ilginç," dedim.

"Otuz Yıl Savaşları yaşamadılar," dedi Phil. "O savaş Avrupa'yı beş yüzyıl geriye itti... ilk büyük dini savaştı, Protestanlar ve Katolikler arasında. Avrupa barbarlığa - aslında yamyamlığa - indirgendi. Birbirini kırıp öldüren dini savaşın bizi ne hale getirdiğine bak. Ölümlere, yıkımlara bak."

"Evet," diyerek kabullendim. Belki de Phil haklıydı. Açıklaması tamamen dünyeviydi ama gerçeklere dayanıyordu. Düşük seviyedeki YZ operatörü, bana tek bir sağlam ipucu vermişti; "Amerika Portekizli

Devletleri", alternatif bir dünyadan başka bir şey olamazdı. Yardım, gelecekten, geçmişten veya başka bir yıldızdan, galaksilerarası varlıklardan gelmiyordu. Dini konularda sofu olan ve bize yardım eden paralel bir Dünya'ydı. Onlara fiziksel gücün hüküm sürdüğü karanlık cehennemi bir dünya gibi gelen buraya yardım etmek için gelmişlerdi. Şiddetin ve Yalanın gücünün hüküm sürdüğü bir dünyaya.

Sonunda bir açıklamamız var, diye düşündüm. Tüm gerçekleri açıklıyordu. Sonunda iyi bir ipucumuz vardı. Einstein'ın Görecelik Teorisi'ni ispatlayan, güneşin tutulma sırasında açık pozisyonundaki değişimle eşdeğerdi bu. Çok ufak ama tamamen doğru. Düşük seviyeli bir YZ ağ operatörünün bulduğu bir zarftan okuyarak, anlamaksızın okuyarak, nezaket icabı yaptığı bu şeyle ortaya çıkmıştı. Çünkü aslında bu ondan rica edilmişti.

Phil'e tanıştığım Sadassa Silvia'yı anlattım. Aramchek kısmına gelene kadar hiç tepki vermedi.

"Onun gerçek ismi," dedi Phil düşünceli bir şekilde.

"Bu yüzden kaldırıma kazınmış," dedim.

"Eğer bu kız hakkında başka rüyaların varsa anlat. Herhangi bir şeyi."

"Bu önemli, ha? Onların, bu kızla tanışmamı ayarlamaları."

"Onlar yalnızca sana bunun önemli olduğunu söylediler."

"Onu Progressive'e getirdiler. İkimize de dolap çevirdiler."

"Bunu bilmiyorsun. Bütün bildiğin, önceden bil..."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. 'Önceden bilme', lanet olsun; bu her ikimizin yaşamlarının dünyadışı güçler tarafından düzenlenmesi."

"Bir grup Portekizli bilimadamı tarafından," dedi Phil.

"Saçma. Bizi bir araya getirdiler. Bana sadece bir şey söylemediler, bir şey yaptılar." İspat edemezdim, ama buna eminim.

Bu yüzden ne Phil'e ne de bir başkasına ayakkabı ilanından bahsetmemiştim. Ona bütün söylediğim telepatik göndericinin kişiliğinin, sınırlı ve kritik bir zaman dilimi için geçenlerde beni eline geçirmiş olduğuydu. Ayrıntıya girmek bana pek iyi bir fikir gibi gelmedi; bu, benimle görünmez dostlarım arasında bir meseleydi. Ve tabii AHD'ciler. Her ne olursa olsun bunu geçmiş bir konu olarak düşünmeye çalışıyordum; Valis bunu bir kere ve tamamen halletmişti. Şimdi Bayan Silvia veya Bayan Aramchek ya da her neyse, gibi gerçek konulara geçebilirdik.

"Seni kişiliği ile ele geçiren gönderici hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Ne tür bir kişilik bu? Alternatif dünya teorisine uyuyor mu?"

demişti Phil.

Aslında kesinlikle uyuyordu; gönderici kutsal Hıristiyanlık ayinlerini icra etme konusunda oldukça dindardı. Üç dört defa, geceleri Johnny ile birlikte gizlice kilisenin çok eski dönem ayinlerine katılmıştım. Ve dünyayı incelemiştim, alışıldık şekilde değil de, adanmış bir Hıristiyan gözüyle incelemiştim. Tamamen farklı bir dünyaydı. Onun gördüklerini görerek ve onun bildiklerini bilerek kilisenin gizemlerini anlamıştım.

Berkeley'de, İspanyol İç Savaşı marşlarını, kentin radikal sokaklarında söyleyerek büyümüştüm!

Son günlerdeki olayların çoğunu sadece ben biliyordum; Phil'e anlatmamıştım ve anlatmaya da niyetim yoktu. Belki telepatik göndericinin beni kontrol altına aldığını söylemekle bir hata yapmıştım; böyle şeyleri anlatmak insanları korkutabilirdi... Konu doğal olarak korkutucuydu, bu yüzden anlattığım insanları Phil ve birkaç profesyonelle sınırlamıştım. Son olayları anlatmamaya karar vermiştim. Tanrı benzeri bir gücün beni yakaladığı ve beni bir vasıtaya çevirdiği gibi bir tanımlamaya varırlardı. İyi niyetli bir güç ve iyi niyetli bir vasıta, ama bir yandan da bunlar durumun gerçek dinamikleriydi.

Eğer Phil'in, alternatif paralel bir dünyanın bir gedik açtığı şeklindeki teorisini kabul etseydim olayın uğursuzluğunun bir bölümü yok oluyordu, ama bizim dünyamız için bilinmeyen bu korku veren güç, devasa boyutlardaki bu güç ve bilgi varlığım sürdürüyordu. Belki de eski tanrısal öyküler - Dionysos ya da Apollo gibi Tanrılar tarafından gerçekleştirilen - aynı olayları anlatıyorlardı. Öyle olsa bile bu herkese açıklanabilecek bir şey değildi. Bu teori, durumu daha az korkutucu yapıyordu ama etkisini tamamen azaltmıyordu. Bunu hiçbir şey yapamazdı. Bir araya getirilecek hiçbir sözcük bu büyüklükteki bir deneyimin, böyle büyük bir güç deneyiminin sebebini doğru olarak izah edemezdi. Bir dereceye kadar açıklanmamış bir şekilde, onunla yaşamaya mecburdum. Herhangi bir insan teorisinin, en azından anlatabildiğim insanların teorilerinin, geçirmiş olduğum ve hâlâ geçirmekte olduğum her şeyi kapsayıp kapsamadığa emin değildim. Örneğin, önceden bilme, Sadassa Silvia'nın Progressive Records'a müracaat edeceğini bildikleri gerçeği. Eğer onu gizli olarak buraya gelmek için sevketmişlerse, bu teoriyi açıklayacaktır, ama bir olayı açıklarken, başka hatta daha korkunç bir olayı örtbas ediyordu.

O zaman onların tavsiyesi ve otoritesine göre davranan tek insan ben değildim. Bu beni korkutmaktan çok rahatlatıyordu. Ve böyle olması

beklenirdi. Onların uzantıları gibi davranacak kişileri bir araya getirmek isteyeceklerdi. Bu bir "sayısal emniyet" durumu olarak algılanabilir. Bu, en azından öldürülme konusundaki endişelerimi yatıştırdı. Onların bu gezegende temas kurabildikleri tek insanın ben olduğumu düşünün. Omuzlanma çok fazla yük binecekti. Bu 'durumda, Sadassa Silvia'nın ortaya çıkışıyla sorumluluktan kurtulacaktım; çok sayıda insanla çalışabileceklerdi. Ve balık kolyeli siyah saçlı kız vardı. Eczaneye onu sormak için gitmiştim. Yanlarında çalışan böyle bir kızı hatırlamadıklarını söylediler. Eczacı sadece gülümsedi ve "bu dağıtımcı kızlar," dedi, "gelirler ve giderler". Az çok beklediğim yanıt buydu. Böylece tanıdığım insan sayısı üçe çıkmıştı.

Ferris Fremont'un zorba yönetimi, galaksilerarası iletişim ağının birtakım uzantılarıyla devrilecekti. Benimle doğrudan çalışacak olanlarla tanışacağım, onları tanımaya başlayacağım açıktı: bunlar birkaç kişiydi, daha fazla değil. Eğer AHD'ye gidersem onlara sadece bu kadar anlatabilecektim.

Aslında, o sabah işime giderken arabada, AHD'ye neler anlatabileceğimi - en azından neye inanabileceklerini - düşünmüştüm. Görünüşte deneyimlerim delice bir biçim almıştı; Kutsal Ruh, İsa'ya dönüşme veya yeniden doğuş hakkında, Tanrı ile kendinden geçirici ama saçma temasların bir karışımı hakkında zırvalayan dini bir çılgın olarak gözükecektim... AHD ve diğer normal gruplar ilk duyuşta tanıklığımı reddedeceklerdi. İşin doğrusu, Phil, Tanrı ile konuştuğum şeklinde beni zaten AHD'ye ihbar etmiş, onlar da bunu büyük bir hayal kırıklığı ve öfkeyle karşılamışlardı. AHD'li kızın dediği gibi, bu bir işimize yaramaz.

"Bana cevap verecek misin?" diye tekrarladı Phil.

"Sanırım yeterince anlattım," dedim. "Bütün bunları senin Ace ve Berkeley için yazdığın düzinelerce kitaptan bulmaktan hoşlanacağımı sanmıyorum."

Phil öfkeyle kızardı. "Zaten yeterince bilgi var elimde," dedi, "geri kalanını kafamdan tamamlayabilirim. Yani anlatabilirsin."

İstemeye istemeye anlattım.

"Vay canına," dedi Phil, ben bitirdikten sonra. "Seninkinden tamamen farklı bir kişilik. İdareyi ele alan, eyleme geçen, düşünen. Biliyorsun..." Enfiyeyi burnuna çekti. "Bu mevzu İncil'de var: Vahiy Kitabı'nda sanırım. Haşatın ilk meyveleri, ilk Hıristiyan şehitleri hayata geri dönecek. Onlar

144.000 kişi. İncil'de söylediği gibi, yeni düzeni kurmaya yardım etmek için geri dönecekler. Diğerleri dirilmeden çok önce."

İkimiz de bu konuyu düşündük.

"Orada geriye nasıl dönecekleri söyleniyor mu?" diye sordum. Okumuştum, ama o kadar çok okumuştum ki artık hatırlayamıyordum.

"Yaşayanlara katılacaklar," dedi Phil ciddiyetle.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Belirtilmeyen bir yolla. Okurken bedenleri nereden alacaklarını merak ettiğimi hatırlıyorum. Burada bakabileceğim bir İncil var mı?"

"Elbette." Ona Kudüs İncil'inin bir kopyasını verdim. Hemen o bölümü buldu.

"Belirttiğini sandığım şeyi söylemiyor," dedi Phil. "Ama geri kalanı farklı yerlere dağılmış şekilde Yeni Ahit'in bir yerlerinde. Ahiret yaklaştığında ilk Hıristiyan ölüleri yaşama dönmeye başlayacak. On iki havari zamanında sayılarının ne kadar az olduklarım dikkate al, on ya da on beş, sonra yüz. Onların ilk kez ortaya çıkışlarım, sanki sağda solda birer ikişer, belki beş altı kişi kadar olduğunu düşünebilirim. Dünya üzerine dağılmışlar... Ama ne tür bedenler içinde? Onların bedenleri, ilk bedenleri içinde geri dönecekleri bedenler olmayacaktır; Paul bunu açıklıyor. Onlar çürüyebilir bedenlerdi. Onun kullandığı Yunanca terim Sarftı.

"Pekâlâ," dedim, "etraftaki diğer bedenler bizimkiler."

"Doğru," dedi Phil kafasını sallayarak. "Sana şunu açıklayayım. Varsay ki, ilk meyvelerden biri yaşama döndü, kendi bedeninin içinde değil de Kutsal Ruh'un yaptığı gibi, kendini senin içinde gösterdi. Söyle bakalım, bu senin yaşadıklarından ne kadar farklı?"

Söyleyecek bir şeyim yoktu; sarı enfiye kutularıyla çevrelenmiş bir şekilde oturan Phil'e öylece bakakalmıştım.

"Birdenbire seninle Koine Yunancası konuşan bir varlıkla karşılaştın," dedi Phil. "Eski Yunanca. Kafanın içinden konuştu. Ve dünyaya eski yöntemlerle bakıyor-"

'Tamam," dedim sinirle. "Ne demek istediğini anladım."

"Şu 'kişiliğiyle seni ele geçiren telepatik gönderici', senin kafanın içinde. Kafanın diğer tarafından yayın yapıyor. Daha önce kullanılmayan beyin bölgesinden."

"Senin alternatif evren teorisini benimsediğini sanmıştım/' dedim şaşırmış bir halde.

"Bu on beş dakika önceydi," dedi Phil. "Teorilerle aramın nasıl olduğumu bilirsin. LA Uluslararası Havaalanı'ndaki uçaklar gibidir teoriler: her dakika yeni bir tanesi. Başka bir paralel evren yerine, kafandaki paralel bir yarımküre daha uygun."

"Her durumda," dedim, "bu ben değilim."

"Bir şekilde çocukken eski Yunanca öğrenip sonra bilinçli bir şekilde unutmadıysan, bu doğru. Ve geri kalan her şey, Johnny'nin doğum sorunu hakkında aniden bilgilenmen gibi."

"Sadassa Silvia'yı arayacağım," dedim. Çok şükür ki, Rachel etrafta değildi ve bunu duymamıştı.

"Onu tekrar göreceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet, ona bir dolmakalem satın aldım."

"Yazı yazabilecek bir şey," dedi Phil düşünceli bir şekilde. "İlk seferde bir kıza alınacak ilginç bir şey. Çiçek ya da çikolata değil veya tiyatro bileti."

"Nedenini açıkladım-"

"Evet, açıkladın. Birisine bir dolmakalem aldın, böylece yazabilecek. Nedeni bu. Buna son ya da ereksel neden denir. Bulaşmış bulunduğun şeylerin tümü, amacıyla ilgili olarak yargılanmak zorunda, kaynağıyla değil. Eğer bir yığın hayırsever maymun Ferris F. Fremont'u defetmeye karar verdilerse bundan memnun olmalıyız. Ama melekler zulmün iyi bir şey olduğuna karar verdilerse yüreğimizle inlemeliyiz. Doğru mu?"

"Çok şükür, bizi endişelendirecek bir ikiye bölünmemiz yok."

"Bunu sadece, senin gizemli arkadaşlarının kimliğini çok fazla kurcalamamamız gerektiği için söylüyorum; onların amacı bizi bunlarla karıştırmak."

Bunu kabul etmek zorundaydım. Devam etmek zorunda olduğum tek şey Romalı sibylla'nın suikastçılar hakkındaki beyanatıydı, ki bu galaksilerarası iletişim ağının düzenlenmesi demekti... hâlâ o şekilde görüyordum. Şimdilik, bu yeterliydi.

---

1 *Empedokles: (İ.Ö. 490-430). Eski Yunanlı filozof, devlet adamı, şair ve bilgin. Efsaneye göre kendisini Tanrı ilan etmiş ve bunu kanıtlamak için Etna Dağı'nm kraterine atlamıştır. Çağdaşlarınca sıradan bir ölümlüden üstün sayılan Empedokles, Aristoteles'e göre retoriğin yaratıcısıdır. Empedokles'e göre bütün madde dört temel unsur ya da her şeyin kökü olan ateş, hava, su ve topraktan oluşuyordu; hiçbir şey yok olmuyor, yoktan var olmuyordu. Geniş bilgi için.bkz. ans.*

1 *Reformasyorı: 16. yüzyılda protestan kiliselerinin ortaya çıkmasıyla sonuçlanan dinsel devrim, çn.*

20.

O gece rüyamda, Sadassa Silvia hakkında yeni bilgiler aldım. Rüyamda, canlı renklerle ışıldayan, deri kaplı büyük bir kitap bana doğru uzatılıyordu. Kapağını açıkça gördüm. Altın yaldızla şu sözcük basılmıştı:

ARAMCHEK

Kitap görünmez eller tarafından açılıp bir masanın üzerine kondu. Birdenbire, somurtkan suratı ve ağır gerdanıyla Ferris F. Fremont gözüktü; kaşları çatık bir şekilde bakan Ferris Fremont, büyük kırmızı bir dolmakalem aldı ve adını yazdı, görebildiğim kadarıyla çizgili büyük bir hesap defteriydi.

Şimdi topuz yapılmış beyaz saçlarıyla yaşlı bir kadın geldi; hemşirelerin giydiklerine benzer beyaz bir üniforma giyiyordu ve Sadassa'nınkiler gibi kaim gözlükleri vardı. Yaşlı kadın işgüzar bir şekilde gülümseyerek defteri kapatıp kolunun altına aldı ve hızla uzaklaştı. Sadassa'ya benziyordu. Ve ben bütün bu olanlara tanık olduktan sonra bir ses konuştu, YZ'nin artık bildik gelen yarı insani sesini tanımıştım.

"Annesi."

Hepsi bu. Basılı bir sözcük ve söylenen bir sözcük... Hepsi sadece iki sözcük. Hemen ardından uyamp yatakta oturdum, sonra kalkıp bir fincan kahve hazırlamak için yatak odasmdan çıktım.

Aramchek, elbette annesinin adıydı. Aramchek - Sadassa'nın annesi. Annesinin kaydettiği de Ferris F. Fremont'dan başkası değildi, ama onu niçin kaydetmişti? Aramchek, yazıyordu defterde. Kadının ismi, gizli ve yıkıcı bir örgütün ismi. Sadassa'ya aldığıma çok benzeyen kırmızı bir dolmakalem.

Kırmızı, yıkıcı, kaydetme, Sadassa'nın yaşlı annesi.

Aman Tanrım! dedim kendi kendime, salonda oturup kahve suyunun kaynamasını beklerken.

Bir rüya değildi; bir bilgi çıkışıydı, açık, ekonomik ve doğrudan. Yumruk atmıyordu; politik bir karikatür gibi, mesajını grafik ve sözel bir şekilde taşıyordu: sözcük ve resim birlikteliği.

Ve böylece, yine aynı kaynak tarafından sağlanan bir yardımcı bilgi seli gelmişti. Bu, Sadassa ile tanışmamın neden bu kadar önemli olduğuydu:

önemli olan Sadassa değil ama ölmüş olan annesiydi; bunu biliyordum, anlamıştım. Tanık olduğum sahne yıllar önce Ferris Fremont gençken gerçekleşmişti. Delikanlılık zamanlarında; Amerika, II. Dünya Savaşı'na girmeden hemen önceydi. Bayan Aramchek, Komünist Parti'nin bir organizatördü ve genç Ferris Fremont'u kaydetmişti; her ikisi de Placentia'da aynı blokta yaşıyorlardı. Parti, Orange County'de ekinleri toplayan Meksika kökenli Amerikalılar arasında etkindi. Genç Fremont'u kaydetmek rastlantısal bir şeydi.

Bu, Ferris Fremont'm gençliğinde sıradan bir girişim, önemsiz bir olay değildi. Kişilik özellikleri yüzünden - diğer insanların üzerinde güç sahibi olmak için iktidara yükselme konusundaki prensipsiz ve ölümsüz hırsı, sabit bir değer sisteminin olmayışı, alttan alta giden bir nihilizm - Ferris, tam olarak Bayan Aramchek'in aradığı kişiydi. Kadın onun Parti üyeliği hakkındaki gerçekleri gizledi ve onu özel bir kategoriye koydu. Ferris Fremont, onun uyuyanıydı, belirtilmeyen gün gelene kadar, eğer buraya ulaşması ustaca idare edilerek desteklenirse Amerikan politik sahnesinde bir yer edinecekti.

Bu ciddi ve korkutucu bir şeydi, bunu daha yeni öğrenmiştim. Sadassa annesinin KP-ABD'nin California kolunda bir organizatör olduğunu biliyordu. O zamanlar bir çocuktu, sonra otomatik olarak devreye girmişti - Ferris Fremont'u görmüştü ve daha sonra adam politikaya girdiğinde, annesinin ölümünün ardından kız onu hatırlamıştı. Ama bunu hiçbir zaman, hiç kimseye anlatamamıştı. Bundan korkuyordu.

Adını değiştirmesinde merak edilecek bir şey yoktu.

Görünmeyen dostlarımın bana bu bilgiyi vermemiş olmalarını isterdim; bu çok fazlaydı. Yalnızca bilgiyi vermeleri değil, Bayan Aramchek'in hâlâ yaşayan kızıyla tanışmamı da sağlamasalardı keşke. Bundan sonraki bela neydi?

Sadassa Aramchek, kendisinin de bildiği gibi - belki de bilen *sadece* oydu - Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın, Komünist Parti'nin bir uyuyanı olduğu gerçeğinin canlı tanığıydı. İletişim ağı düşüncelerimi gerçeklik sınırları içinde oluştururken, şüphesiz KP, Sovyet politik suikastçılarıyla birlikte KGB tarafından eğitilmişti ve antikomünizm adı altında Birleşik Devletler ele geçirilmişti.

Lenf kanserinden iyileşme sürecindeki Sadassa Aramchek, bunu biliyordu; ben de biliyordum; Sovyetler Birliği'ndeki Parti, en azından yöneticileri biliyordu; Ferris Fremont da biliyordu.

Ayakkabı reklamı beni yok edecekti; olayı bilenlerden bir kişi daha azalacaktı. Tanrı bilir kim tarafından kalbime nişan alınan zehirli bir ok, üstelik Sadassa ile tanışmamdan birkaç gün önce. Tesadüf? Belki. Ama şüphesiz Valis ve onun YZ ağ operatörleri beni korumak için açıkça ortaya çıkmışlardı; bağlantı kuracağım kızla karşılaşmamın arifesinde, AHD'ye kurban olmanın birkaç saat uzağındaydım.

Düşman, neredeyse bizi durduracaktı, dostlarım kadar güçlüydü. Sadece Valis'in her şeyi bilmesi bu durumu savuşturabilmişti. Nasıl da yakınlaşmışlardı, diye düşündüm.

Ve ne yapmalıydım? Neden Valis yüz milyonlarca insan arasından beni seçmişti? Neden büyük bir gazetenin editörünü, bir televizyon habercisini, ünlü bir yazan veya Ferris'in politik düşmanlarından birini değil de beni?

Daha önceki rüyamı hatırladım, sert bir huzursuzluk içinde kalbim neredeyse duracak kadar yavaşladı. Sadassa Silvia'nm albüm kapağını gördüğüm rüya. Açıkça belliydi:

SADASSA SILVIA SÖYLÜYOR

Bu albümün ismiydi; o zaman, Sadassa Silvia'nm ilk albümünün adının böyle olması gerektiğinin bana normal geldiğini hatırlıyordum. 'Söylemek' fiilinin diğer anlamı: onun öyküsünü anlatmaktı.

Progressive Records'un bir yöneticisi olarak onunla bir anlaşma imzalayabilirdim. Ve şimdi geriye baktığımda, önemli folk sanatçılarıyla anlaşmaları olan başarılı bir Burbank kayıt şirketinde böyle önemli bir noktaya, böyle bir pozisyona gelmem için nasıl bir dolap çevrildiğini hatırladığımda etkilendim ve korktum. Yıllar öncesinde, benim Meksika olarak algıladığım görüntüler olarak başlamıştı. Berkeley'de bir plakçı tezgâhtan olarak hiçbir değerim olmayacaktı; o zaman hiçbir şey yapamazdım? Şimdi bir şeyler yapabilirim. Sadassa gitar çalıyordu, kendisi aksini söylese de yeterince iyiydi ve bir Gibson - piyasadaki en pahalı ve en profesyonel akustik gitar - çalıyordu. Ve şarkı sözleri yazıyordu. Şarkı söyleyip söyleyememesi önemli değildi, herhangi bir şarkıcı onun sözlerini söyleyebilirdi. Progressive alışılmış şekilde şarkıcılarına şarkı sözleri temin ediyordu. Yazamayan şarkıcıları ve söyleyemeyen bestecileri vardı. Gerektiğinde bunları eşleştirirdik, bizler bu konuda uzmandık. Hepsinin bir araya geldiği yerdik.

Folk müziğinin AHD tarafından denetlenmesi tv, radyo, haber programlan, dergilere göre daha gevşekti. Sadece Vietnam Savaşı'nı protesto eden şarkılar arıyorlardı. Pop müzik ortamındaki sansür aptalcaydı, çünkü mesajlar da aynı şekilde aptalcaydı.

Sadassa Silvia akıllı, eğitimli bir kızdı. Şarkı sözlerinin, en azından ilk dinleyişte, açık olmayacağı içime doğuyordu. Göndermeler, belki de iyice düşünülüp taşındığında etkili olacaktı.

Dağıtımcılarımız sayesinde, yeni bir folk sanatçısını radyo istasyonları, plakçılar, süpermarketler, ilanlar hatta konserlerle, bütün Birleşik Devletlerde aynı anda satışa çıkaracak konuma sahiptik. Ve Progressive'in başım belaya sokmamak konusunda iyi bir şöhreti vardı. Diğer sıradan şirketlerin AHD ile başlan derde girmesine rağmen bizimki hiç derde girmemişti. Bildiğim kadarıyla, AHD'nin bize en çok yaklaştığı an, benden yeni isimler hakkında bilgi vermemi istemeleriydi ve bundan kurtulmuştum.

Yeni sanatçılar. İki kaim enseli orta yaşlı AHD'ci özellikle Sadassa'yı düşünerek mi yaklaşmışlardı bana. Sadassa'yı muhakkak Ferris Fremont izlettirmiştir. Ama belki de onun varlığından haberi bile yoktu.

İki AHD'cinin geçenlerde yaptığı bu ziyaret, bana bütün bunların aslında ne kadar riskli olduğunu gösteriyordu. Şimdi de Sadassa'nın gelişi. İlkin iki AHD'ci, sonra postayla gelen ayakkabı reklamı ve şimdi Sadassa. Valis, müdahale zamanını dikkatle ayarlamıştı; artık gecikemezdi. Benim ve Phil için her şey harekete geçmişti; onun ziyaretçilerini de göz önüne almalısınız. Her ikimiz de düzenli olarak izleniyorduk... veya en azından ben AHD'yi arayıp onlara darbemi - Valis'in darbesini - vurana kadar izleniyordum.

Belki geçici olarak denetleme dışıydım, Valis kafasında Sadassa ile tanışmamı göz önünde bulundurarak bunu ayarlamıştı.

Onun şarkı sözleri başarılı olacağı şüphe götürmeyen baladlar olacak ve AM rock istasyonlarında defalarca çalınarak kesinlikle büyük bir dinleyici kitlesine ulaşacaktı. Ve onun iletişimi bilinçaltıyla algılanan bir biçime sokulduğunda, yetkililer fark etmeyebilirlerdi.

Bilinçaltıyla algılanan biçim. Şimdi, ilk defa, bugüne kadar anlamaya çalıştığım önemli mesajlarla dolu iğrenç deneyimimin amacını kavramıştım. Popüler müzikte bilinçaltı göndermeleriyle neler yapılabileceğini bilmem çok gerekli olmuştu ve bir anlamda bunu hiç unutmamalıydım. Yarı uykuluyken müzik dinleyen insanlar gece boyunca bunları içlerine sindiriyor, ertesi gün de bunları düşünüp inanıyorlardı!

Tamam, dedim kafamdaki Valis'e. Beni böyle büyük bir sıkıntının içine soktuğun için seni affediyorum. Tamam, sözünün doğruluğunu kanıtladın. Bu iyi. Beni bir anda her konuda bilgilendirmenin bir yolu yoktu sanırım; bunlar uygun bölümler halinde açıklanmak zorundaydı.

Kolayca anlaşılır ve etkili bir sezgi daha geldi. Phil ile olan dostluğum, o ve onun marketlerde ve Greyhound otobüs istasyonlarında satılan düzinelerce popüler bilimkurgu kitapları, bir yanıltma hareketiydi. *Bu*, yetkililerin aradığı şeydi: ucuz romanlarda görülebilecek bir şeyler. Onların her biri, istihbarat servisi tarafından iyice incelenip ayıklanıyordu. Biz, kayıt endüstrisinde olanlar da incelenip ayıklanıyorduk, ama daha çok uyuşturucu taraftarı ve müstehcen şeyler yüzünden. Politik malzeme aradıkları yer, bilimkurgu romanlarıydı.

En azından böyle olduğunu ümit ediyordum. Bir kitap içine yerleştirilmiş yazılı malzemelerle, bilinçaltıyla algılansalar bile, yakalanmadan kurtulacağımızı sanmıyordum. Pop besteleriyle daha fazla şansımız vardı. Valis'in de böyle hissettiği görülebiliyordu.

Yakalanırsak bizi öldüreceklerini biliyordum elbette. Sadassa bu konuda ne hissediyordu? Öyle gençti ki... ve sonra onun kanserden iyileşme sürecinde olduğu gerçeğini hatırladım; sadece biraz daha yaşamayı umabilirdi. Bu çok ciddi bir düşünceydi ama Sadassa'nın kaybedecek bir şeyi yoktu. Ve muhtemelen o da bunu bu şekilde görüyordu. Onlar ele geçiremeden lenf kanseri ele geçirecekti.

Belki de Sadassa'nın bir iş için bir kayıt şirketine gelmesinin altında yatan gerçek sebep buydu. Bilinçsiz bir şekilde hikâyesinin bir kayıt şirketinde belki de... Ama şimdi sadece tahminler yaratıyordum. YZ operatörleri bu sınırlar içinde düşünmemi düzenlemiyorlardı. Ayrıca Sadassa'nın bildiklerini topluma açıklaması için mi başına kanser belasının verilip verilmediğini merak etmeye sevketmiyorlardı beni; bu, benim konu hakkındaki kişisel varsayımımdı. Bundan şüphe ediyordum; bu daha çok tesadüftü. Tanrının kötülüğün onun içinden iyiyi çıkardığını söylediğini duymuştum. Kanser kötülüktü ve Sadassa kanserdi; bu Valis'in içinden çıkarmış olduğu iyi bir şeyler değil miydi?

21.

Ertesi gün personel bölümüne gittim ve Bayan Silvia'ya fazla personel çalıştırdığımızı söyleyen Ailen Sheib ile sohbet ettim.

"Onu işe al," dedim.

"Ne yapacak burada?"

"Bir yardımcıya ihtiyacım var."

"Maaş bordrosunu kontrol edip Fleming ve Tycher ile konuşmalıyım."

"Yap bunu. Eğer yaparsan, sana bir iyilik borcum olur."

"İş iştir. Elimden geleni yapacağım. Sanırım sana bir iyilik borcum var. Yapmaya çalışacağım. Ücreti ne kadar olsun?"

"Bu önemli değil," dedim. Masa altı paralarıyla, rapor etmediğim ücretlerle, yani benim kontrolümde olan parayla onu finanse etmekte yardımcı olabilirdim. Bizim gizli muhasebede yerel DJ'lerle birlikte Sadassa da deftere yazılacaktı. Kimsenin ruhu duymazdı.

"Onunla görüşme yapıp ne yapabileceğini görmemi ve böylece işinin gerekli olduğunu düşünmesini istiyor musun?" diye sordu Sheib.

"Olur," dedim.

"Numarası var mı sende?"

Vardı. Numarayı Sheib'e verdim. Ona ne söylemesi gerektiği konusunda talimatlar verdim, şu anda bir iş boşalmıştı ve buraya görüşmeye gelmesi gerekiyordu. Acemice bir hareket yapılmadığına emin olmak için ona ben telefon açtım.

"Ben Nicholas Brady," dedim, telefonu açtığında. "Progressive Records'dan."

"Arkamda yine bir şey mi unuttum? Şeyimi bulamıyorum..."

"Sanırım sizin için bir işimiz var," dedim.

"Ya. Aslında bir iş istemediğime karar verdim. Chapman Koleji'ne burs için başvurmuştum ve sizinle konuştuktan sonra başvurumu kabul ettiler, yani artık okula dönebilirim."

Şaşırmıştım. "Gelip görüşmeyecek misiniz?"

"Ne tür bir iş olduğunu söyler misiniz bana? Dosyalama, daktilo?"

"Yardımcım olarak çalışacaksınız."

"Ne yapacağım?"

"Benimle birlikte yeni sanatçıları dinleyip değerlendireceksiniz."

"Ya." İlgilenmiş gözüküyordu.

"Belki şarkı sözlerinizi de kullanabiliriz."
"Gerçekten mi?" Neşelendi. "Belki ikisini de yapabilirim: okula giderim ve bu işte çalışırım."
Bizden beklediği işten çok daha iyisine rastladığı konusunda içimde tuhaf bir duygu vardı. Bu duygu, onun hakkında farklı bir izlenim edinmemi sağladı. Belki kanserle mücadele etmesi - ve kurtulması - ona bazı deneyimler kazandırmıştı. Belirli bir tür metanet, belirli bir direnç. Belki de ihtiyaçlarını yerine getirmek için, hayattan çıkaracağı ne varsa onu çıkarmak için yalnızca çok az zamanı kalmıştı.
"Lütfen gelip bu konuda bizimle görüşün," dedim.
"Sanırım bunu yapabilirim. Gerçekten yapmalıyım .. . Sizin kayıt şirketinizle ilgili bir rüya gördüm."
"Anlatın bana." Dikkatle dinledim.
"Rüyamda ses geçirmez camın arkasından bir kayıt işlemini izliyordum. Şarkıcının ne kadar harika olduğunu düşünüyordum, bütün o profesyonel kayıt aletlerinden ve mikrofonlardan çok etkilenmiştim. Ve sonra albümün kapağını gördüm ve bu bendim. Albümün adı *Sadassa Silvia Söylüyor*'du. Çok sevimliydi." Bir kahkaha attı.
Söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.
"Ve uyandığımda sizin için çalışabileceğim hakkında çok güçlü bir duyguya sahiptim. O rüya, iyi bir kehanetti."
"Evet," dedim. "Büyük bir ihtimalle öyle."
"Ne zaman geleyim?"
Ona bugün saat dörtte gelmesini söyledim. Böylece daha sonra onu akşam yemeğine götürebileceğimi düşündüm.
"Bundan başka olağandışı rüyalar gördün mü?" diye sordum düşünmeden.
"Bu pek olağandışı değildi. Olağandışı derken ne demek istiyorsunuz?"
"Buraya geldiğinde bunun hakkında konuşabiliriz," dedim.

Sadassa Silvia saat dörtte geldi. Açık kahverengi bir tulum, sarı bir kazak giymişti ve kıvırcık saçlarına uygun küpeler takmıştı. Yüzünde daha önceki gibi ciddi bir ifade vardı.
Ofisimde benim karşımda otururken konuştu, "Buraya gelirken kendime, gördüğüm olağandışı rüyalarla neden ilgilenmiş olabileceğinizi sordum. Psikiyatristim için gördüğüm rüyaları, her sabah unutmadan yazmam

gereken bir defter tutuyorum. Bunu Ed ile görüşmeye başladığımdan beri yapıyorum, yaklaşık iki sene oldu".

"Anlatın bana," dedim.

"Bilmek istiyor musunuz? Gerçekten bilmek istiyor musunuz? Pekâlâ; üç haftadan beri - bir Perşembe günü başladı - uyurken birisinin benimle konuştuğunu hissediyorum."

"Erkek mi yoksa kadın mı?"

"İkisinin ortası," dedi Sadassa. "Çok sakin, tatlı bir ses. Uyandığımda sadece bu sesin bir izlenimi kalıyor aklımda... ama hoş bir izlenim. Onu duyduktan sonra kendimi hep daha iyi hissediyorum."

"Söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?"

"Kanserim hakkında bir şey. Geri gelmeyeceğini söylüyor."

"Gecenin hangi vaktinde..."

"Tam olarak saat üç buçukta. Bunu biliyorum çünkü erkek arkadaşım benim onu yanıtlamaya çalıştığımı söylüyor; karşılık vermek, demek istiyorum. Konuşmaya çalışarak erkek arkadaşımı uyandırıyorum ve o, bunun gecenin hep aynı saatinde olduğunu söylüyor."

Erkek arkadaşını unutmuştum. Ya, pekâlâ, dedim kendi kendime, benim de bir karım ve ailem vardı.

"Sanki radyoyu çok kısık olarak açık bırakmışsınız gibi," diye devam etti Sadassa. "Uzaktaki bir radyo istasyonunu dinliyormuşsunuz gibi. Sanki gece geç saatlerde, kısadalga alıyormuşsunuz gibi."

"İlginç," dedim.

"Dün gece gördüğüme benzer bir rüya yüzünden gelmiştim Progressive Records'a. Çok uzun çimenleri olan, sevimli, yeşil bir vadideydim, kırlarda, taze ve hoştu, bir dağ vardı. Yüzüyordum, ama yerde değil, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi havanın içinde yüzerek ilerliyordum ve ona doğru yaklaştığımda dağ bir binaya dönüştü. Binada, girişin üstüne bir levha asılmıştı. Tek bir sözcük vardı: PROGRESSIVE. Ama rüyamda burasının Progressive Records olduğunu söyleyebilirim, çünkü kulağa çok hoş gelen inanılmaz bir müzik duyuyordum. Şimdiye kadar dinlediğim hiçbir müziğe benzemiyordu," diye sakince devam etti Sadassa.

"Bu rüyaya göre davranmakla, doğru bir iş yapmışsın."

"Doğru yere mi geldim?" Dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Evet," dedim. "Rüyayı doğru yorumlamışsın."

"Emin görünüyorsun."

"Nereden bilebilirim ki?" dedim şaka yaparak. "Burada olduğun için memnunum. Ortaya çıkmayacağından korkuyordum."

"Gün boyunca okula gidiyorum, daha doğrusu gideceğim. Sanatçıları geceleri dinleyebilir miyiz? Bu şekilde olmasını umuyorum. İşi okulumun programına göre ayarlamak zorundayız."

"Çok fazla bir şey istemiyorsun," dedim hafif kızgın bir şekilde.

"Okula tekrar gitmeliyim; hastayken öyle çok zaman kaybettim ki."

"Pekâlâ," dedim, kendimi şu anda birazcık suçlu hissediyordum.

"Bazen," diye devam etti, "hükümetin beni kanser ettiği şeklinde bir duygu uyanıyor içimde. Kasten hasta etmek için bana kanserojen maddeler verildi sanki. Kurtulmam yalnızca bir mucizeydi."

"Aman Tanrım," dedim; sarsılmıştım. Bunu hiç düşünmemiştim. Her şey göz önüne alındığında belki de durum böyleydi. Geçmişi göz önüne alınırsa. Ne bildiği ve kim olduğu göz önüne alınırsa. "Peki, ama neden böyle bir şey yapmak istesinler ki?"

"Bilmiyorum; neden istesinler ki? Ben bir paranoyağım, bunu fark ettim. Ama bu günlerde ilginç şeyler oluyor. Arkadaşlarımdan iki tanesi ortadan kayboldu. Sanırım şu kamplara koydular onları."

Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdım ve kendimi Rachel ile konuşurken buldum. Heyecan içindeki sesi titriyordu. "Nick..."

"Bir müşterimle birlikteyim," dedim.

"Bugünkü LA Times'ı gördün mü?"

"Hayır."

"Git ve al. Okuman gerek bunu. Sayfa üç, sağ sütunda."

"Bana ne yazdığını söyle," dedim.

"Bunu okumalısın. Yaşadığın deneyimleri açıklıyor. Lütfen Nick; gidip bir bak buna. Gerçekten açıklıyor!"

"Peki," dedim. "Teşekkürler." Kapattım. "Kusura bakma," dedim Sadassa'ya. "Dışarı çıkıp gazeteciye gitmeliyim." Ofisimi terk ettim ve koridor boyunca büyük cam kapıya doğru yürüdüm.

Biraz sonra elimde bir Times ile geri dönüyor ve yürürken bir yandan da okuyordum.

Sayfa üç, sağ sütunda bir makale vardı:

SOVYET ASTROFİZİKÇİ ZEKİ BİR YAŞAM BİÇİMİNDEN
RADYO SİNYALLERİ ALDIĞINI SÖYLÜYOR
Beklenildiği gibi uzaydan değil

Dünya'ya yakın bir yerlerden yayılıyor.

Koridorda durup yazıyı okudum. Önde gelen Sovyet astrofizikçisi Georgi Moyashka, birbirine bağlı bir dizi radyo teleskopları kullanarak akıllı bir yaşam biçiminden düşündürücü sinyaller olduğuna inandığı bir şeyler almıştı ve bu sinyaller, Moyashka'nın önceden tahmin ettiği bazı özellikler içeriyordu. Ama büyük sürpriz onların kaynağıydı: bizim güneş sistemimizin içinden geliyordu, ki böyle bir şeyi Moyashka da dahil hiç kimse tahmin etmemişti. ABD uzay çalışanları hemen bir açıklama yaparak bu sinyallerin şüphesiz daha önce uzaya gönderilen ve unutulan eski uydulardan yayıldığını söylediler, ama Moyashka sinyallerin yabancı kaynaklı olduğuna emindi. Şu ana kadar o ve ekibi, bunların şifresini çözmeyi başaramamıştı.

Sinyaller, Dünya'nın etrafında dönüyor görünen, hareket eden bir kaynaktan kısa patlamalar halinde geliyordu, belki de altı bin mil uzaktan; yüksek taşıma kapasiteli, kısa dalga yayılımlar yerine, daha çok beklenmedik ölçüde aşırı yüksek bir frekanstan geliyorlardı. Verici çok güçlü görünüyordu. Moyashka'nın belirttiği ve sebebini izah edemediği tuhaf nokta şuydu, radyo sinyallerinin sadece sinyal kaynağının Dünya'nın karanlık ya da gece bölümünün üzerinde olduğunda yayın yaptığı açıkça belli olan bir gerçekti; gündüzleri sinyaller kesiliyordu. Moyashka bunun atmosferdeki bir tabakayla ilgili olabileceğini tahmin ediyordu.

Sinyaller, süre olarak kısa olmasına rağmen, karmaşıklığı ve gelişmişliği yüzünden "oldukça bilgi yüklü" görünüyordu. Garip bir şekilde, frekans periyodik olarak değişiyordu, bu durumun, iletimlerde sıkışıklığı önlemeye çalışılırken görülen bir olay olduğunu belirtiyordu Moyashka. Üstelik, onun ekibi tamamen tesadüf eseri olarak, Pulkovo laboratuvarında bulunan hayvanların bu sinyal iletimi süresi boyunca hafif ama düzenli fiziksel değişimler geçirdiklerini keşfetmişlerdi. Hayvanların kan hacimleri değişmiş, kan basınçları yükselmişti. Şu anki düşüncesine göre, Moyashka bu duruma radyo sinyallerine eşlik eden radyasyonun sebep olabileceğini tahmin ediyordu. Sovyetler, uzaya bir uydu gönderip Dünya etrafında dönen bu vericinin yörüngesini keserek, onun dünyaya ait olmayan bir uydu olduğu yönündeki kendi teorilerini güçlendirmeyi planlıyordu. Onu fotoğraflamayı umuyorlardı (yazı bitti).

Koridordaki paralı telefondan Rachel'ı aradım. "Okudum," dedim. "Ama Phil ve benim zaten bir teorimiz var."

"Bu bir teori değil, gerçek," diye sertçe çıkıştı Rachel. "Gündüz haberlerinde de duydum. Biz, hatta ABD bile inkâr etse dahi bu bir gerçekti. Senin Britannica'da Dr. Moyashka'ya baktım; onun hakkında bir yazı var. Ay üzerinde volkanik etkinlikleri ve Merkür'de bir şeyleri bulmuş, ne olduğunu anlamadım, ama her seferinde insanlar onun yanıldığını ya da deli olduğunu düşündüklerini söylemişler. Stalin yıllarca onu çalıştırma kamplarında tutmuş. Çok takdir edilen biri ve Rus uzay çalışmalarının çok önemli bir parçası ve radyo bugün söylediğine göre, onların DZT - 'Dünyadışı Zekâyla Temas' projelerinin başındaymış. Telepati ve her şeyi kullanıyorlarmış; gerçekten çok hevesliler."

"Radyo, onların uydunun ne kadar süredir iletim yaptığını düşündükleri konusunda bir şey söyledi mi?"

"Ruslar, daha yeni almışlar bunu. Öncesi hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ama dinle - kısa yüksek frekanslı patlamalar, daima geceleri. Sen resim ve sözcüklerini sabah üç civarında almıyor musun? Bu uyuyor, Nick! Gerçekten! Sen ve Phil, Dünya yörüngesinde bir uydu olabileceğini konuşuyordunuz! Bu konuda konuştuğunuzu hatırlıyorum!"

"Bizim yeni teorimiz-" diye başladım.

"Yeni teorinizin canı cehenneme," dedi Rachel. "Bu, dünya tarihindeki en büyük haber! Heyecandan aklını kaçıracağını sanıyordum!"

"Öyle," dedim. "Sonra görüşürüz." Telefonu kapatıp ofise döndüm. Sadassa Silvia, koltukta oturmuş sigara içiyor ve bir dergi okuyordu.

"Seni beklettiğim için özür dilerim," dedim.

"Sen ofiste yokken telefon çaldı," dedi Sadassa. "Açmamam gerektiğini düşündüm."

"Bir daha ararlar," dedim.

Telefon çaldı. Kaldırıp alo dedim. Phil'di; radyodaki haberleri duymuştu. Rachel gibi o da oldukça heyecanlıydı.

"Times'da okudum," diye bilgilendirdim onu.

"Times'daki yazıda, onun bizim FM ve televizyon ses dalgalarının yayıldığı frekanslarla aynı frekansta yayın yaptığı belirtiyor mu?" dedi Phil. "ABD uzay laboratuvarlarından bir bilim adamı, bu konuda yaptığı yorumda, onun bizim uydulardan birisi olma olasılığının olmadığını, çünkü bizimkilerin ticari frekanslardan yayın yapmadığını söyledi. Dinle Nick; dedi ki, onun sinyalleri, FM ve televizyon ses dalgalarına karışacakmış ve bu yüzden onu yok etmek zorunda kalabileceklermiş. Ama benim düşündüğüm şu: geceleri hani o boktan olayı, garip bir şeyi radyondan

duyduğunu ve sanki seninle konuşuyor gibi olduğunu düşündüğünü hatırla? Bir uydu yayını bozukluğu olduğunu mu düşünmüştük? Nick bu o olabilir! Ve yorum yapan bilim adamı bu durumun kelimenin tam anlamıyla bir 'yayın' olmadığını, bunun doğrultulmuş ışınlar olduğunu söyledi; 'yayın yapma'nın anlamı her yöne, her yere eşit olarak dağılması demektir. Bu uydunun sinyalleri her yöne yayılmıyor..."

"Phil," diye araya girdim. "Şu anda yanımda birisi var. Bu gece sana gelebilir miyim?"

"Elbette," dedi Phil, yatışmış bir şekilde. "Ama biliyorsun Nick, bu durum her şeyi açıklayabilir, gerçekten. Sen bu olağandışı yabancı sinyalleri alıyorsun."

"Sonra görüşürüz, Phil," diyerek kapattım. Bu olayı Sadassa Silvia'nın önünde tartışmak istemiyordum, ne de başka birinin. Gerçi bunu belki Bayan Silvia ile bir gün, doğru bir zamanda tartışabiliriz diye düşündüm; öncesinden ona yeterince bahsettiğim zaman.

"Times'daki yazı, 'hapishaneler zenginlik kaynağı mı?' başlıklı yazı mı? Psikolojik rehabilitasyon maskesi altında zorla yaptırılan işler hakkında değil mi bu yazı? 'Mahkûmların kapalı olmaları gerekmiyor, yaşamlarının uzun yıllarını tembelce harcıyorlar, tersine şey yapabilirler...' Bakalım bunu nasıl yazmışlar? 'Mahkûmlar güneş altında çalışan işçi grupları olarak kenar mahalleleri tekrar kurabilir ve şehri yeniden oturulabilir hale getirme planına katkıda bulunurlar, hippiler de onlarla yan yana topluma katkıda bulunabilir ve iş bulamayan gençler de..." Yazıya şöyle bir eklemede bulunmayı istiyorum, 'aşırı çalışma ve açlıktan öldüklerinde bedenlerini de fırınlara bağışlayabilir ve biz de bunları eritip işe yarayan sabunlar haline getirebiliriz'

"Hayır," dedim, "o yazı değil."

"Yabancı uydu mu o zaman?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Bu bir aldatmaca," dedi Sadassa. "Ya da daha doğrusu bizim uydulardan biri ve bunu kabul etmiyoruz. O, bizim Sovyet halkına bilinçaltıyla algılanan şeyler yaymak için kullandığımız bir propaganda uydusu. Ticari FM ve televizyon frekanslarında yayın yapmasının, yayın frekansının rastgele aralara girmesinin nedeni bu. Sovyet halkına, saniyenin sekizde birinde mutlu Amerikalıların istedikleri yemeği yedikleri gibi bütün o boklar gösteriliyor. Onlar illegal uydulardan bize yayınlıyor, biz de aynısını

onlara yapıyoruz. Uyduyu vurup düşürecekler; peşinde oldukları şey bu. Onları suçlamıyorum."

Söyledikleri inandırıcı geliyordu, ama Sovyetler Birliği'nin en önemli astrofizikçisinin yaptığı bu duyuruyu pek fazla açıklayamıyordu. Moyashka uydunun dünyadışı kaynaklı olduğunu belirterek büyük şöhretini tekrar tehlikeye atmıştı. Onun dürüstlüğündeki bir adamın böylesine siyasi bir konuya karışması saçma görünüyordu.

"Sen gerçekten de Georgi Moyashka gibi bir bilim adamının düşündüklerinin-" diye başladım, ama Sadassa tatlı ve tok sesiyle konuşmamı durdurdu.

"Onların söylediklerini yapıyor. Bütün Sovyet bilim adamları kendilerine söylenenleri yapıyor ve açıklıyorlar. Ta Topchiev'in ellilerde Sovyet Bilimler Akademisi'nde yaptığı temizlikten bu yana. Topchiev, Akademi'de Parti'nin temizlikçisiydi, sonra resmi sekreteri oldu; Sovyetler Birliği'nin yüzlerce birinci sınıf bilim adamını bizzat hapse gönderdi. Onların uzay programının bu kadar sönük ve bizden bu kadar geride olmasının nedeni budur. Daha parçalarını minyatürize bile edemediler. Mikrodevre sistemleri bile yok."

"Pekâlâ," dedim şaşkınlıkla. "Ama bazı alanlarda-"

"Büyük ek motorlu roketler," diye kabul etti Sadassa. "Hâlâ tüpleri kullanıyorlar! Japonya'da üretilen sıradan bir teyp bile bir Sovyet füzesinde kullanılan parçalardan daha ileridir."

"Senin iş konusuna geri dönelim istersen," dedim.

"Tamam." Makul bir şekilde başıyla kabul etti.

"Sana çok fazla ödeyemeyiz," dedim. "Ama bu iş senin için ilginç olabilir."

"Fazla istemiyorum," dedi. "Çok fazla dediğiniz ne kadar?"

Ona bir rakam yazdım ve çevirip gösterdim.

"Bu kesinlikle çok değil," dedi. "Haftada kaç saat için?"

"Otuz saat," dedim.

"Sanırım bunu programıma koyabilirim."

"Gerçekçi düşündüğünü sanmıyorum," dedim öfkelenerek. "Bu kadar az saat için iyi bir ücret ve üstelik bu işin acemisisin. Daktilo yazmak ve dosya tutmak değil, yaratıcı bir iş. Seni yetiştirmek zorundayım. Bence bu iyi bir anlaşma. Bu işi aldığın için sevinmelisin."

"Şarkı sözlerimi yayınlama ve kullanma işi ne oldu?"

"Onları kullanacağız, eğer yeterince iyilerse."

"Yanımda biraz getirdim." Çantasını açtı ve içinden bir zarf çıkardı. "İşte."

Zarfı açtım ve içinden mavi dolmakalem mürekkebiyle yazdığı şiirlerin bulunduğu dört sayfayı çıkardım. El yazısı okunaklı ama titrekti, hastalığının bir etkisi olabilirdi.

Şiirleri - bunlar şiirdi, şarkı sözü değil - baştan sona okudum, ama aklım biraz önce söylediklerindeydi. Sovyetler Birliği ne yapacaktı? Uyduyu düşürecekler miydi? Sonra bana ne olacaktı? Bana yardım nereden gelecekti?

"Özür dilerim," dedim, "yoğunlaşmakta güçlük çekiyorum. Bayağı iyi bunlar." Bunu kendiliğinden söylemiştim, emin olmaksızın, belki iyi belki de değillerdi. Bütün düşüncelerim bana söylediği kasvetli ve keder verici şey konusunda, Sovyetler'in amaçları hakkındaki tahminindeydi. O söyledikten sonra durum apaçık görünüyordu. Elbette ki, bu yabancı uydunun yalnızca fotoğrafını çekmeyeceklerdi, şüphesiz onu düşüreceklerdi. Yabancı bir taşıtın, davetsiz bir misafirin dünyamızla kendi kullandığımız FM ve televizyon yayınlarını iptal ederek anlık bilinçaltıyla algılanan bir iletişim kurmasına izin vermeyeceklerdi. Üstelik bilmememiz gereken kim bilir hangi bilgileri ekleyerek.

Alfa Centauri Özgür Radyosu, dedim kendi kendime. Albemuth Özgür Radyosu, onu böyle isimlendirmeye başlamıştım. Artık farkına varıldığına göre daha ne kadar dayanabilirsin? Seni bir füzeyle ele geçiremezler; hidrojen bombası başlıklı bir uydu fırlatacaklar ve genel bir patlamanın içinde infilak ettirecekler seni. Artık doğrultulmuş ışınlarla gönderdiğin mesajlar olmayacak. Ve ben de artık daha fazla rüyalar görmeyecektim.

"Bu şiirleri eve götürebilir miyim?" diye sordum Sadassa'ya. "Evde daha sakin okuyabilirim?"

"Elbette," dedi. "Hey," dedi aniden, "Keyfini kaçıran nedir? Kanserim hakkındaki şiir mi? O mu? Onu okudukları zaman pek çok insanın keyfi kaçıyor, çok hasta olduğumda yazmıştım; içeriğinden bunu anlayabilirsin. Yaşamayı beklemiyordum."

"Evet," dedim. "Keyfimi kaçıran buydu."

"Sana bunu göstermemeliydim."

"Çok güçlü bir şiir," dedim. "Açıkçası kanser olan biri hakkındaki bir şiir, bir şarkı sözü olarak nasıl uyarlanır, pek emin değilim. Bu, bir ilk olacak." Her ikimiz de gülümsemeye çalıştık ama beceremedik.

"Ötekiler bu kadar kederli değil," dedi Sadassa; uzandı ve elimi okşadı hafifçe. "Belki onlardan birini kullanabilirsin."

"Kullanabileceğimize eminim," dedim. Böylesi tuhaflıklarla boğuşan, ne kadar sevimli ve ne kadar mutsuz bir kız diye düşündüm.

22.

Fikrimi değiştirdim ve Sadassa Silvia'ya akşam yemeğine çıkmayı teklif etmedim; onun yerine işten erkenden ayrılarak Orange County'e döndüm. Aklım hâlâ haberlerde ve Sadassa'nın söylediklerindeydi. Bütün bu olanlar beni korkutup dehşete düşürüyordu.

Artık iletişim ağıyla birlikte birlikte Valis ve YZ operatörünü tanrısal olarak kabul etmiştim, yani her ikisi de ölümlü değildi. Kimse Tanrıyı havaya uçuramazdı. Ama şimdi karım ve en iyi arkadaşım bana bu tanrısal yardımın kaynağının kesin olarak saptandığını söylüyorlardı: aşağılara bilgi yayan ve Dünya yörüngesinde dolaşan bir uydu, üstelik Sovyetler Birliği'nin önde gelen bir astrofizikçisi - radyoteleskopları, savaş başlıklı karşı-uydular ve kim bilir nelerle donatılmış kozmik polis - tarafından suçüstü yakalanmıştı.

Bu düşünce - başka bir yıldız sisteminden dünyadışı bir zekânın, araçlarından birini gezegenimizin etrafında yörüngeye yerleştirip bize gizli bilgiler yayması - korkutucu olduğu kadar sınırsız bir şeyi sınırlı ve zedelenebilir bir gerçekliğe, sıradan tehlikelere indirgiyordu. Her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten olarak düşündüğüm bu varlık gökyüzünden vurulup indirilmek üzereydi. Ve bunun gerçekleşmesiyle birlikte Ferris Fremont'u devirme olasılığının da yok olacağını fark ettim. Sovyetler - şüphesiz bizim gelişmiş istasyonlarımızla işbirliği yaparak çalışmışlardı - bu DDZ uydusunu düşürdüklerinde her iki ülkedeki özgür insanların umutları da yok olacaktı.

Ama bu durum, eğer yeni keşfedilen uydu ve benim deneyimlerim arasında bir bağlantı varsa doğruydu. Ama hem Rachel'ın hem de Phil'in belirtmiş olduğu gibi, bu olay bir tesadüften çok daha fazlaydı; birbirine çok yakındılar.

Tanrım, diye düşündüm, yıllardır onun bana söylediği şeyleri yapıyordum. Güney California'ya taşınmış, Progressive Records'da işe girmiştim. Onu vurup düşürdükleri zaman ben ne yapacaktım? Hayatım neyin etrafında kurulacaktı? Ama sonra düşündüm ki, belki de Valis, onun yerine başka bir uydu yerleştirecekti. Bunu yapabilirdi; önceden görme yeteneği sayesinde Sovyetlerin amaçlarını uzun zamandır biliyordu, aslında başından beri biliyordu. Onu gafil avlayamazdınız.

Ya da belki avlayabilirdiniz.

Uydunun görevini yapıp bitirmiş olması da olası, diye düşündüm sağ şeritteki büyük bir kamyonun dibinden geçerken. Daha şimdiden içindeki her şeyi iletmişti. Ama onun sesini duymaya alışmıştım, o sevimli YZ sesini, beni bilgilendiren, beni rahatlatan, bana yardım eden o sese... Johnny için yaptıklarına bir bakın, benim için yaptıklarına. Tüm bunlardan mahrum kalmak...

Bunların dışında başka ne uğruna yaşayabilirim ki? diye kendi kendime sordum. Bunların dışında uğruna yaşayabileceğim başka neyim vardı ki? Rachel ile olan ilişkim o kadar iyi değildi; oğlumu seviyordum, ama onu çok az görüyordum; işim önemliydi, ama o kadar da önemli değildi. Sahip olduğunuz böylesi bir şey, bu YZ sesini duymak, onu kaybetmek hiçbir zaman sahip olmamaktan çok daha kötüydü. Bu, öylesine acı veriyordu ki.

Kaybetmenin acısı, diye düşündüm, dünyadaki en büyük acıydı. Bir arkadaşım, bir gün benimle konuşmayı kesecekti. İşte o gün, tehdit edici bir biçimde önümde duruyordu, bu durum Sovyetler Birliği'nin şu anda durdurucu bir uydu fırlatmaya hazırlandığı kadar kesindi. Bütün dünyaya yayılmış olan zorbalık yönetimi düşmanını saptamıştı ve şimdi harekete geçiyordu. Büyük gizli makine harekete geçirilmişti.

O uyduyu gökyüzünde havaya uçurduklarında, beni de havaya uçuracaklarını anlamıştım. Ayakkabı ilanından kurtarılmanın şimdi bir şey başarmış olmak anlamına gelmediğini fark ediyordum. Bütün o yardımlar, bütün o bilgi ve kavrayış, bütün yetiştirme ve yol gösterme - her şey bok yoluna gitmişti - hiçbir şey içindi: gitmişti. Ve sadece benim için değil; adil bir toplum isteyen, özgür olmak isteyen herkes için böyleydi. Bütün o YZ sesini duyanlar ve duymayanlar: hepimizin kaderimiz aynıydı. Sahip olduğumuz tek dost, önümüzdeki günlerin birinde, sanki hiç var olmamış gibi yok edilecekti.

Otoyol boyunca ilerlerken evrenin harap olup gidişini hissettim: soğukluk, hastalanma ve son kayıtsızlık.

Sanırım, dedim kendi kendime, bu olanları mantıklı bir şekilde açıklayabilir ve şöyle diyebilirdim: Valis'in yardımı sayesinde güzel bir kızla tanıştım, çekici ve akıllı... yaşam ümidi santimetrelerle ölçülen. Duman olup gitmeden hemen önce bir araya getirildik. Planlar, umutlar, hayaller, hepsi duman olup gitmişti. Buraya parçalanılmak için gelen bir uydunun parçaları, tıpkı bizim gibiydi: yok edilmek için yaratılmıştı. Bütün bunların cehenneme kadar yolu var, diye düşündüm, iyice bitkin bir hale gelmiştim. Bütün bu olanlara başlamasak veya denemesek çok daha iyi

olurdu. Hatta bir yardımın olduğunu bile bilmesek, yaşamlarımızda bizim için çok daha mutlu bir şeylerin olduğunu hayal etmesek, çok daha iyi olurdu.

Bir zorbaya saldırdığınızda onun karşılık vermesini beklemelisiniz. Neden olmasın ki? Neden karşılık vermesin ki? Zorbalığın doğası hakkında birtakım fikirlerim olduğu halde nasıl başka bir şey bekleyebilirdim ki? Bu DDZ uydusu için bir hidrojen savaş başlığı; Sadassa için kanser; eğer ayakkabı reklamı tuzağı işlemiş olsaydı, benim için hapis... Hapis ya da ölüm.

Bu konu hakkında düşüncelere dalmışken önümdeki kamyonun yavaşladığını fark etmedim veya belki de fark ettim ama umursamadım. Fren lambaları yandı; önemsemedim. Küçük Volkswagen arabamla doğrudan kamyonun kuyruk kısmına, büyük demir arka tamponuna doğru ilerlemeye devam ettim.

Hiçbir şey duymadım ve hissetmedim, ne bir çarpışma ne de bir darbe. Bütün görebildiğim, ön camımın milyarlarca kırılmış kola şişesi dibine, sanki beni yutan devasa bir örümcek ağına benzeri ilginç bir dokuya dönüşmesiydi. Bir örümcek ağına düştüm diye düşündüğümü hatırlıyorum. Daha sonra yem olmak üzere. Örümcek ağı, tamam ama örümcek nerede? diye düşündüm. Yoktu.

Bir sıvı boğazımdan ve göğsümden aktı. Bu, kendi kanımdı.

23.

Etrafımdaki patırtı korkunçtu. Sırtüstü yatmış ve kayışlarla tutturulmuş bir şekilde aşağıya doğru eğimli bir yolda götürülüyordum; başımı çevirmeyi denedim, ama beceremedim. Sesler, hareketler; bana doğru bakan bir yüz gördüm, bir kadın yüzü ve bir kadın sesi duydum. Gözlerime doğru bir ışık parlatıyordu ve benden bir şey yapmamı istiyordu. Bunu yapamadım. Üzgünüm, diye düşündüm.

"Bir sağlık sigortanız var mı?" ısrarla sordu başka bir ses. "Eğer sizin için tutarsam, bu formu imzalayabilir misiniz? Buyrun, kalem. İsterseniz sol elinizle de imzalayabilirsiniz."

Canın cehenneme, diye düşündüm.

Kahverengi üniformalarının içinde iki tane California Otoyol Devriyesi görüyordum, ellerinde yazı yazdıkları bir şeyle yolun kenarında dikiliyorlardı, oldukça bıkkın görünüyorlardı. Tekerlekli sandalyeler, sedyeler. Kısa etekli küçük genç hemşireler ve duvarda bir haç.

Yanımda duran bir Otoyol Devriyesi üzerime doğru eğilip şöyle dedi, "Sigorta şirketinizin arabanızı onarmasına izin vermeyin. Motoru yağ akıtıyor. Blok çatlamış."

"Tamam," diye fısıldamayı becerebildim. Hiçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey düşünmüyordum.

"Sizi mahkemeye sevk etmek zorunda kalacağım, Bay Brady," dedi Otoyol Devriyesi memuru. "Önünüzdeki arabayı çok yakından takip etmek ve tehlikeli hızda araba sürmekten. Ehliyetiniz bende; ruhsatınızı kontrol ediyoruz. Hemen ameliyata gireceksiniz, o yüzden ehliyetinizi hastanenin kişisel eşya bölümüne teslim edeceğim. Cüzdanınız, anahtarlar ve paranız gibi diğer eşyalarınız da orada olacak."

"Teşekkür ederim," dedim.

Memur yanımdan ayrıldı. Orada tek başıma yatmış, kendi kendime kahretsin, kahretsin diye düşünüyordum. Birilerine haber vermeleri gerekiyor, diye düşündüm. Rachel. Ona bildirmeleri gerekiyordu, bunu onlara söylemeliydim. Hatırlatmalıydım. Ama ne umurlarındaydı ki? diye düşündüm; hangi hastaneye gideceğimi merak ediyorum. Araba kullanıyordum ama neredeydim? Tek bildiğim Orange County'e doğru gidiyordum. Placentia'ya, eve geri dönmeyi başaramamıştım. Hepsi buydu. Memurun nasihatim tutmaya karar verdim. Arabayı tamir etmelerine izin

vermeyecektim. Tamamen parçalayıp haraç mezat satabilirlerdi. Onun için alacağım para umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi.

İki hemşire sedyemi tutup tekerleklerini açtılar ve dikkatle sürmeye başladılar. Çarp, çarp, git. Asansör için dur; onlar da durdular, gülümseyerek. Gözlerimi dikerek yukarı baktım. Üstüme bir serum şişesi asılmıştı. Yüzde beş glikoz yazıyordu etiketin üzerinde. Bunun bir damarı açık tutmak için olduğuna karar verdim.

İnanılmaz parlak beyaz ışıklar parladı üstümde. Bu ameliyat odasıydı. Yüzümün alt kısmına bir maske yerleştirdiler; birbirleriyle konuşup tartışan erkek sesleri duydum. Koluma bir iğne batırıldı. Acıttı. Bu hissettiğim ilk şeydi.

Parlak beyaz ışıklar birdenbire kararıp siyahlaştı, kömür gibiydiler.

Çok aşağılarımda gibi görünen, kırmızı ve kahverengi renklerde bir çöl manzarasının üzerinde yüzüyordum. Tepelerin dış hatları çok uzaklardaydı. Büyük bir boşluğun içinde hareket ediyordum, cansız ve kolayca.

Biri bana doğru yaklaştı. Çok öteden, kurumuş tepelerin ötesinden. Sevgiyle parıldayan görünmeyen bir varlık. Valis'di. Onun varlığını tanımıştım; benim için dosttu: yardım etme isteği, ilgilenişi, anlayışı.

Hiçbir sözcük alışverişinde bulunmadık. Rüzgâr benzeri, düzenli ve hafif bir uğultu dışında ne bir ses ne de bir gürültü duyuyordum. Bu terk edilmiş toprağın, çölün, dünyanın geniş açıklıklarının sesleri. Rüzgâr ve su şırıltısı... ama bağımsız görünmüyorlardı; canlı gibiydiler, sanki Valis'in bir parçası gibi. Tıpkı onun kadar nazik, sıcak ve sevimliydiler, Valis'in ifadeleri gibiydiler; o, tepelere hayat veriyordu.

Valis sessizce bana, onun beni unuttuğunu mu düşündüğümü sordu.

Eğer uyduyu vurup düşürürlerse ne olur? dedim.

Bunun bir önemi yok. O sadece gökyüzündeki ufak bir şey. Onun ardında yalnızca ışık uzanıyor. Bir ışık huzmesi, gökyüzü değil.

Öldüm mü? diye sordum.

Yanıt yoktu.

Sonunda buraya gelebildim, dedim. Bunu biliyorum. Burasını tanıyorum; daha önce gelmiştim.

Burada doğdun sen. Şimdi geri geldin.

Burası benim anavatanım, dedim.

Ben senin babanım, dedi Valis.

Neredesin?

Yıldızların ötesinde, dedi Valis.

Ben de yıldızların ötesinden mi geldim?
Evet. Birçok kez.
Öyleyse bu ben miydim? dedim. Ayakkabı reklamı postayla geldiğinde idareyi eline alan yani?
O şendin, kim olduğunu hatırlamıştın.
Kimim ben? dedim.
Herkes.
Hayret, dedim. *Herkes*?
Yanıt yoktu, yalnızca sevginin nabız atışları.
Ne yapacağım? diye sordum.
Parçalanmak istedin, diye yanıtladı Valis. Ve iyileştirilmek. İşte bu da parçalara ayrılıp iyileştirilme işlemi. Değiştirileceksin.
Ve devam mı edeceğim? dedim.
Sevgisinin sıcaklığı beni görünmez bir ışık bulutu gibi kaplayıp yutmuştu. Ve devam edeceksin, diye yanıtladı. Hiçbir şey asla kaybolmaz.
Kaybolamaz mıyım? diye sordum.
Kaybolup gidilecek bir yer yok. Yalnızca burası ve biz varız. Her zaman.
Derken anladım ki, Valis ve ben asla ayrılmamıştık, o yalnızca zaman zaman sessiz kalmıştı. Şimdi kendimi yorgun hissediyordum; tepelerin üzerine alçalıp dinlenmek istiyordum. Valis'in varlığı duygusu sanki geri çekiliyormuş gibi azalıyordu. Ama yine de oradaydı, gittikçe parlaklığı azalan ama sönmeyen bir lamba gibi. Tıpkı bir çocuk gibi, bir şeylerin artık görülmediğini, artık var olmadığım fark ettim. Bir bebek için annesi ve babası odayı terk ettiklerinde var olmaya devam etmezler. Ama bebek büyüdükçe olayı başka şekilde anlar. O, görse de görmese de, dokunsa da dokunmasa da, seslerini duysa da duymasa da onlar oradadırlar. Bu, yaşamın ilk derslerinden biridir. Ama bazen tam olarak öğrenilemeyen bir ders.
Böylece artık Valis'in kim olduğunu biliyordum; o benim babamdı, soyundan defalarca bu dünyaya, yeniden terk etmek, tekrar dönmek, henüz başarılmamış gizli ve belirsiz bir amaç uğruna çalışmak için beni bu dünyaya getiren gerçek babam. Amaç, belki de araştırmaydı. Ona biraz daha yakınlaştığım için bunu anlayabiliyordum. Ferris Fremont'un zorbalık yönetimini devirmek bu yolda bir amaç değil, sadece bir duraktı, ama bir karar anıydı ki ondan sonra daha önce olduğu gibi devam ediyordum. Yapmış olduklarım için değil, babam tarafından bir parça değiştirilmiştim. Çünkü bunu Valis'in yaptığını anlamıştım. Bu yetenek onun içindeydi.

Bizler, babamızın amaçlarını gerçekleştirmek için taktığı eldivenleriz, diye düşündüm. Böyle olmak ve işe yaramak ne büyük zevk! Büyük bir organizmanın parçası olmak: uzayın ve zamanın içinde, değişim dünyasının içinde genişleyen bir organizmanın. Bu değişimi etkilemek sevinçlerin en büyüğüydü.

Size Valis'in düşüncelerinin, uydu olmaksızın da geldiğini söyleyebilirim. Uydu onlara göstermek için bir şeydi, parlak bir oyuncak. Onların anlamalarını sağlamak için. Havaya uçurulduğunda görevini yerine getirmiş olacaktı; sizin aklınızı, diğerlerinin akıllarını açmak için hizmet etmişti. Bu akıllar bir kez açıldığında bir daha asla kapanmayacaklar. Temas sağlandı ve devre kuruldu. Böylece kalacak.

Bağlantımın sürekli olduğunu anladım. Her zaman için.

Sen hatırladın. Sen biliyorsun. Artık unutmak yok. Keyfin yerinde olsun.

Teşekkürler, dedim.

Kızılımsı tepeler, aşağımdaki düzlük soldu; gökyüzü kapandı ve rüzgârın sesi yavaşça kesildi.

Valis, artık görüşümün dışındaydı; yüzünü diğer tarafa çevirmiş, kendi döngüsünde geri çekilmişti. Daha önceki deneyimlerinde de hep olduğu gibi bu sefer de bir kaybım yoktu.

Yeryüzü'nün Oğlu ve yıldızlı cennet. Eski ayin, kadim sırların ifşa edilmesi. Orfeus'e ait ayinlerden geçmiştim, karanlık mağaralara düşmüş ve aniden ışığın mekânına girmiştim, bana kendi doğamı ve geçmişimi hatırlatan altın tableti görmek için: uzaktaki yıldızdan, Albemuth'dan çıkarak uzay boyunca yolculuk, bu dünyaya göç etmek için, köstebek benzeri düşmanımızdan kaçmak uğruna buraya uyum sağlamak için. Düşman hemen ardımızdaydı ve kurduğumuz bahçe onun varlığıyla, artıklarıyla kirlenip zehirlenmişti. Çamura batmıştık; yarı kör olmuştuk; yeniden hatırlayana dek unutmuştuk. Gökyüzünde dönen bir ses sayesinde hatırlamıştık, oluşacak bir felaket için, devamlılık zincirindeki bir kırılma için uzun çağlar önce oraya yerleştirilen bir ses sayesinde. Öyle bir kırılma oldu. Ve artık o ses otomatik olarak harekete geçti. Ve yapabildiği en iyi şekilde bizi bilgilendirdi, uzun süredir bilmediğimiz şeyler hakkında.

Eğer Ruslar, DDZ uydusunun, saldırganın fotoğrafım çekerlerse, onu eski ve değersiz bulacaklardı. Ben orada binlerce yıl boyunca kalmıştım. Ne büyük sürpriz olacaktı bu; belki onlar da hatırlayabileceklerdi... ta ki köstebek benzeri düşman onların akıllarını kapatıp her şeyi yeniden unutturana kadar. Tekrar unutturulma işlemi, tıpkı biçimi bozulmuş bir

toprak parçasını, zehirlenmiş bir atmosferle kaplamak gibi, duyu ve düşüncelerini tıkamak ve onlar bir kez daha çökecekler, tıpkı eskisi gibi.

Bunun tekrarlanıp duran döngüler olduğunu anladım, belli bir süre için uyanmak ve ardından yeniden uykuya dalmak. Diğerleri gibi ben de uyuyordum, ama sonra uyandım; ya da daha doğrusu kasten uykumdan uyandırıldım. Yeni ekin tarlalarının, yeni bir yaşamın arasında gezinen bir dostun sesi çağırmıştı beni, onu duymuş ve tanımıştım. O ses, bizi daima çağırıyor, bizi daima uyandırmaya çalışıyordu, bizi, uyuyanları. Belki de er ya da geç hepimiz uyanacağız. Yıldızların ötesindeki soyumuzla yeniden iletişim kurmak için... sanki hiç terk etmemişiz gibi.

Albemuth. Bizim ilk yuvamız. Biz gezginleriz, sürgünleriz, hepimiz, bunu bilsek de bilmesek de. Belki de çoğumuz unutmak istedi. Bellek - gerçek durumumuzun, gerçek kimliğimizin farkına varmak - fazlasıyla acı doluydu. Bu yeri yuvamız yapacak ve başka bir şey hatırlamayacaktık. Bu daha kolay bir yoldu.

Farkında olmamanın basitliği. Daha kolay bir yol. Onun sonucunda oluşan şey öldürücü: düşmanımız için belleksiz kurbanlar. Düşmanımızı da unutmuştuk, sonra birden karşımıza çıkmıştı ve şaşkındık. Bu ödediğimiz bedeldi.

Şimdi bunu ödemiştik.

24.

Ayıldığımda kendimi yoğun bakım odasında buldum, bir hemşire nabzımı ölçüyordu. Göğsüm ağrıyor, solumakta güçlük çekiyordum. Burnumda oksijen maskesi vardı. Çok acıkmıştım.

"Aman," dedi neşeyle hemşire. "Küçük arabamızı büyük bir derde sokmuşuz."

"Ne oldu bana?" diyebildim.

"Dr. Wintaub ameliyatınız hakkında sizinle görüşecek," dedi hemşire. "Siz odanıza götürüldükten sonra."

"Haber verdiniz mi... ?"

"Karınız buraya gelmek üzere yolda."

"Hangi şehir burası?" dedim.

"Downey."

"Evimden çok uzaktayım," dedim.

Yukarıya, iki yataklı bir odaya götürülmemden yarım saat sonra Dr.Wintaub beni muayene etmek için içeri girdi.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" dedi nabzımı ölçerken.

"Başım kötü ağrıyor," dedim. Daha önce başım hiç böyle ağrımamıştı; Valis'in bana Johnny'nin doğum kusurunu bildirdiği geceki ağrıya benziyordu. Ve görüşüm yine zayıflamış gibiydi.

"Başınıza epey iş geldi." Dr. Wintaub örtüyü açıp bandajlarımı kontrol etti. "Akciğeriniz kırık bir kaburga kemiği tarafından delinmiş. Bu yüzden göğüs boşluğunu deldik. Korkarım bir süre burada kalacaksınız. Arabanızın direksiyonu doğrudan kafanıza çarpmış ve hasarın çoğunu da o yapmış-" Sesi birden durakladı.

"Ne oldu?" dedim, bulduğu şeyden korkarak.

"Hemen döneceğim Bay Brady." Dr.Wintaub odayı terk etti; merak içinde kalmıştım. Birazdan iki erkek hastabakıcıyla döndü. "Bandajlarının sökülmesini istiyorum," dedi Wintaub. "Ve cebireleri[1] de çıkarın." "Yaraya bakmak istiyorum."

Uç noktada titizlikle bandajlan çıkarmaya başladılar. Dr. Wintaub ciddi bir şekilde izliyordu. Hiçbir şey hissetmedim, ne bir rahatsızlık ne de ağrı. Baş ağrısı devam ediyordu; sanki migren gibiydi, sağ gözümde sıradışı, güçlü ve pembe bir ışık vardı, bulanık bir renk alanı yavaşça soldan sağa hareket ediyordu.

"Tamam, doktor." Hastabakıcılar geri çekildiler.

Dr. Wintaub yaklaştı; becerikli parmaklarının göğsüme dokunduğunu hissettim. "Ameliyatı ben yaptım," diye mırıldandı. "Yaklaşık iki saat önce." Saatine baktı. "İki saat on dakika önce."

"Gözlerime bakabilir misiniz?" dedim. "Ağrıyan yer orası."

Sabırsızlanan Dr. Wintaub gözlerime bir ışık tuttu. "Işığı takip edin," diye mırıldandı. "İzlemeniz iyi." Göğsümü incelemeye geri döndü. "Onu röntgene götürün ve göğsünün bir dizi filmini çekin," dedi iki hastabakıcıya.

"Onu hareket ettirmemiz doğru olur mu doktor?" diye sordu hastabakıcılardan biri.

"Yalnızca çok dikkatli olun," dedi Wintaub.

Röntgene götürüldüm, göğsümün bir sürü filmi çekildi ve sonra tekrar odama getirildim. Röntgende beklerken yeterince doğrularak göğsümü görmeyi başarabilmiştim.

Sabit pembe bir çizgi geçiyordu göğsümden. Yarık iyileşmişti.

Dr. Wintaub'un neden hemen röntgen istediği belliydi; içerideki yaranın da iyileşip iyileşmediğini bilmek zorundaydı.

Kısa süre sonra iki tane tanımadığım doktor geldi ve beni muayene etmeye başladılar; yanlarında hemşireler ve ekipmanlar da vardı. Sessizce yatıp tavana bakıyordum. Başımdaki ağrı azalmaya başlamıştı, bundan memnundum ve görüşüm de geriye kalan pembe fosfenik renk dışında iyiydi. Göğsümde gördüklerim ve pembe fosfenik ışığın anlamını bildiğim için durumu anlamıştım. Valis durumuma el koymuştu, tıpkı Johnny'ye yaptığı gibi, olabilecek en ekonomik şekilde: normal ameliyat işlemi, ardından uydu ve emisyonlarının etkisiyle garip bir şekilde hızlı iyileşme. Muhtemelen hastaneden ayrılmaya hazırdım.

Ama sorun doktorlardan kaynaklanıyordu. Daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmamışlardı.

"Ne kadar zamanda buradan çıkabilirim size göre?" diye sordum Dr. Wintaub'a, akşam yemeğinden sonra geldiğinde; oturmuş yemek yiyordum. Kendimi iyi hissediyordum. Doktor da bunu görebiliyordu. Ama bu hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Burası bir öğretim hastanesi," dedi.

"Öğrencilerin de beni görmesini istiyorsunuz," dedim.

"Bu doğru."

"Göğüs boşluğu kendi kendine iyileşti, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla tamamen öyle. Ama sizi gözlem altında tutmalıyız; bu yarım bir iyileşme olabilir."
"Karım arandı mı?" diye sordum.
"Evet, şu anda yolda. Ona ameliyatınızın başarılı geçtiğini söyledim. Bay Brady, daha önce hiç ameliyat oldunuz mu?"
"Evet," dedim.
"Yüksek bir iyileşme hızı fark etmişler mi? Doku iyileşmesi?"
Hiçbir şey söylemedim.
"Bunun sebebini açıklayabilir misiniz Bay Brady?"
"Hormon üretimi," dedim.
"Mümkün değil."
"Taburcu olmak istiyorum," dedim. "Yani bu gece karımla evime gidebilirim."
"İmkânsız Bay Brady. Böyle önemli bir ameliyattan sonra-"
"TOK belgesini imzalayacağım," dedim. "Tıbbi Öneriye Karşı hareket edeceğim. Bana belgeleri getirin."
"İmkânsız Bay Brady. Sizinle işbirliği yapmayacağım. Bedeninizde ameliyattan sonra ne olduğunu öğrenene kadar sizi inceleyeceğiz. Buraya getirildiğinizde bir ciğeriniz neredeyse-"
"Bana giysilerimi getirin," dedim.
"Hayır." Wintaub odayı terk etti; kapı arkasından kapandı.
Yataktan kalkıp dolaba ve çekmecelere baktım. Bir hastane giysisi dışında hiçbir kıyafet yoktu. Zorunda kalırsam bu şekilde terk edecektim. Ne Dr. Wintaub ne de hastane beni tamamen iyileşmeme rağmen burada tutabilirdi.
Hiç şüphesiz iyileşmiştim. Fiziksel olarak hissedebiliyordum ve bunun farkındaydım, tıpkı o gece Johnny'nin doğum kusurunu anladığımda olduğu gibi her şeyin farkındaydım. Tek sorun eve nasıl gideceğimdi. Ve bu küçük bir sorundu.
Odadan çıkıp koridorda yürümeye başladım, kapısı açık odalara bakıyordum, ta ki içinde kimsenin olmadığı bir tane bulana dek. Hastalar akşam yemeğinin ardından egzersiz yapmak için dışarıdaydılar. Odaya girerek giysi dolabını açtım. Bütün bulabildiğim bir çift tüylü halı terliği, bir kadının parlak baskılı elbisesi ve pastel bir türbandı. Eğer bir kadına benzersem daha iyi olacağını düşündüm; bir erkeğe bakıyor olacaklardı. Bereket versin ki bu elbiselerin sahibi olan kadın cüsseliydi, giymeyi başardım ve çekmeceden koyu renk gözlükler alıp yeniden koridora çıktım.

Koridordan merdivene doğru giderken kimse beni durdurmadı, müdahale bile etmediler. Bir süre sonra zemin kata ulaşmış, arabaların park edildiği yere gelmiştim. Tek yapmam gereken bir banka oturup gelen arabalara bakmaktı. Rachel'ın Maverick'ini görene kadar.

Boş bir bank bulup oturdum ve beklemeye başladım.

Belirsiz bir süre sonra - saatim yoktu, ya parçalanmıştı ya da hastaların kasalarındaydı - yeşil Maverick hızla boş bir yere girdi ve Rachel ile Johnny dışarı çıktı, şaşkın görünüyorlardı.

Rachel telaşla yürüyüp oturduğum bankı geçerken ayağa kalkıp konuştum, "Haydi gidelim buradan".

Durdu ve şaşkın bir şekilde bana baktı.

"Seni tanıyamayacaktım," dedi sonunda.

"Gitmeme izin vermediler." Arabaya doğru yürürken, bana refakat etmesini işaret ettim.

"Gidebilecek misin? Yani iyi misin? Doktor göğsünden çok büyük bir ameliyat geçirdiğini söyledi."

"İyiyim," dedim. "Uydu beni iyileştirdi."

"Öyle ise başına gelenler uydu yüzündendi."

"Evet," dedim arabaya binerken.

"Fiziksel olarak iyi görünüyorsun... ama bu giysiler içinde kesinlikle komiksin."

"Yarın gelip kişisel eşyalarımı alabilirsin," dedim arabanın kapısını arkamdan kapatırken. "Merhaba Johnny," dedim oğluma. "Babayı tanıdın mı?"

Oğlum tersçe ve şüpheyle bana baktı.

"Uydu sana daha iyi giysiler sağlayabilirdi," dedi Rachel.

"Bunu yaptığını sanmıyorum," dedim. "Giysileri kendin bulmalısın. Ben de bunu yaptım işte."

"Belki de o bir şeyler düşünene kadar beklemeliydin," dedi Rachel. Hastanenin parkından çıkarken bana bir göz attı. "İyi olmana sevindim."

Otoyolda ilerlerken, kendi kendime narkozun etkisi altındayken kesinlikle bilgi almış olduğumu düşündüm. Valis benimle konuşabilmek için mi başıma gelen kazayı tertiplemişti? Hayır, Valis benim üzerimden konuşabilmek için iyileşmemi sağlamıştı. Kötü bir durumdan yararlanmış ve bundan bir şeyler çıkarmıştı: Yaptığımız ve belki de yapacağımız en iyi karşılıklı konuşmaydı bu. Şimdi bildiğim şeyin sınırsız olduğunu anladım. Büyük parçalar yerindeydi. Ben ve Valis birbirimizi bulmanın sevinci

içindeydik. Baba ve oğul tekrar bir aradaydı. Bin yıl sonra. İlişki yenilenmişti.

Ama kötü olan başka bir şeyi de anladım. Gerçekten Fremont'u devirme şansımız yoktu. Gerçekten yoktu. Progressive Records'daki pozisyonum yüzünden başka bir şeyler yapabilirdik; bildiklerimizi bilinçaltıyla algılanan bir biçimde bir albümde dağıtabilirdik. Bunu alt melodiler ve arka vokaller içinde ve miksaj aletlerinin sağladığı sesleri karıştırarak yapabilirdik. Polis bizi yakalamadan önce bildiklerimizi, Sadassa ve ben, yüzlerce, binlerce ve hatta milyonlarca Amerikalıya iletebilirdik. Polis, bizi karşı belgeler ve kanıtlarla, sahtelerini yaparak yok edecekti; biz gidecektik ve rejim sürecekti.

Hâlâ bunu yapmaya değerdi. Bunu kesin olarak biliyordum; Valis bunu harekete geçirmişti ve Valis yanılmazdı. Eğer buna değmeseydi, Sadassa ile beni bir araya getirmez, bana yardım ve bilgi sağlamazdı. Bunun değmesini sağlamak için illa kazanmamız gerekmiyordu. Yalnızca kesin bir zafere ihtiyacımız vardı, mantık dahilinde bir zafere. Belki gelecekte bir gün sayı olarak bizden daha çok ve daha güçlü binlerinin tamamlayacağı bir süreç başlatacaktık.

Valis'in isteği Dünya üzerinde tam olarak anlaşılamamıştı. Burası düşmanın diyarıydı, bu dünyanın Prensi'nin. Valis yalnızca bu dünyanın içinde çalışabilirdi, küçük bir insan grubuyla çalışabilirdi; o, burada sessiz küçük bir ses gibi çalılıktan uykuda, ameliyatta tek ya da bir avuç dolusu adamla konuşan azınlık kesimdi. Er geç kazanacaktı. Ama şimdi değil. Bunlar dünyanın son zamanlan değildi. Son daima geliyordu ama buraya değil; her zaman yakındı ve bizi etkiliyordu, ama hiç anlamadan.

Tamam, diye karar verdim, yapabileceğimizin en iyisini yapmak için. Ve buna değeceğine inanarak.

Yolda giderken Rachel'a dedim ki, "Bir kızla tanıştım. Onunla çalışmak zorundayım. Bunu onaylamayabilirsin - hiç kimse onaylamayabilir - ama bu iş yapılmak zorunda. O, hepimizi yok edebilir."

Rachel dikkatle arabayı sürerken konuştu, "Valis mi söyledi bunu sana?"

"Evet," dedim.

"Yapman gereken şeyi yap," dedi Rachel, kısık ve gergin bir sesle.

"Yapacağım," dedim.

---

1 Cebire: Kırık kemik sarmaya mahsus ince tahta, süyek, çn.

25.

Henüz Sadassa Silvia ile annesi hakkında konuşmamıştım. Onun geçmişinden haberdar olduğumu bilmiyordu. Atılacak ilk adım Bayan Aramchek'i tartışmaktı. Valis'in ve iletişim ağının bilgi bankalarından bana daha önceden gönderilen şeyleri açıkça anlatmasını sağlamaktı. Yoksa birlikte çalışamazdık.

Onunla konuşmak için en iyi yerin güzel, sessiz bir restoran olacağına karar verdim; bu şekilde hükümetin gizli bir dinleme cihazı tarafından dinlenme olasılığından da sakınabilirdik. Onu işten aradım ve akşam yemeğine davet ettim.

"Daha önce hiç Del Rey's'e gitmemiştim," dedi. "Ama adını duymuştum. San Francisco restoranlarındaki gibi bir mutfağı varmış. Perşembe gecesi boşum."

Perşembe gecesi apartmanına giderek onu aldım ve Del Reys'deki ana yemek salonunda bize ayrılmış bölüme oturduk.

"Söylemek istediğin şey ne?" dedi, salatalarımızı yerken.

"Annen ve Ferris Fremont hakkındakileri biliyorum".

"Ne demek istiyorsun?"

Güvenliğimiz için kısık bir sesle konuşuyordum. "Annenin Komünist Parti'nin bir organizatörü olduğunu biliyorum."

Sadassa'nın gözleri, kalın gözlüklerinin arkasında faltaşı gibi açılmıştı. Yemeği bırakmış bana bakıyordu.

"Daha fazlasını biliyorum," diye fısıldadım. "Onun Ferris Fremont'u, Ferris gençken partiye kaydettiğini biliyorum. Fremont'u, başarı kazanacak biri olarak, siyasete onun gerçek görüşlerinin ya da gerçek ilişkilerinin izi olmadan girmesi için eğittiğini biliyorum."

"Sen gerçekten delisin," dedi Sadassa, hâlâ bana bakıyordu.

"Annen öldü ve Parti - Ferris Fremont - bu sırrın güvende olduğunu sanıyor. Ama sen küçükken Fremont'u annenle gördün ve yeterince kulak misafiri oldun. Sen, yüksek noktalardaki Parti görevlileri dışında bunu bilen tek kişisin. Bu yüzden hükümet seni kanserle öldürmeye çalıştı. İsmini değiştirmene rağmen yaşadığını ve bunu bildiğini anladılar. Ya da bildiğinden şüphelendiler. Bu yüzden öldürülmeliydin."

Sadassa çatalı yarı kalkmış bir şekilde kalakalmıştı ve beni büyük bir sessizlik içinde izliyordu.

"Biz birlikte çalışmak için planlandık. Bu bilgi bir plağa, bir folk albümüne girecek. Bilgi bilinçaltıyla algılanan parçalar şeklinde öyle dağıtılacak ki herkes tekrar tekrar dinlediğinde farkında olmadan mesajı kavrayacak. Kayıt endüstrisi bunu başarabilecek teknolojiye sahip; mesajın basit olması zorunluyken bile bu her zaman yapıldı. 'Ferris Fremont bir Kızıl.' Ayrıntılı bir şekilde hazırlanmış bir şey değil. Her parçada bir sözcük, bir sonrakinde başka bir sözcük - belki en fazla sekiz sözcük. Geriye yerleştirilecek. Bir şifre gibi. Bu plağın ülkeyi doyurduğunu göreceğim, onunla pazara sel gibi akacağız - muazzam bir ilk baskı olacak. Sadece tek baskı ve tek bir dağıtım, çünkü halk mesajı algılar algılamaz yetkililer müdahale edecek ve hepsini yok edecekler

Sadassa sonunda konuştu. "Annem yaşıyor. Kilise işlerinde çalışıyor; Santa Ana'da yaşıyor. Söylediklerinin hiçbiri gerçek değil. Hiç bu kadar saçmalık duymamıştım." Durdu, çatalını bıraktı ve eliyle ağzına dokundu, gözyaşları neredeyse akmaya başlayacaktı. "Eve gidiyorum. Tamamen uyuşturucu etkisinde gibisin; otoyolda geçirdiğin kazayı duydum; Register'da yazılıydı. Aklını kaçırmış olmalısın; çıldırmışsın. İyi geceler." Hızla kalktı ve arkasına bakmadan masadan uzaklaştı.

Tek başıma sessizce oturdum.

Aniden geri döndü ve yanımda durup kulağıma eğilerek sert bir sesle fısıldadı. "Annem makul bir Cumhuriyetçi, bütün hayatı boyunca öyle kaldı. Sol siyasetle hiç ilgilenmedi, Komünist Parti ile de. Ferris Fremont ile hiç tanışmadı, onun konuştuğu Anaheim Stadyumu'ndaki bir toplantıda bulunmasına rağmen, ona en yakın bulunduğu an odur. O, yalnızca hiçbir anlamı olmayan 'Aramchek' adı yüzünden başı belaya giren sıradan biri. Bu yüzden polis defalarca onu soruşturdu. Onunla tanışmak mı istiyorsun?" Sadassa'nın sesi yükselmişti. "Seni onunla tanıştıracağım; ona sorabilirsin. Birçok insan böyle delice şeyleri söylüyor... neyse boş ver." Tekrar gitti ve bu sefer dönmedi.

Anlamıyorum, dedim kendi kendime. Yoksa yalan mı söylüyordu?

Titreyerek yemeğimi bitirmeyi başardım. Tekrar ortaya çıkmasını ve söylediklerini geri almaşım umuyordum. Yapmadı. Hesabı ödeyip Maverick'e bindim ve yavaşça evime doğru sürdüm.

Evimin kapısını açtığımda Rachel beni kırılgan bir cümle ile karşıladı. "Kız arkadaşın aradı."

"Ne dedi?" dedim.

"Fullerton'da La Paz Bar'daymış. Oraya Del Rey's'den yürüyerek gittiğini ve taksi parası olmadığını söylememi istedi. Bu yüzden Fullerton'daki bara gidip onu almanı ve evine götürmeni istiyor."

"Tamam," dedim.

"Senin ve onun, Ferris Fremont'u görevden alabileceğinizi düşünüyor musun?" diye alaycı bir şekilde arkamdan seslendi Rachel. "Sen, o ve Valis? O uydu?"

Kapıda durup yanıtladım, "Hayır. Düşünmüyorum. Belki başka evrende daha küçük bir zorbalık yönetiminde olabilirdi. Bu kadar kötü olmayan başka bir dünyadaki Amerika'nın despot bir yönetcisini evet ama bu dünya ve bu zorbayı değil."

"O evrendeki insanlara gıpta ediyorum."

"Ben de." Daireden çıktım ve arabamı Placentia'dan Fullerton, Harbor Bulvarı'ndaki La Paz Bar'a sürdüm.

La Paz Bar fazlasıyla karanlıktı, içeri girdiğimde onu göremedim. Sonunda onun küçük bedenini fark ettim, arkalarda tek başına küçük bir masada oturuyordu, önünde çantasının yanında boş bir içki bardağı ve bir tabak mısır cipsi bulunuyordu.

"O şeyleri söylediğim için üzgünüm," dedim otururken.

"Tamam," dedi Sadassa. "Onları söylemen gerekiyordu. Yalnızca nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim. O restorandan çıkmalıydım. Çok fazla insan vardı, çok kalabalık. Ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu; beni şaşırttın."

"Öyleyse annen hakkında söylediklerim doğru?"

"Aslında evet. Seni gördüğümden beri emirler aldım; ne söylemem gerektiğini biliyorum. Konuşmamı bitirene kadar burada otur."

"Tamam," dedim.

"Bana söylediklerin uydudan geldi," dedi Sadassa. "Bunu bilebilmenin başka yolu yok."

"Doğru," dedim.

"Anlattıkların, bana seni örgütümüzün yeni bir üyesi olarak tanıttı; bu bilgi, durumu anlamakta bir ilk adım, ama bütün olay bu değil. Sana örgütün içini daha fazla göstermek için-"

"Ne örgütü?" dedim.

"Aramchek," dedi Sadassa.

"Öyleyse Aramchek var."

"Kesinlikle. Neden Ferris Fremont zamanının yarısını hayali bir grubu ezip yok etmek için harcasın ki? Aramchek, burada ve Sovyetler Birliği'nde yüzlerce, belki binlerce insanı kapsıyor. Kaç kişi olduğunu gerçekten bilmiyorum. Uydu her birimize doğrudan ve kişisel olarak ulaşıyor, yani sadece uydu kim, kaç kişi ve nerede olduğumuzu, ne yapmamız gerektiğini biliyor."

"Aramchek ne?" dedim.

"Daha şimdi anlattım sana. Buradaki ve oradaki insanlar uydu tarafından birbirleriyle konuşturulup bilgilendiriliyorlar. Sen buraya uydunun önceliğiyle getirilen bir Aramchek üyesisin. Daima uydunun iradesiyle birisi buraya getirilir. Tıpkı senin gibi: sen seçildin. Biz, sen, ben, ötekiler, Aramchek halkıyız. Hepimiz, Albemuth sistemindeki gezegenlerden iletişim ağı yoluyla talimatlar alan o uydudan yayılan zekânın bileşenleriyiz.

"Albemuth, bizim Fomalhaut[1] dediğimiz yıldızın gerçek ismidir. Aslında oradan geldik, ama uyduyu kontrol eden akıl bizimki gibi değil, o - ara verdi - çok daha üstün. O Albemuth gezegenlerindeki dominant yaşam biçimi. Oysa biz daha az gelişmiş bir yaşam biçimiyiz. Bize on binlerce yıl önce özgürlüğümüz verildi ve kendi kolonimizi kurmak için buraya göç ettik. Bunaltıcı güçlüklerle karşılaştığımızda, uydu bize yardım edip Albemuth sistemiyle bir bağlantı olarak hizmet etmek için gönderildi."

"Bunun çoğunu biliyordum zaten," dedim.

Sadassa devam etti, "Bilmediğin ya da daha doğrusu anlamadığın bir şey var. Bu olanlar Albemuth gezegenlerindeki çok gelişmiş plazmatik yaşam biçimlerinin iletişim ağı yoluyla uyduya, oradan da bu gezegenin yüzeyine iletimidir. Teknik olarak söylenirse, Dünya istila ediliyor. Gerçekte olan şey bu.

"Uydu daha önce de bunu yaptı. Tam iki bin yıl önce. O zaman başarılı olmadı. Alıcılar yok edildi ve plazmatik yaşam biçimleri, yanlarında alıcıların enerjisiyle birlikte atmosfere kaçtılar.

"Sen kişisel bir şekilde, enerji biçiminde gönderilen ve seni kontrol edip faaliyetlerini yönetecek plazmatik bir yaşam biçimi tarafından ele geçirildin. Bizler, yani örgütün üyeleri, eski yurdumuz olan gezegenlerden gelen bu plazmatik yaşam biçimleri için alıcılarız, bir tür toplayıcı beyinleriz - işte kendi yararımız için dönüştüğümüz şey bu. Çok az sayıda geliyorlar, bize yardım etmek amacıyla, büyük bir istila değil bu, çok küçük

ama çok seçici bir istila. Üzerinde düşünülerek, bir alıcı olarak seçildin; ben de. Bu olmadan başaramazdık. Asla başaramazdık."

"Neyi başaramayız?"

"Ferris Fremont'u yerinden etmeyi."

"Öyleyse asıl amaç bu."

"Evet, burada asıl amaç. Bu gezegen göz önüne alınırsa öyle. Karma bir varlık oldun, yarı insan, yarı... onların ismi yok. Enerji şeklinde bir araya gelip ayrılıyor ve karma biçimler içinde tekrar oluşuyorlar, gezegenlerinin atmosferinde bir grup gibi. Onlar daha önceden maddesel bedenleri olan çok gelişmiş atmosferik varlıklar. Çok yaşlılar; bu yüzden dini etkiler aldın, seni ele geçiren çok eskilerden bir varlığın ve onun kadim anılarının etkileri."

"Evet."

"Ölmüş bir insan olduğunu düşündün," dedi Sadassa. "Değil mi? Bana olduğunda ben de böyle düşünmüştüm. Her şeyi hayal ettim, kitaptaki her teoriyi denedim. Valis bizi..."

"O sözcüğü ben uydurmuştum," diye araya girdim.

"O sözcük sana verildi, kafana yerleştirildi. Hepimiz onu bu şekilde tanımlıyoruz. Elbette bu onun ismi değil, bu daha çok bir etiket, özelliklerinin bir analizi. Valis, şoku azaltmak amacıyla aklımızda uygun teoriler üretmemiz için bize belli bir süre tanıyor. Sonunda hazır olduğumuzda, gerçek sunuluyor. Nick, Dünya'nın bir istila işleminde olduğunu kabul etmek, anlamak çok büyük bir darbe; bu, binalar kadar büyük Marslı böceklerin Golden Gate Köprüsü üzerine inip etrafı tekmelemesi gibi korkunç sahneleri hayal edebileceğimiz bir şey. Ama böyle değil; bizim iyiliğimiz için olan bir şey. O seçici, tedbirli ve düşünceli, onun tek düşmanı bizim kendi düşmanımız."

"Bu plazmatik yaşam biçimleri Fremont yok edildikten sonra gidecekler mi?" diye sordum.

"Evet. Geçmişte birçok kez geldiler; yardım ve bilgi - bazen de tıbbi yardım - verdiler ve ayrıldılar. Onlar koruyucularımız Nick; ihtiyacımız olduğunda geliyor ve sonra gidiyorlar."

"Bu bildiklerime uyuyor," dedim. Sanki üşümüş gibi vücudumun titrediğini fark ettim. "Garsondan bir içki getirmesini isteyebilir miyim?" diye sordum Sadassa'ya.

"Elbette. Yeterince paran varsa, ben de isterim. Margarita."

İki margarita ısmarladım.

"Şimdi," dedim oturup içkilerimizi yudumlarken, "bu benim için çok daha kolay. Seni inandırmak zorunda değilim."

"Malzemeyi yazıya döktüm bile," dedi Sadassa.

"Ne malzemesi?" dedim, ama sonra neyi kastettiğini anladım. Albüme bilinçaltıyla algılanan bilgi olarak yerleştirilecek malzeme. "Oo," dedim, ürkerek. "Görebilir miyim?"

"Yanımda değil. Birkaç gün içinde sana vereceğim. Bu, iyi satacağını umduğun bir albüme girmek zorunda; herhangi birine kayıt ettirebilirsin ama tercihen en popüler sanatçılardan biri olsun. Mümkünse bir hit üretilmeli. Bu proje yıllardır planlanıyor, Nick. On on iki yıldır. Boşa gitmemeli."

"Mesaj neye benziyor?" diye sordum.

"Zamanı gelince göreceksin." Gülümsedi. "Hiç anlaşılmıyor."

"Ama içinde ne olduğu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Sadassa. "Tam olarak değil. 'Parti zamanı' hakkında bir şarkı. 'Partiye katılın,' gibi bir şey. Elbette, bir eğlenceden söz ediliyor gibi, bilirsin. Sonra vokal giriyor, 'Partiye katılalım mı?' Şarkıcı 'Herkes partiye katılıyor.' diyor. Ardından kaydın altından şöyle devam ediyor, 'Herkes partide mi? Herkes şu anda partide mi?' Yalnızca çok dikkatli dinlersen, şöyle diyorlar, 'Herkes partide başkan mı?' ve 'başkan' sözcüğü söylendiği anda şarkıcı da 'partiye katılma' hakkında bir şeyler söylüyor, aslında benzer bir yanıtı tekrarlıyor: 'Başkan, başkan, başkan partiye katılıyor... katılmış' vesaire. Bu kısmı çıkarabiliyorum. Ama gerisini anlamıyorum."

"Vay," dedim. Beni korkutmuştu; bunun makul bir şekilde nasıl vokali aşarak dublajlanacağım anlayabiliyordum.

"Ama," dedi Sadassa, "sizin Progressive olarak yapacağınız şey, yani albüm, verilecek bilginin yansım içeriyor. Başka bir albüm de yapılıyor; kim tarafından veya nerede bilmiyorum ama

Valis onun yayınlanmasını sizinkiyle aynı tarihe rastlatacak ve her iki albümdeki bilgi parçaları birlikte tüm mesajı ortaya çıkaracak. Örneğin diğer albümdeki şarkı Ferris Fremont'un Komünist Parti'ye katıldığı yıl olan 'Bin dokuz yüz kırk bir' şeklinde başlayabilir. Tek başına bu rakam bir şey ifade etmiyor, ama DJ'ler önce Progressive albümündeki parçayı sonra diğerindekini çalacaklar ve er ya da geç insanlar tüm bilginin bütün bir mesaj olarak anlatıldığını duyacaklar. Tesadüfler, iki yarımı istasyonlarda bir araya getirecek."

"Yani insanlar yolda yürürken, 'Başkan, Parti'ye 1941'de katıldı' diye mi mırıldanacak?"

"Evet, onun gibi bir şey."

"Başka bir şey?"

" 'Çabuk arabamı çek'," dedi Sadassa.

"Anlamadım?"

" 'Çabuk arabamı çek' cümlesi şarkıda 'arabamı çek' diye kısalıyor. Geri vokaller bunu ara sıra 'arabamı çek' yerine 'Aramchek' diyor. Bilinçle dinleyen insanlar sözleri 'Arabamı çek' olarak anlamaya devam edecekler, ama bilinçdışı düzlemde değişmiş bilgiyi özümseyecekler. Şu meşhur şeye dönüşüyor-"

"Neye dönüştüğünü biliyorum," dedim. "Hâlâ milyonlarca satan, 'esrar iç, esrar iç, herkes esrar içiyor' diye geri vokalleri olan meşhur parçaya."

Gevrek bir kahkaha attı. "Doğru."

"Fremont'un uydu hakkında bilgisi var, değil mi?" dedim.

'Tahmin ettiler. Doğru tahmin ettiler. Onu araştırıyorlardı ve şimdi bizim istasyonlarımızın yardımıyla Georgi Moyashka yerini saptadı. ABD ve SSCB arasında Aramchek'in - uydunun - tam olarak yeri belirlendi. Moyashka'nın gönderdiği uydu elbette silahlı. Aramchek uydusuyla beraber 'kazara' patlayacak."

"Albemuth'dan başka bir uydu gönderilemez mi?"

"Binlerce yıl sürer," dedi Sadassa.

Afallayarak, bakakalmıştım. "Ve onlar henüz bir tane..."

"Biri geliyor. Şu anda bu gezegende yaşayan herkes öldükten çok sonra gelecek. Şu an yukarımızda bulunan Aramchek uydusu büyük Mısır İmparatorluğu zamanından, Musa zamanından beri orada. Yanan çalılığı[2] hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım. Görüşümü körleştiren fosfen etkinliğinin hissini biliyordum: bitmeyen ateşin görünüşü. Uzun zamandır esarete karşı olan mücadelemize yardım ediliyordu. Ama şimdi uydunun günleri sayılıydı. Ruslar bir uydu gönderebilir... Birden anladım: muhtemelen fırlatma rampasında bir tane bekliyordu. Bu roketin son safhasıydı ve her şey hazırdı. Yapmaları gereken tek şey uydunun rotasını programlamaktı.

"Fırlatma," dedi Sadassa düşüncelerimi okumuş gibi, "bu hafta sonunda olacak. Uydu yok olacak. Yardım ve bilgi kesilecek."

"Nasıl böyle sakin olabiliyorsun?" dedim.

"Her zaman sakinim," dedi Sadassa. "Kendi kendime sakin olmayı öğrendim. Bunun olacağını aylardır biliyorduk. Bize gereken bilgiye sahibiz, gereken her şey var. Bu yeterli; Aramchek uydusu görevi tamamlayana dek dayandı. Burada, Dünya'da yeterli sayıda plazmatik yaşam biçimi var

"Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum," dedim.

"Ama plağı yapacağız."

"Evet. Yarın başlayabiliriz. İstersen bu gece. Kayıt konusunda bazı fikirlerim var. Çıkarmayı düşündüklerimiz ve desteklemeyi tasarladıklarımız, bu işte iyi olanlar."

"Güzel," dedi Sadassa.

"Uydu niye kadim dönemde konuşmak için Yahudileri seçti?"

"Onlar çobanlardı, yıldızların altındaydılar, gökyüzünden mahrum kentliler değil. İki tane krallık vardı, İsrail ve Yahuda. Valis'in konuştuğu Yahuda halkı, çiftçi ve çobanlardı. Rüzgâr çölden estiğinde YZ operatörünü daha iyi duyduğunu fark ettin mi?"

"Bunu merak ediyordum," dedim.

"Bizim aldıklarımız para-radyo sinyalleri, radyasyon tarafından kuşatılmış radyo ışını, böylece eğer radyo mesajının şifresi çözülse bile hiçbir şey ifade etmiyor. İşte bu yüzden Dr. Moyashka, uydudan Dünya'ya gönderilen talimatları asla bir düzene sokamadı; radyo sinyali tek başına toplam iletişimin yalnızca yarısı. Zaman zaman senin başına gelen fosfen etkinlikleri, özellikle plazmatik kişilik aşağı yayınlanırken radyasyon tarafından harekete geçiriliyor, radyo sinyali tarafından değil. Bu, bizim bilmediğimiz türde bir radyasyon. Fosfen tepkisi dışında fark edilmiyor ve yalnızca alıcı fosfen tepkisi gösteriyor. Öteki organizmalarda kan hacmi ve basıncı değişebiliyor ama hepsi bu."

"Ama eskiden Yahudilerin seçilmesinin tek nedeni dışarıda yaşamaları olamaz," dedim.

"Hayır, tek neden bu değil. Bu durum, sadece onlara yaklaşmayı ve temas kurmayı mümkün kılıyordu. Kadim Yahuda halkının zorba imparatorluklara gösterdiği tavır bizim Ferris Fremont'a karşı tavrımızla aynıydı; onlar, güç ve görkem tarafından lekelenmemiş, asimile edilmemiş bir halktılar. Ne olduklarına aldırmadan her zaman imparatorlukla savaştılar; her zaman bağımsızlık, özgürlük ve bireysellik için uğraştılar; Babil, Asur ve en çok da Roma'ya karşı yaptıklarıyla onlar, modern insanın öncüleriydiler. O zamanlar, onlar Roma için neyse, şimdi de biz, Roma için öyleyiz."

"Ama MS 70'te Roma'ya karşı ayaklandıkları zaman olanları hatırla," dedim. "Tam bir kıyıma uğradılar, tapınakları yıkıldı ve sonsuza kadar dağıldılar."
"Ve sen bunun olmasından korkuyorsun," dedi Sadassa.
"Evet," dedim.
"Ferris Fremont ona saldırsak da saldırmasak da bizi yok edecek. Sovyet teknolojisiyle birlikte bu hafta sonunda Aramchek uydusunu düşürecek. Bu arada, AHD'ciler uydu tarafından yaratılan bütün kişiliklerin yerlerini tespit etmeye çalışıyorlar. Senin benim gibi insanları, Nick. İtiraf çantalarının, çoğalan polis denetlenmelerinin nedeni bu. Sana geldiklerinde neyi araştırdıklarını bilmiyordun, ama onlar biliyorlardı."
"Bizden çok kişiyi yakaladılar mı?"
"Bilmiyorum," dedi Sadassa. "Şu anda burada oturup konuştuğumuz gibi... diğerleriyle nadiren bağlantı kuruyoruz. Bana örgütün yarısının keşfedildiği - tek tek - ve öldürüldüğü söylendi. Keşfedildiğimiz zaman hapse atılmıyoruz, öldürülüyoruz. Beni öldürmeye çalıştıkları gibi: toksinle. Hükümetin cephanelikleri, bir iç savaş silahı olarak, çok etkili toksinleri var. Vücutta iz bırakmıyor, hiçbir adli tıp görevlisi ölüm nedenini araştıramıyor."
"Ama yaşamaya devam ettin," dedim.
"Valis'in beni iyileştirmesi," dedi Sadassa, "onlar için beklenmedik bir şeydi. Valis müdahale edip beni iyileştirmeden önce yayılan kanser bedenimi kalbur gibi delik deşik etmişti. Bir günde iyileştim, bütün kanser hücreleri, omurgam ve beynimdekiler bile yok olmuştu. Doktor hiçbir iz bulamadı."
"Peki, uydu patlatıldığı zaman sana ne olacak?"
"Bilmiyorum Nick," dedi kadın sakince. "Sanırım bir kez daha hastalanacağım. Belki hastalanmam, belki Valis'in şifası süreklidir."
Eğer sürekli değilse, araba kazasında oluşan göğsümdeki yaralan tekrar edineceğimi anladım. Ama bir şey söylemedim.
"Bütün bu durumun içinde, seni en çok ne korkutuyor?" diye sordu Sadassa. "İstila mı? Bu..."
"Uydunun yok edilmesi," dedim.
"Yani başına gelenlerden korkmadın. Her ikimizin de başına gelenlerden."
"Hayır. Aslında bu beni öylesine şaşırttı ki, anlayamadım. Ama beni polislerin eline düşmekten kurtardı."

"Postadan bir şey aldın."
"Evet," dedim.
"Büyük bir iletim çıkışını anlayabiliyorlar. Işının senin bölgende birine gittiğini anladılar. Muhtemelen benzer malzemeyi senin yakınındaki herkese postaladılar. Polis şifrecileri postaladı demek istiyorum. Onu ne yaptın?"
"AHD'yi aradım. Ama arayan ben değildim, o..." tereddüt ettim, nasıl anlatacağımı bilemiyordum.
"Parlakateş," dedi Sadassa.
"Ne?"
"İçimdeki plazmatik varlığı böyle isimlendiriyorum, ona 'Parlakateş' dedim. Bu isim değil, bir tanımlama; o küçük, solgun bir yumurta gibi, soğuk bir ateş. Burada canlanıyor." Alnına dokundu. "Onun canlı ve fark edilmeden içimde olması ilginç. Senin içinde gizlendiği gibi benim de içimde gizleniyor. Başkaları onu göremiyor. Emin ellerde." Sonra ekledi, "Nispeten."
"Eğer öldürülürsem," dedim, "o da benimle birlikte ölecek mi?"
"O ölümsüz." Bir süre bana baktı. "Şu anda sen de öylesin Nicholas. Parlakateş sana bağlandığı andan itibaren ölümsüz bir yaratık oluyorsun. O yaşadıkça sen de yaşıyorsun; bedenin yok edildiğinde ve o bedenini terk ettiğinde seni de yanında götürüyor. Onlar, bizi terk etmezler. Onları barındırdığımız ve koruduğumuz için bizi beraberlerinde ebediyete götürecekler."
"Bir ödül mü bu?"
"Evet. Yaptıklarımız ya da yapmaya çalıştıklarımız için. Başarı kadar teşebbüs ve çabayı da değerlendiriyorlar. İçten yargılıyorlar. Yalnızca bu kadarını yapabileceğimizi biliyorlar, eğer başaramazsak başaramamışızdır. Yalnızca deneyebiliriz."
"Sence biz de başaramayacak mıyız?" dedim.
Sadassa hiçbir şey demedi. İçkisini yudumladı.

---

1 *Fomalhaut: Balıkağzı olarak da bilinir, Güneş dışındaki yıldızların görünür parlaklık sıralamasında 18. sırayı alan yıldız. Bulunduğu bölgede başka parlak yıldız bulunmadığı için eskiden denizciler bu yıldıza bakarak yönlerini bulurlardı. Arz'dan 22.5 ışık yılı uzakta, güney gökküredeki Güneybalığı takımyıldızının alfa yıldızıdır. Rengi beyazdır. Romalılar, Yunan tanrıçası Demeter'e karşılık düşen Tanrıça Ceres ile bağlantılı olduğuna inandıkları için Balıkağzı'na taparlardı. Astrolojideki dört büyük yıldızdan birisidir. 14. yüzyıldan beri kullanılan Fomalhaut İsmi arapça femü'l-hût (balığın ağzı) deyiminden gelir, yhn.*

2 *Firavunun kızının ırmakta yıkanırken Nil'de bir sepet içinde bulduğu Musa, sarayda büyüdü. Yaklaşık 25 yaşında İbrani olduğunu öğrendi ve saraydan kaçıp Midyan'a gitti. Orada Yetro adlı*

bir kâhinin yanma yerleşti, onun kızlarından biriyle evlenip çobanlık yapmaya başladı. Günün birinde, bir dağın eteğinde alevler içindeki bir çalının yandığı halde hiç tükenmediğini gördü. Çalıya yaklaşınca, daha fazla yaklaşmamasını söyleyen bir ses duydu. Hz. İbrahim, İshak ve Yakub'un Tanrısı olduğunu bildiren bu ses Musa'yı İbranileri Mısır'dan çıkarmaya çağırıyor, gelecekte bütün İbranilerin bu dağda kendisine ibadet edeceğini bildiriyordu. Musa, kendisini görevlendiren Tanrının adını sordu. Tanrı kendisini YHVH şeklinde dört sessiz harfle tanıttı (Yahve biçiminde okunması gereken bu adın ağza alınması Yahudilerce günah sayılır) ve artık böyle çağrılmasını buyurdu. Tanrı Musa'nın görevden bağışlanma isteğini geri çevirmesine karşın ağabeyi Harun'un onun sözcüsü olmasını kabul etti. yhn.

26.

O hafta sonunda, Sovyetler Birliği, DDZ uydusunun fotoğrafını çekmek için fırlattıkları uyduda anlaşılmaz bir patlamanın oluştuğunu açıkladı. Patlamanın gücü her iki uyduyu da yok etmişti. Bu güçlü patlamanın nedeni bilinmiyordu ama Sovyet uydusunun yakıt deposundan olduğu tahmin ediliyordu. Dr. Moyashka ayrıntılı bir soruşturma istemişti. Yok olmadan önce DDZ uydusunun yalnızca iki fotoğrafı elde edilebilmişti, şaşırtıcı bir şekilde bu fotoğraflardan uydunun değersiz olduğu ve meteor yağmurlarından kısmen hasar gördüğü görülüyordu. Dr. Moyashka, bunun DDZ uydusunun Dünya etrafındaki yörüngesine ulaşmadan önce yıldızlararası boşlukta çok uzun bir mesafeyi aşmış olduğunu gösterdiğini söyledi. Sonuç, çok eski bir uydu olduğu, uzun zamandır yörüngede bulunduğu, bilimsel olmadığı ve Marksist -Leninist muhakemeye uygun olmadığıydı.

İşte bu kadar, dedim kendi kendime televizyondaki haberleri izlerken. Tanrıyı düşürmüşlerdi, daha doğrusu Tanrının sesini. Tanrının sesi, dedim kendi kendime. Şimdi dünyadan gitmişti.

Moskova'da birçok kutlama partileri veriliyor olmalıydı.

İnsanlık tarihinde, diye düşündüm kasvetli bir ruh haliyle, büyük bir çağ sona erdi. Kimse bize yol göstermeyecek, zorda kaldığımızda gökyüzünde moralimizi düzeltecek, bizi ayağa kaldırıp canlı tutacak, yaralarımızı iyileştirecek hiçbir şey yok artık. Washington ve Moskova'da şöyle diyorlardır, "İnsanlık sonunda rüştünü ispatladı, artık ailesinin yardımına ihtiyacı yok." Bu, şunu söylemenin başka bir yoluydu, "Bu yardımı iptal ettik ve artık onun yerine biz hükmedeceğiz". Hiçbir yardım önermiyor, alıyorlar ama vermiyor, yönetiyor ama itaat etmiyor, söylüyor ama dinlemiyor, can alıyor ama vermiyorlardı.

Artık katiller hükmediyorlardı, açıkça; insanlığın düşleri boşa çıkmıştı.

O gece Rachel, Johnny, ben ve kedimiz Pinky hep birlikte yatak odamızdaki büyük yatakta yatarken, solgun beyaz bir ışık belirmeye başladı ve odayı doldurdu.

Yatakta uzanırken benden başka kimsenin bu donuk ışığı görmediğini anladım; Pinky uyukluyor, Rachel uyukluyor ve Johnny uykusunda horluyordu. Tek başıma, uyanık bir şekilde, ışığın büyüdüğünü gördüm ve

ışığın ne bir kaynağının ne de yerinin olmadığını fark ettim; her yeri eşit olarak doldurdu ve her nesneyi dikkat çekecek şekilde aydınlattı. Nedir bu? diye meraklandım, büyük bir korkuya kapıldım. Sanki ölümün varlığı odaya girmiş gibiydi.

Işık öylesine parlaklaştı ki çevremdeki bütün ayrıntıları fark edebiliyordum. Uyuyan kadın, küçük çocuk, uyuklayan kedi; hepsi ışık tarafından kalıbı alınmış ya da boyanmış gibi, hareketsiz görünüyordu. Ve bunlara ilaveten, sanki iki boyutlu bir yüzeyde yatıyormuşuz gibi yukarılarda bir şey bize bakıyordu; gezinebilen ve üç boyutu kullanan bir şey, iki boyuta sınırlı yaratıklar olan bizleri inceliyordu. Saklanacak hiçbir yer yoktu; ışık, merhametsiz bakış, her yere ulaşıyordu.

Yargılandığımızı anladım. Işık, hiçbir uyarıda bulunmaksızın bizi ortaya çıkarmıştı ve şimdi yargıç her birimizi sorguluyordu. Kararı ne olacaktı? Ölüm hissi, kendi ölümümün hissi çok derindi; kendimi sanki cansız, tahtadan oyulup boyanmış bir oyuncak gibi hissediyordum... hepimiz, bizi izleyen yargıcın gözünde, oyulmuş oyuncaklardık ve istediği an birimizin - ve hepimizin - boyalı yüzeyini kaldırabilirdi.

Sessizce dua etmeye başladım. Ardından sesli olarak dua ettim. Garip bir şekilde Latince - Latince bilmiyordum - deyimler ve cümleler halinde canımın bağışlanması için dua ediyordum. İstediğim şey buydu. Artık defalarca tekrarlayarak istediğim şey buydu, birçok dilde tekrarladım, her dilde: yargıçtan beni bırakmasını ve gitmeme izin vermesini istedim.

Solgun, düzenli ışık yavaşça solmaya başladı ve bunun uydunun yok olup gitmesi yüzünden oluştuğunu düşündüm. Nedeni buydu. Ölüm, boşluğu doldurmak için sel gibi akıyordu. Yaşam yok edilmişti ve geriye kalan şey hareketsizdi. Ölümün dönüşünü görüyordum.

Ertesi gün Rachel, Pinky'nin hasta olduğunu fark etti; hareketsiz oturuyordu ve otururken kafası önüne düşüp yere çarptı, dayanılmaz bir yorgunluk içinde gibiydi. Onu gördüğümde ölmekte olduğunu anladım. Ölüm onu istemişti, beni değil.

Onu Yorba Linda Hayvan Hastanesi'ne götürdüm ve doktorlar, bir tümörü olduğuna karar verdiler. Ben eve dönerken onu ameliyat ediyorlardı. Oradan ayrılırken ne kadar ümitsiz olduğumu görerek, "Belki onu kurtarabiliriz," demişlerdi, ama gerçeği biliyordum. Bu, bütün dünya için başlatılan şeydi; ilk kurban, elbette en küçük olandı.

Eve ulaştıktan yarım saat sonra veterinerlerden biri telefon açtı. "Kanser," dedi kadın. "Böbrek fonksiyonu ve idrar üretimi yok. Onu tekrar dikip

kapayabiliriz, bir hafta yaşayabilir ama..."
"Hâlâ anestezi halinde mi?" dedim.
"Evet, hâlâ öyle."
"Onu kendi haline bırakın," dedim. Arkamda Rachel ağlamaya başladı. Kılavuzum diye düşündüm. Artık ölmüştü. Charley gibi. Dünyadaki kontrol edilemeyen güçlere bakın.
"Bir süredir habis bir tümörü olmalı," diyordu veteriner. "Kediniz zayıflamış ve bedenindeki su azalmış ve..."
"Dün gece öldü," dedim ve benim yerime onun alındığını düşündüm. Benim, Johnny'nin ya da Rachel'ın yerine. Belki bu şekilde olmasını o istemiş ve bilerek kendisini önermişti. "Teşekkürler," dedim. "Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Sizi suçlamıyorum."
Uydu, dünyamızdan geçip gitmişti ve onunla birlikte tıpkı görünmez bir güneşin ışınları gibi olan iyileştirici ışınları da gitmişti, yaratıklar tarafından hissedilen ama görülmeyen ve kabullenilmeyen. Kanatlarında iyileştirme olan güneş.
En iyisi bunu Sadassa'ya anlatmamak, diye karar verdim. En azından Pinky'nin neden öldüğünü.
O gece, banyoda dişlerimi fırçalarken, arkamdan sıkı ve güçlü bir elin omzumu aniden kavradığını hissettim: bir dostun kavrayışı. Rachel olduğunu düşünerek döndüm. Ve kimseyi göremedim.
Onun hayvansal biçimini yitirdiğini anladım. Asla bir kedi değildi. Doğaüstü varlıklar, aramızda dolaşmak ve bize yol gösterip kılavuzluk etmek için kendilerini sıradan canlılar olarak gizlerler.
O gece rüyamda, bir senfoni orkestrasının Brahms'ın bir senfonisini çaldığını ve benim de notlara baktığımı gördüm. En sonunda bir isim göründü:

HERBERT

Eski patronum diye düşündüm. Kalbindeki rahatsızlık yüzünden yıllar önce ölen eski patronum. Bana işe bağlılığın ne olduğunu öğreten kişiydi. Ondan bir mesajdı bana.
İsmin ardından çalgı tellerinin içinde müzikal bir porte belirdi, sanki beş tırnaklı bir pençe tarafından yumuşak bir kâğıda oyulmuş gibiydi. Pinky'nin imzası; ama Pinky yazamazdı. Bana birçok şey öğretip ölen patronum, Pinky olarak yemden mi doğmuştu? Daha önceki gibi bir kez daha bana yol

göstermek ve sonra gitmek için? Daha fazla kalamadığı için... ondan ya da onlardan bana son bir işaret. Dostumdan. Uzun yıllar boyunca bana yol göstermiş, yardım etmiş ve sonra ölmüştü.

Tanrı yanında olsun, diye düşündüm uykumda ve University Music'de bir dinleme odacığından gelen - uzun yıllar önce işimin bir parçası olarak arkasındaki banyonun tuvalet kâğıdını sık sık değiştirdiğim 3 numaralı odacıktan - Brahms'ın senfonisini dinledim. Ama yine de, hâlâ buradaymış, yanımdaymış gibi, elinin sıkıca omzumu sıkışı, sevgiyle. Bu bir elvedaydı.

Progressive Records'da yeni albümün - Aramchek'in bilinçaltıyla algılanan bilgileriyle parça parça beslenecek olan albümün - kaydetme işlemlerine başlamıştık. Malzememi The Playthings'in kaydetmesi için şirketin üst kademelerinden gerekli onayı almıştım; The Playthings bizim yeni favori grubumuzdu. Ben endişelendiren tek kısım, yetkililerin bilinçaltıyla algılanan malzemenin farkına varması ve onlara yapılması olası bir misillemeydi. Onları suçlamalardan kurtarmak için gerekli tezgâhın kurulması gerekiyordu. Onları ve Progressive'deki herkesi.

Bu yüzden malzeme hususunda bütün kararın benim elimde olduğunu, şarkı sözlerini benim bulup hazırladığımı, grubun sözleri çıkarma ya da değiştirme gibi bir yetkisinin olmadığını gösteren ayrıntılı notlar hazırladım; onların güvenliğini sağlamak neredeyse iki haftamı aldı ama bu gerekliydi; Sadassa ve ben, böyle olması gerektiğini düşünmüştük. Başladığı zaman misilleme müthiş olacaktı. The Playthings'i olaylara karıştırmaktan nefret ediyordum, kimseye kötülüğü dokunmayan sevimli bir gruptu; ama birilerinin, şu aralar ünlü olan birilerinin, albümün parçalarını kaydetmesi gerekiyordu. The Playthings'in sanki onlara hiç uymamış gibi, şarkı sözlerini protesto eden imzalı mektupları da dahil olmak üzere bütün belgeleri tamamladığımda onların bu işten kurtulduklarına oldukça emindim.

Bir gün ofisimde oturmuş albümün - ismi *Let's Play!* Olmuştu - ilk demolarını dinlerken dahili telefonum çaldı.

"Genç bir bayan sizi görmek istiyor Bay Brady."

Dinleme değerlendirmesi hakkında soru soracak bir sanatçı olduğunu düşünerek, ön ofisteki sekretere içeri almasını söyledim.

Kısa saçlı, yeşil gözlü bir kız bana gülümseyerek içeri girdi. "Selam," dedi.

"Selam," dedim, *Let's Play!'* in demolarının bulunduğu teybi kapatırken. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedim.

"Adım Vivian Kaplan," dedi kız otururken. Şimdi AHD kol bandının farkına varmış ve onu tanımıştım; arkadaşım Phil'in

bahsettiği AHD'ci kızdı. Phil'den benim hakkımda siyasi sadakat raporu yazmasını isteyen kişiydi. Burada ne arıyordu? Masamın üstündeki taşınabilir Ampex'de Let's Play!'in demo kayıtları vardı, hem de kızın gözünün önünde duruyordu. Bereket versin ki kapalıydı.

Vivian Kaplan oturup eteğini düzeltti, ardından bir not defteri ve bir kalem çıkardı. "Sadassa Aramcheck adında bir kız arkadaşınız var," dedi. "Aynı zamanda kendini Aramchek diye adlandıran gizli bir örgüt de var. Ve Sovyetlerin yeni havaya uçurduğu dünyadışı uyduya da bazen 'Aramchek uydusu' deniyor." Kalemiyle birkaç sözcük yazdıktan sonra bana bir göz attı. "Bu size şaşırtıcı bir rastlantı olarak görünmüyor mu Bay Brady?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Kendi isteğinizle ifade vermek ister misiniz?" dedi Vivian Kaplan.

"Tutuklu muyum?"

"Hayır, değilsiniz. Arkadaşlarınızdan sizin hakkınızda bir siyasi sadakat ifadesi almayı denedim, ama hiçbiri bu konuyu yeterince umursamadı. Sizi araştırırken bir kuraldışılık, 'Aramchek' sözcüğü defalarca sizinle ilgili olarak çıktı..."

"Benimle olan tek ilgisi," diye araya girdim, "Sadassa'nın kızlık soyadı olması."

"Aramchek örgütü ya da uydusuyla bir ilginiz yok mu?"

"Hayır."

"Bayan Aramchek ile nasıl tanıştınız?"

"Bu sorulan yanıtlamak zorunda değilim."

"Ya, evet zorundasınız." Çantasından siyah kaplı bir kimlik çıkardı; kimliğine baktığımda onun gerçek bir polis olduğunu gördüm. "Benimle burada, ofisinizde konuşabilirsiniz veya merkeze gelebilirsiniz. Hangisini tercih edersiniz?"

"Avukatımı arayabilir miyim?"

"Hayır." Vivian Kaplan başını salladı. "Bu, henüz o aşamada bir soruşturma değil. Bir suçla itham edilmediniz... Henüz. Lütfen bana Sadassa Aramchek ile nasıl tanıştığınızı anlatın."

"Buraya iş aramak için geldi."

"Neden onu işe aldınız?"

"Kanser olduğu için ona acıdım."

Vivian Kaplan bunu yazdı. "Onun gerçek adının Aramchek olduğunu biliyor muydunuz? Silvia adını kullanıyor."

"Bana verdiği isim Bayan Silvia'ydı." Bu kesinlikle doğruydu.

"Eğer gerçek ismini bilseydiniz onu işe alır mıydınız?"

"Hayır. Sanmıyorum, emin değilim."

"Onunla hem iş hem de kişisel bir ilişkiniz mi var?"

"Hayır," dedim. "Evliyim ve bir çocuğum var."

"Del Rey's Restoran'da ve Fullerton'daki La Paz Bar'da birlikte görülmüşsünüz; bir kez Del Rey's'de ve altı kez de La Paz Bar'da, hepsi de son zamanlarda."

"Orange County'de, en iyi margaritalar orada."

"İkiniz La Paz Bar a gittiğinizde neler hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu Vivian Kaplan.

"Çeşitli şeyler. Sadassa Silvia..."

"Aramchek."

"Sadassa dindar bir Episcopalyan. Beni onun kilisesine gitmem için razı etmeye çalışıyor. Bana, kilise dedikodularını anlatıyor ve beni lafa boğuyor." Bu da doğruydu.

"La Paz Bardaki son konuşmanızı kaydettik," dedi Vivian Kaplan.

"Ya?" dedim korkuyla, neler konuşmuş olduğumuzu hatırlamaya çalışıyordum.

"Bu çıkaracağınız albüm nedir? Üzerinde epey durmuşsunuz. The Playthings'in yeni albümü."

"Bizim yeni hit albümümüz olacak," dedim. Alnımdan akan teri, nabzımın artışını hissedebiliyordum. "Progressive'deki herkes onu konuşuyor."

"Albüm için şarkı sözleri temin ettiniz mi?"

"Hayır. Yalnızca demoları, şarkı sözlerini değil."

Vivian Kaplan bütün bunları not aldı.

"Çok önemli bir albüm olacak," dedim.

"Evet, öyle görünüyor. Kaç tane basacaksınız?"

"İki milyon satmasını umuyoruz," dedim. "Ama ilk basım elli bin olacak. Nasıl olduğunu görmek için. Aslında bu rakamın üç mislini basmayı planlamıştım.

"Ne zaman bir kopya almamızı sağlayabilirsiniz?"

"Henüz ana kayıtlar yapılmadı bile."

"Bir kaset o zaman?"

"Evet, yakında size bir kaset verebiliriz." Aklıma ona bilinçaltıyla algılanan malzemenin olmadığı bir kaset verebileceğim geldi, sadece o bölümleri eklemeyecektik.

"Sizin hakkınızdaki," dedi Vivian Kaplan, "delilleri inceledikten sonra sizin Bayan Aramchek ile cinsel bir ilişkiniz olduğu fikrine vardık."

"İyi," dedim, "bunu kıçınıza sokabilirsiniz."

Vivian Kaplan bir süre bana baktı; sonra kalemiyle birkaç sözcük yazdı.

"Bu tamamen benim işimle ilgili," dedim.

"Karınız ne diyor?"

"İyi diyor."

"Yani, biliyor mu?"

Buna verecek bir yanıt bulamadım. Hiçbir anlamı olmayan sözlü bir tuzağa doğru yürüyordum; tamamen yanlış iz üzerindeydiler. Ellerinde yanlış deliller var diye düşündüm ve yanlış hedefe gitmelerine izin verecektim. Güzel.

"Bize kalırsa," dedi Vivian Kaplan, "bağlarınızdan ve sol görüşlü Berkeley geçmişinizden tamamen koptunuz. Öyle değil mi Bay Brady?"

"Öyle," dedim.

"Dosyalarımız için Bayan Aramchek hakkında bir siyasi sadakat ifadesi vermek ister misiniz? Nasıl olsa onu tanıyorsunuz ve onun hakkında güvenilir bir şekilde konuşabilirsiniz."

"Hayır," dedim.

"Vatanseverliğinize dayanarak size çok güveniyoruz, Bay Brady."

"Güvenmelisiniz."

"Neden itibarınızı onaylamak için böyle bir şansı geri çeviresiniz ki? Bu fiilen dosyalarınızı kapatacak."

"Hiç kimsenin dosyası hiçbir zaman kapanmadı."

"O zaman pasif hale geçecek diyelim."

"Üzgünüm," dedim. Kendi isteğimin DDZ yardımıyla yer değiştirmesinin ardından yalan söylemekte zorlanıyordum. "Sizi memnun edemem," dedim. "İstediğiniz kötü ve ahlaksız bir şey; toplumumuzun dokusunu bozan şey bu. Arkadaşın arkadaşı iki taraflı gözetlemesi, Ferris Fremont'un, daha önce özgür olan insanlara yaptığı en sinsi kötülüktür. Bunu yazıp dosyama koyabilirsin Bayan Vivian; hatta daha iyisi, bunu hepinize karşı söylediğim resmi bir ifade olarak kabul edip dosyamın üstüne yapıştırabilirsin."

Vivian Kaplan güldü. "Çok iyi bir avukatın olduğunu düşünüyorsun galiba."

"Durumu çok iyi kavradığımı düşünüyorum. Şimdi eğer bittiyse, ofisimden gidin. Dinlemem gereken bantlar var."

"Bize bandı ne zaman vereceksiniz?" dedi, Vivian Kaplan ayağa kalkarken.

"Bir ay içinde."

"Bu ana kayıtta kullandığınız bant olacak, değil mi?"

"Aşağı yukarı."

" 'Aşağı yukarı' yeterli değil Bay Brady. Biz ana kayıttaki bandı istiyoruz."

"Şüphesiz," dedim. "Onu vereceğiz."

"Ses mühendislerinizin birinden bir telefon aldık. Bazı alt parçalarda çok komik şeyler olduğunu söyledi," dedi Vivian Kaplan, bir süre oyalanmasının ardından.

"Hmmm," dedim.

"Bu onu şüphelendirmiş."

"Hangi ses mühendisiymiş bu?"

"Bize haber veren kişilerin isimlerini saklıyoruz."

"Kesinlikle saklamalısınız," dedim.

"Bay Brady," dedi Vivian Kaplan canlanarak, "size şu anda tutuklanmaya çok çok yakın olduğunuzu haber vermek isterim, siz ve Bayan Aramchek, aslında tüm plak şirketiniz ve sizinle yakın ilişkisi olan herkes, aileleriniz, arkadaşlarınız."

"Neden?"

"Let's Play! albümünde gizli fikirlerin anlatıldığına inanmak için sebeplerimiz var. Ve bunlar büyük bir ihtimalle siz, Bayan Aramchek ve olası başkaları tarafından konuldu. Şüphe edildiği halde delil yetersizliğinden suçsuz olduğunuzu kabul ediyoruz, ama albümü yayınlanmadan önce incelemek istiyoruz ve içinde bir şey bulmazsak, planlandığı gibi yayınlayıp dağıtabilirsiniz. Ama incelemeden sonra eğer bir şey bulursak..."

"Perdeler iner," dedim.

"Pardon?"

"Demirperde."

"Ne demek bu Bay Brady?"

"Hiçbir şey. Yalnızca bütün bu şüphelenme, gözetlenme ve suçlamalardan bıktım. Bütün tutuklanma ve cinayetlerden."

"Ne cinayetleri Bay Brady?"

"Benimki," dedim. "Özellikle bunu düşünüyorum."

Güldü. "Biyografinizin belirttiği gibi oldukça nevrotiksiniz. Çok fazla endişe ediyorsunuz. Eğer bir şey sizi öldürecekse, bunun ne olduğunu biliyorsunuz Bay Brady. Sizin yaşınızda o Aramchek kızıyla düzüşmek. Son fiziksel kontrolünüzde tansiyonunuz yüksek çıkmış; bu, siz kazadan sonra Dovvney'deki hastaneye kaldırıldığınızda-"

"Yüksek tansiyon, şey yüzündendi..." Birdenbire durdum.

"Evet?"

"Hiçbir şey."

Vivian Kaplan bir süre için bekledi ve ardından kısık bir sesle konuştu, "Artık size yardım edecek uydu yok Bay Brady. Uyduyu yok ettiler".

"Biliyorum. DDZ uydusunu mu kastediyorsunuz? Evet, Ruslar onu havaya uçurdular; bunu televizyonda izledim."

"Artık tek başınasınız."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedim.

"Ne demek istediğimi anlarsınız."

"Anlamadım," diyebildim; bu yalan söylemek için gösterilen iğrenç bir çabaydı, kendime karşı yaptığım bir saldırıydı. Bunu güçlükle aşabildim. "Bu uydunun ne olduğu hakkındaki resmi ABD iddiasının şey olduğunu düşündüm... duyduğum en saçma şey neydi? 'Iskartaya çıkardığımız eski bir uydumuz?' ya da böyle bir şey. Dış uzaydan değilmiş; işe yaramazmış. Kendi eski sinyallerimiz bize geri yolluyormuş."

"Bu, Sovyetler Birliği fotoğrafını çekmeden önceydi."

"Ya," dedim, onaylayarak. "Öyleyse şimdi durum değişti."

"O uydunun ne olduğunu biliyoruz," dedi Vivian Kaplan.

"Öyleyse nasıl yok edebildiniz? Hangi delirmiş akıl onu yok etme emrini verebildi. Seni anlamıyorum. Sen beni anlamıyorsun, ben de seni. Bana göre sen çıldırmışsın." Sustum, çok fazla şey söylemiştim.

"Yabancı bir varlığın aklını yönetmesini mi istiyorsun? Ne yapman gerektiğini söylemesini mi istiyorsun? Sen bir köle olmak istiyorsun-"

"Bayan Kaplan, kendinizi ne sanıyorsunuz?" dedim. "AHD, emirlerini körü körüne alan ve yine körü körüne kendi dışındakileri, kendilerinden olmayanları, onlar gibi robot olmaya zorlayan ve hep liderlerinin isteğini yerine getiren bir grup robottur. Ne lider ama!"

"Hoşça kalın Bay Brady," dedi Vivian Kaplan ve ofisimin kapısı arkasından kapandı, gitmişti.

Yine başımı belaya soktum, dedim kendi kendime. Tıpkı onunla yatan Phil gibi başımı belaya sokmuştum; bir şekilde bunu yapmamızı sağlayan bir yeteneği var gibiydi. Phil, bir şekilde yapmıştı, ben başka şekilde. Umarım ona iyi bir maaş ödüyorlardır, dedim kendi kendime. Bunu hak ediyor. Herhangi birini tuzağa düşürebilir.

İstedikleri zaman hakkımda bir tutuklama kararını yürürlüğe koyacak kadar delilleri vardı ellerinde. Ama her zaman yeteri kadardır. Bu fark etmez. La Paz Bar'daki konuşmamızı kaydetmişler; ihtiyaçları olan her şey vardı. Ve bir davanın yürürlükte olan kanun ve kurallar gereğince ele alınması, anayasal garantiler artık nedense yerine getirilmiyordu; bu tür konularda hep ulusal güvenlik sorunlarına müraacat edilirdi. Cam cehenneme. Bunu söylediğime sevindim. Zaten kaybetmediğim hiçbir şeyi kaybetmemiştim.

Kaybedilmemiş çok az şey var, dedim kendi kendime. Artık uydu da gitmişti.

Aklımda parlakateş canlandı; onun varlığını hissettim. Hâlâ yaşıyordu, hâlâ benimleydi. Güvenli bir yerde gizleniyordu, emin ellerdeydi.

Tamamen yalnız değildim. Vivian yanılıyordu.

27.

Sadassa ile Placentia'da bir portakal ağaçlığının ortasında buluştum; birlikte yürüdük, el ele, fısıldaşarak. Belki konuştuklarımızı kaydediyorlardı, belki de değil. Mutlaka görüşmeliydik. Onu haberdar etmeliydim

Ona sormak istediğim bir şey vardı.

"Uydu gitti," dedim yürürken, "ama hâlâ ara sıra renkli bir şeyler görüyorum, sanki başka bir uydunun iletimi gibi." Daha önce bana gösterilen her şey anlaşılabilirdi, en azından uygun bir çözümlemeyle anlaşılıyordu; ama bunları pek anlayamamıştım. "Bu şeyle ilgili olmalı Sustum; az daha Pinky'i anlatacaktım.

Şimdi gördüğüm şey, Yunanlıların mükemmel geometrik biçim saydıkları ve Altın Dikdörtgen dedikleri ölçülerle orantılanmış bir kapıydı. Yunan harfleriyle işaretlenmiş ve şeklen ona benzeyen doğal düzenlemeler yansıtan bu kapıyı defalarca görmüştüm: bir sözlük sehpası, bir bazalt bloğu, konuşmacı kürsüsü. Ve bir keresinde, bu şaşırtıcıydı, Pinky'nin kapının dışından bizim dünyamıza doğru ilerlediğini görmüştüm, ama eskisi gibi değildi; tıpkı bir kaplan gibi daha büyük ve daha vahşiydi, her şeyin ötesinde hayat ve sağlık dolu görülüyordu.

Sadassa'ya kapının ana hatları hakkında gördüklerimi anlattım, sessizce ve başıyla onaylayarak beni dinledi. Sonunda kapının ötesinde gözüme ilişen şeyi anlattım: durağan bir görüntü, geceye özgü, sessiz karanlık bir deniz, gökyüzü, bir adanın kıyılan ve şaşırtıcı olan, suyun kıyısında kumların üstünde duran çıplak bir kadının hareketsiz görüntüsüydü. Kadnıı tanımıştım; Afrodit'ti. Onun Yunan ve Roma heykellerinin fotoğraflarını görmüştüm. Ölçüleri, güzelliği ve şehveti, yanılamazdım.

"Gördüğün," dedi Sadassa, "son sevgi görüntüsü, uydunun senden uzaklaşıp gittiğini belirtiyor. Bir tür sonradan görüntü."

"Ölen kedim," dedim,"oradaydı."

"Uzak kıyıda," dedi Sadassa. "Artık mahrum kaldığımız öteki diyarda. Birkaç gün daha göreceksin, sonra kaybolacak ve bu son olacak, başka bir şey görmeyeceksin." Güldü, ama mutlu bir şekilde değil. 'Televizyonu kapatmaya benziyor; görüntü tamamen yok olmadan önce yavaş yavaş azalır. Geride kalan bir şarj."

"O, çok güzel," dedim. "Kusursuz denge." Sonra üstün görüşüyle birlikte uydunun benim insan aklımı etkilemesini başlatan fosfen etkinliğini, başlangıçtaki soyut resimleri hatırladım. "Oraya geçmek için bir yol olduğunu düşünüyorum."

"Bir yol var."

"Ne yolu?" dedim ve Pinky'i hatırladım. "Ah, ne demek istediğini anladım."

"Afrodit aşk tanrıçası olduğu kadar doğurganlığın da tanrıçasıdır," dedi Sadassa. "Ben de gördüm onu Nicholas; içinden geçemediğimiz kapıyı gördüm. Ulaşamadığımız durağan görüntüyü. Orası, yaşamın kaynağı; bir zamanlar gökyüzümüzde yörüngedeydi. Bu hepimize, patlamasından hemen önce uydu tarafından bize yerleştirilen bir mesaj, bir veda. Hatırlamak için, bizimle arkadaşlık etmek için. Bir veda ve bir söz."

"Daha önce hiç böyle güzel bir şey görmemiştim," dedim.

"Vivian Kaplan meselesini ne yapacaksın? Şu andaki sorun bu," dedi konuyu değiştirerek Sadassa.

"Onlara, bilinçaltıyla algılanan malzemenin olmadığı bir bant vereceğim. Onları bir süre oyalar. Sonra plakları basmaya başlayacağız. Bilinçaltıyla algılanan malzemenin olmadığı kayıttan yapılan birkaç plak olacak elimde ve bunlardan birini onlara vereceğim. Ofisimde öyle basılmış olanlardan bulunduracağım, böylece girip çalarlarsa aldıkları şey bantları teyit edecek. Son olarak tehlikeli bir işe atılacak ve bilinçaltıyla algılanan mesaj içeren plakları dağıtmaya başlayacağız. Sonra oturup polisin gelmesini bekleyeceğiz. Bir radyodan diğerine, bir plakçıdan öbürüne koşarak plaklara el koyacak, ama bu olmadan önce belki bazıları ellerinden kurtulacak ve çalınacaklar. Bizi yakaladıklarında da, bizi ve ailelerimizi öldürecekler. Bundan hiç şüphem yok."

"Evet," dedi Sadassa.

"Kötü hissettiğim şey şu, zaten tuzağa düştüğümüzü biliyorum. Ne yaptığımızın farkındalar, albüm hakkında bilgileri var. En azından albümün varlığını, büyük ihtimalle bazı politik şeyleri albüme koymayı planladığımızı biliyorlar. Ana kayıtlarından sonra albümü görmek istiyorlar, bitmiş bir şekilde, böylece çaldıklarında içeriğini belirleyebilecekler. Onların bizden yapmamızı istediği şeyi yapıyoruz. Belki de böyle değil, belki emin değiller, tahmin ediyorlar, merak ediyorlar ve önsezilerine göre davranıyorlar. Yalan polisin bir parçasıdır. Belki telefonla bizi ihbar eden bir ses mühendisi yok. Belki La Paz Bar'daki konuşmamızı kaydetmediler.

Bütün bildikleri Let's Play!'in yeni hit albümümüz olduğu, ona bir sürü emek ve zaman harcadığımız; böylece şüpheci polis düşüncesi uyarıldı ve her zamanki gibi gözlemek yerine gelip bir bant istediler, dağıtımdan önce bir kopya istediler."

"Bence yalan söylüyorlar," dedi Sadassa. "Blöf yapıyorlar. Bu kesinlikle bir olasılık. Devam etmeliyiz."

"Eğer şimdi durursak, bizi öldürmeyecekler."

"Devam edelim," dedi Sadassa.

"Kaçabileceğimiz bir yol biliyor musun?"

Sadassa sessizce başını eğdi.

"Yalnızca Johnny'i düşünüyorum," dedim. "Valis, benim onu ve her şeyi arındırmamı sağladı... ona gizli bir isim bile verdi. Sanırım o isim bugünlerde onunla birlikte yok olacak."

"Valis sana bunu yaptırdıysa, oğlun yaşayacak."

"Emin misin?"

"Evet."

"Umarım haklısındır."

"Valis artık burada olmayabilir," dedi Sadassa, "ama o, her birimizin içinde..."

"Biliyorum. Geçen gün onun içimde kıpırdadığım hissettim. İçimde yeni bir yaşam. İkinci doğuş... yukarıdan doğuşunu."

"Bu ebedi bir şey. Daha fazla ne umabiliriz ki? Ona bağlan. Bedenlerimiz yok edilirse parlakateş atmosfere kaçar, yaşam kıvılcımlarımız da onunla birlikte gider. Orada sonunda tek bir varlık olarak birleşeceğiz; daima birlikte olacağız. Valis dönene kadar. Hepimiz: sen, ben, kalanlar."

"Tamam," dedim.

"Sana bir şey soracağım," dedi Sadassa. "Uydunun sana gösterdiklerinden hangisi. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Şeylerin son görünüşü mü?"

"Evet. En derini. En çok içine işleyeni. Çünkü sana çok tesir ettiğinde evren hakkında sana bir sürü şey gösterir."

"Bir süre için evreni canlı bir vücut gibi gördüm," dedi.

"Evet," dedi, kasvetli bir şekilde başını sallayarak.

'Ve biz içindeydik. Bu deneyim öyle tuhaf ki - ifade etmek çok güç. Arı kovanı gibiydi, milyonlarca an, hepsi renkli ışıklar aracılığıyla çok uzun mesafeler arasında haberleşiyorlardı. Işığın dokusu ileri geri ve bizim içimizde değişiyordu. Anlardan - ya da her neyseler - devamlı sinyaller ve

yanıtlar vardı, belki onlar yıldızlar veya zeki organizmaların yıldız sistemleriydi. Dokunun değişimiyle bu sinyalleşme sürüp gitti ve sonra bütün anların hep bir ağızdan yaydığı bir vızıltı veya çan gibi bir ses duydum."

"Evren büyük bir toplu akıldır," dedi Sadassa. "Ben de gördüm bunu. Son görüntü bize şeylerin nasıl göründüğünün karşılaştınlmalı görüntüsüydü."

"Birbirleriyle uzak mesafelerden sinyalleşen bütün arılar, bir düşünme süreci içindeler. Böylece bütün organizma düşünüyor. Ve her parçayı birbirlerine ayarlamak için her yere basınç uyguluyor, büyük mesafelerin ötesine bile, böylece ortak bir amaç için birlikte hareket ediyorlar."

"Canlı o," dedi Sadassa.

"Evet," dedim. "Canlı."

"Arılar," dedi Sadassa, "bana istasyonlar olarak tanımlandı. Bir ağ üzerinde gönderiyor ve alıyorlarmış gibi. Biri gönderince parlıyordu. Sanırım ışık spektrumunun farklı frekanslarıyla düzenlenmişti. Gönderici ve alıcı istasyonlarının büyük bir evreni gibiydi, ama Nicholas, bazen çoğu, değişik anlarda kararıyorlardı. Geçici olarak pasifleşiyorlardı. Çok uzaklardan iletileri alarak ışıldayan istasyonları izlemeyi sürdürdüm - sanırım bu tür uzaklıklarda parsek[1] sözcüğünü kullanıyoruz."

"Güzeldi," dedim. "Aktif istasyonlar tarafından oluşturulan, değişken ışıkların dokusu."

"Ama içlerine, bazı istasyonları söndüren bir şey sokuldu. Onları bozdu, bu yüzden bir daha asla parlamadılar. Onları kendisiyle değiştirdi. Üzerlerine örtülen bir pelerin gibi."

"Ama onların yerine yeni istasyonlar açılıyordu," dedim. "Beklenmedik noktalarda."

"Gezegenimiz almıyor, göndermiyor," dedi Sadassa, bir süre sonra. "Uydu tarafından yönetilen bazılarımız - üç milyardan birkaç bini - dışında. Artık yönetilmiyoruz. Karanlığa gömüldük."

"Yerine geçecek bir uydu gelene kadar."

"Biz bir tür beyin mi gördük?" dedi Sadassa.

"Daha çok çocukların oynadığı bir salona benziyor," dedim, "her tarafında renkli düğmeler olan." Yaptığı benzetme, benim için çok ağırdı: evreni dev bir beyin olarak düşünmek.

"Bize gösterilen şey çok büyük bir şeydi," dedi Sadassa. "Üstün bir noktadan, esas üstünlük noktasından bakmaktı. Bunun değerini daima bilmeliyiz. Eğer bu yerel bölge veya sektördeki istasyonlar kararsa ve artık

parlamasalar bile, bu hatırlanacak bir manzara. Uydu bize nesnelerin doğasını son kavrayışla gösterdi: canlı bir beyindeki nöronların birleşim yerleri. Biz onu fonksiyonlarına, kendisinin ve nice parçasının farkındalığına bakarak isimlendiriyoruz-" Gülümsedi. "Bu yüzden Afrodit figürünü gördün. Trilyonlarca istasyonu uyum içinde tutan bu."

"Evet," dedim, "uyum içindeydi, onca uzaklığa rağmen. Hiçbir zorlama yoktu, sadece anlaşma."

Ve bütün gönderici ve alıcı istasyonlarının düzenlenmesine Valis diyoruz, diye düşündüm, Devasa Aktif Canlı Bilinç Sistemi.

Mezarın bir bu tarafında, bir diğer tarafında yatan, ölmeyen dostumuz. Onun sevgisi imparatorluktan daha büyük, diye düşündüm. Bitmeyen bir sevgi.

Sadassa boğazını temizledi. "Bant ne zaman elimize geçer diye tahmin ediyorsun?"

"Ay sonunda."

"Ana kayıtlar peki?"

"Önce kayıtlar sonra master'ı elime geçecek. Bant elimize geçtikten sonra bu uzun sürmez. Benim bu işle bir ilgim yok. İşim kayıt hazırlanıp ruhsat verildikten sonra biter."

"Herhangi bir zamanda onlara göstermeye hazır ol. Üretimin tam ortasında," dedi Sadassa kasvetli bir şekilde.

"Haklısın. Elimizde bazı temiz kayıtlar olacak, bazıları da bilinçaltıyla algılanan malzeme eklenmiş. Belki temiz bir tane alırlar. Belki şans bize güler."

"Her şey hangisini ele geçireceklerine bağlı," dedi Sadassa.

Sadassa haklıydı. Bu konuda ne bizim ne onların bir kontrolü vardı.

"Bu arada," dedi Sadassa. "Bana şans dilemeni istiyorum; bu aym sonunda doktorumla randevum var. Hâlâ iyileşme sürecinde olup olmadığıma bakacak."

"İyi şanslar," dedim.

"Teşekkürler. Biraz endişeliyim. Hâlâ kilo kaybediyorum... yemek yiyemiyorum. Kırk iki kiloya düştüm. Ve şimdi uydu da yok Solgun bir şekilde bana gülümsedi.

Kolumu dolayıp kucakladım, bir kuş kadar hafifti. Sonra onu ilk kez öptüm. Boğazından minicik, hafif bir gülme, neredeyse bir kıkırdama yükseldi ve bana karşı koydu.

"Arkadaşın Phil'i tutuklayacaklar," dedi, "bilimkurgu yazarı olanı."

"Biliyorum," dedim.
"Değer miydi buna? Seninkiyle birlikte onun kariyerini de mahvetmek."
Ve düşündüm, onun yaşamı...

---

1 *Parsek: Ast. Bir uzunluk birimi, 3.26 ışık yılı. çn.*

üçüncü bölüm

phil

28.

...benimkinin yanında, diye düşündüm kendi kendime. Eğer o devam ederse Nicholas ve ben, bu işte beraberdik. Bu tahmin edilmesi zor bir şeydi.

"Sence buna değer mi?" diye sordum. "Kendini, aileni ve arkadaşlarını mahvetmeye?"

"Bu yapılmalı," dedi Nicholas.

"Neden?" diye sordum. Yeni bir romanın ortasındaydım, şimdiye kadar yazdıklarımın en iyisi. "Nicholas," dedim, "albüme koyacağınız malzeme nasıl bir şey?"

Anaheim Stadyumu'nda oturmuş Angels'ın maçını izliyorduk. Nolan Ryan atıcıydı; çok sıkı bir maçtı. Pittsburgh çok kötü sıkışmıştı. Bu benim son beysbol maçım, diye acı acı mırıldandım, bir Falstaff bira şişesim kafama dikerken.

"Bu bilgiler eninde sonunda Ferris Fremont'm hükümetten düşmesini sağlayacak," dedi Nicholas.

"Hiçbir bilgi bunu yapamaz," dedim. Yazılmış ya da söylenmiş sözcüklere o kadar güvenim yoktu; o kadar saf değildim. "Ve ayrıca," dedim, "polis albümü çıkarmanıza asla izin vermeyecektir. Büyük ihtimalle albüm hakkında her şeyi biliyorlardır."

"Bu kabul edilebilir," dedi Nicholas. "Ama denemek zorundayız. Durumu belki de tek bir AHD'ci, o hevesli Vivian Kaplan biliyordur; belki bunu küpünü doldurmak için kişisel, özel bir mesele olarak kafasına koydu. Onun şüpheleri polisin politikası olmayabilir."

"Bütün şüpheler polisin politikasıdır," dedim.

"Bizim şerefli Başkanımız," dedi Nicholas, "Komünist Parti'nin bir uyuyanıydı."

"Bu yalnızca iftira mı," dedim, "bunu kanıtlayabilir misin?"

"Malzemenin içine isimler, tarihler, yerler ve Tanrı bilir başka neler koyuyoruz. Yeterli ola-"

"Ama kanıtlayamıyorsun," dedim. "Elinde belgeler yok."

"Ayrıntılar elimizde. Ya da benimle çalışan kişinin elinde. Hepsi de bilinçaltıyla algılanacak biçimde albümde olacak."

"Ve sonra Amerika'nın adamakıllı kafasına sokacaksın."

"Doğru."

"Ve sonra bir sabah herkes uyandığında," dedim, "hep bir ağızdan 'Fremont bir Kızıl; Fremont bir Kızıl; ölü bir Fremont, Kızıl bir Fremont'tan daha iyidir" şarkısını söyleyecek. Uyum içinde söyleyecekler."

Nicholas onayladı.

"Bir milyon gırtlak," dedim. "Elli milyon. İki yüz milyon. 'Kızıl olmasmdansa ölsün daha iyi; kızıl-"

"Bu bir şaka değil," dedi Nicholas kızgın bir şekilde.

"Doğru, değil. Bu yaşamlarımız demek. Kariyerlerimiz ve yaşamlarımız. Eğer bu iftiranın farkına varırlarsa, hükümet seni yalanlamak için sahte deliller hazırlayacaktır."

"Gerçek bu," dedi Nicholas. "Fremont, Moskova'nın ajanı olarak eğitildi; bu, gizli bir Sovyet istilası; kansız ve fark edilmeden oluyor. Gerçekler elimizde."

"Tanrım," dedim, etkilenmeye başlamıştım. "Sovyetler Birliği onu eleştirmiyor tabii."

"Onun mükemmel olduğunu düşünüyorlar," dedi Nicholas.

"Peki," dedim, "yap bunu."

Nicholas bana baktı. "Kabul ediyor musun? Durumu sana anlatmak zorunda olmamın sebebi buydu. Sadassa, sana anlatmak zorunda olduğumu söyledi."

"Rachel'a anlattın mı?"

"Anlatacağım."

"Johnny'nin başka bir ailesi olacak," dedim. Ve başka birisi mükemmel Amerikan bilimkurgu romanı yazmak zorunda kalacak, diye düşündüm. "Yap bunu," dedim, "ve doğru dürüst yap. Kahrolasıca şeylerden bir milyon tane bas. İki milyon. Amerika'daki her AM ve FM istasyonuna bir tane postalayın. Kanada, Avrupa ve Güney Amerika'ya yollayın. Seksen beş sente satın, Süpermarketlerde hediye olarak verin. Posta ile ucuza sipariş kulübü başlatın. Evlerin eşiklerine bırakın. Kalbim sizinle. Eğer istersen malzemeyi yeni romanıma koyarım."

"Hayır bunu yapmayı istemiyoruz," dedi Nicholas.

"Valis mi söyledi böyle yapmanızı? Size yol gösteren o mu?"

"Valis yok oldu," dedi Nicholas. "Bir hidrojen savaş başlığı onu patlattı, onun sesini yok etti."

"Biliyorum," dedim. "Onu özledin mi?"

"İfade edebileceğimden çok daha fazla özledim," dedi Nicholas. "Yaşayacağım süre boyunca bir daha asla yeniden YZ operatörünün - onun

ya da onların - sesini duyamayacağım."
"Zavallı yaşlı Moyashka," dedim.
"Bir devletin en önde gelen astrofizikçisi olmak ve gökyüzündeki anlamadığın şeyleri vurup düşürmek harika olmalı. Hem de onlarla iletişim kurmak adı altında."
"Ama sizin elinize bir şekilde Fremont hakkında bilgiler ulaştırmayı başardı."
"Evet," dedi Nicholas.
"Sen artık Aramchek'in bir parçasısın," dedim. 'Biz' derken kimleri, hangi örgütü kastettiğini tahmin etmiştim.
Nicholas başını sallayarak onayladı.
"Seni tanımak büyük bir zevk," dedim.
"Teşekkürler," dedi Nicholas. Ve ardından "Vivian beni görmeye geldi" dedi.
"Vivian?" dedim ve sonra hatırladım. "Ne için?"
"Yapıyor olduğumuz albüm için."
"Öyleyse biliyorlar. Şimdiden biliyorlar bunu."
"Ona bir tane temizlenmiş örnek vereceğim. Bu numaranın, gerçek albümü çıkarmak için yeterince dayanıp dayanamayacağını da göreceğiz."
"İçeri girip ana kayıtlarınızı alacaklar."
"Bir kısmı temiz olacak."
"Hepsini gaspedecekler."
"Numune olandan alacaklarını umuyoruz."
"Hiç şansınız yok," dedim.
"Belki yok," dedi Nicholas; buna itiraz etmedi.
"Bu rejime Don-Kişotvari bir saldırı, daha fazla bir şey değil," dedim. "Her ne olursa olsun yapın bunu. Kahretsin; nasıl olsa hepimizi yakalayacaklar. Ve kim bilir belki bazı AHD'ciler bunu dinleyip gerçeği fark edebilirler ve kısa süre içinde uyanabilirler. Bu tür şeyler hakkında hiçbir şey söyleyemezsin... bazen bir fikir beğenilir, ama kimse bunun nedenini söyleyemez. Ya da herkes bilse bile, başarısız olur ve yine kimse bunun nedenini söyleyemez. Bu işten yakanızı kurtaramayacak kadar ileri gittiniz değil mi? Öyleyse yapın bunu, doğru dürüst yapın; AHD, albümü dinlediğinde belki bilinçaltıyla algılanan malzeme akıllarına girecek ve yalnızca bunu yapacak. Sizin ne yaptığınızı anlamaları için albümü dinlemek zorundalar; belki de bir şey bulamazlar ve..."

"Benimle birlikte, seni de bu işe sürükleyişime kızmadığın için çok sevindim," dedi Nicholas. Elini uzattı ve tokalaştık.
Angels maçı kazandı; Nicholas ve ben birlikte stadyumu terk ettik. Onun yeşil Maverick'ine atlayıp State College'e doğru manevra yapan araba kalabalığının içine girdik. Şimdi Placentia'ya doğru gidiyorduk.
Büyük mavi bir araba önümüze çıktı; ve aynı anda tam arkamızda bir polis arabası kırmızı ışığını yaktı.
'Tutuklanıyoruz," dedi Nicholas. "Ne yapmalıyım?"
Kaldırıma yaklaşıp durduğumuzda mavi arabanın kapıları açıldı ve içinden AHD Özel Soruşturma Birimi'nin üniformalı milisleri fırladı; içlerinden biri, bir anda Maverick'in önünde, yanımızda bitivermişti, silahı Nicholas'ın başına dayalı bir şekilde.
"Kımıldama," dedi polis.
"Kımıldamıyorum," dedi Nicholas.
"Nedir bu..." diye konuşmaya başladım, ama bir polis tabancasının namlusu kaburgama dayandığında sustum.
Birkaç saniye içinde Nicholas ve ben, üzerinde polis işareti olan mavi Ford'a itilip kakılarak bindirildik; kapılar kapandı ve kilitler otomatik olarak kapandı. Araba trafiğe girdi ve bir U dönüşü yaptı. Orange County'deki AHD karargâhına doğru gidiyorduk. Bunu biliyordum, Nicholas da biliyordu. Polisler bunu bize söylemek zorunda değillerdi.
"Ne yaptık ki?"dedim, AHD karargâhının yeraltı garajına girdiğimizde.
"Size söylenecek," dedi bir polis, bize arabadan çıkmamızı işaret ederken, silahlan hâlâ ellerindeydi; delice, tehlikeli ve nefret dolu bakıyorlardı. Hayatımda hiç böylesine nefretle çarpılmış yüzler görmemiştim.
"Sanırım stadyuma kadar izlendik," dedi Nicholas arabadan çıkarken.
Stadyum, diye düşündüm korkuyla. Stadyumda, bir beysbol maçının ortasında konuşmanı banda alabiliyorlar mıydı? O kalabalıkta?
Daha sonra zemin kattaki ofislerin altında bulunan nemli ve karanlık bir tünele indirildik, bir rampadan yukarı çıkıp asansöre ulaştık, orada bir süre bekletildik ve sonra asansöre bindik. Polislerden biri düğmeye bastı, kısa bir süre içinde büyük bir ofise açılan, zemini cilalı ve aydınlatması ışıltılı bir koridordaydık.
Orada çizgili altın şeritleriyle yüksek rütbeli bir polis memuru da dahil olmak üzere, Vivian Kaplan ve bazı başka AHD'ciler, oturuyorlar ya da ayakta duruyorlardı, hepsinin de yüz ifadeleri merhametsizdi.

"Size karşı dürüst olacağım," dedi Vivian Kaplan, solgun yüzüyle. "Senin üzerine bir dinleme aygıtı yerleştirdik, Nicholas, ikiniz bilet gişesinin önünde sıradayken. Maç boyunca yaptığınız bütün konuşmanızı kaydettik."

"Progressive Records'ın kapatılması, mallarına ve paralarına el konulması için gereken emirleri verdim," dedi boğuk bir sesle, yüksek rütbeli polis memuru. "Artık ne bir albüm yapılacak ne de yaymlanacak. Bitti, Bay Brady. Ve Aramchek kızını da yakalamak üzereyiz."

Nicholas da, ben de susuyorduk.

"Başkan Fremont'un Amerika Komünist Partisi için bir ajan olduğunu söyleyen," dedi Vivian, duyduklarına inanmayan bir sesle, "ve bilinçaltıyla algılanabilecek malzeme koymayı mı denediniz bu plağa?"

Nicholas hiçbir şey demedi.

"Hıh," dedi kadm, titreyerek. "Ne kadar da delice. Ne kadar sapıkça. Sizin şu sefil uydunuz... neyse, şimdi gitti, tamamen yok oldu. Onu, televizyonun çok izlenir saatlerindeki yayınlarına bilinçaltıyla algılanan malzemeler yollarken yakaladık, ama yalnızca küçük alanlara kısa süre için gönderme gücü varmış. Asla böyle bir şey söylemedi. Size bunu anlattı mı? Bunu söylemenizi söyledi mi?"

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi Nicholas.

"Onu dışarı çıkarın ve öldürün," dedi Vivian Kaplan.

Dehşet içinde kadına bakakaldım.

"Belki bize bir şeyler anlatabilir dedi yüksek rütbeli polis.

"Bilmediğimiz bir şey yok," dedi Vivian.

"Pekâlâ." Polis bir işaret yaptı; iki AHD'ci Nicholas'ı tuttular ve onu ofisten dışarı doğru sürükleyerek çıkardılar. Giderken ne konuştu, ne de arkasını dönüp baktı. Paralize olmuş ve bütün gücümü kaybetmiş bir şekilde gitmelerini izledim.

"Onu geri getir," dedim Vivian'a, "bana anlattığı her şeyi size anlatacağım."

"O artık bir insan değil," dedi Vivian. "Uydu tarafından kontrol ediliyor."

"Uydu yok oldu!" dedim.

"Kafasının içine bir yumurta yerleştirilmiş," dedi Vivian. "Yabancı bir yumurta; Nicholas, o artık yumurta için bir yuva... onları ne zaman bulsak hemen öldürürüz. Yumurta kırılıp açılmadan evvel."

"Bu da mı?" diye sordu Vivian'a bir AHD'ci, silahıyla beni göstererek.

"O, Aramchek'in bir parçası değil," dedi Vivian. "Seni hayatta bırakacağız, Phil; bizim yazacağımız kitapları senin adın altında

yayınlayacağız. Birkaç yıldır onları hazırlıyorduk; daha şimdiden elimizde birkaç tane var. Tarzını taklit etmek kolay. Halkın önünde onları senin kitapların olarak söyleyecek kadar konuşmana izin verilecek. Ya da seni de öldüreceğiz?"

"Öldürün," dedim. "Sizi piçler."

"Kitaplar yayınlanacak," diye devam etti Vivian. "Kitaplarda yavaş yavaş devlet görüşlerine boyun eğeceksin, ta ki onaylayacağımız bir noktaya ulaşana dek. İlk baştakiler hâlâ senin bazı gizli görüşlerini içerecek ama artık yaşlandığın için yumuşaman beklenmedik bir şey olmayacak."

Kadına baktım. "Öyleyse beni yakalamak için hep bu anı planlıyordunuz."

"Evet," dedi.

"Ve Nicholas'ı öldürmek için."

"Bunu planlamamıştık; onun uydu tarafından kontrol edildiğini bilmiyorduk. Phil, başka bir alternatif yok. Arkadaşın artık

"Vivian," dedim. "Nicholas'ı öldürmeden önce onunla konuşmama izin ver. Son bir kez."

"Daha sonra bizimle işbirliği yapacak mısın? Kitaplarını onaylayacak mısın?"

"Evet," dedim, öyle bir niyetim olmamasına rağmen, aslında Nicholas için zaman kazanmaya çalışıyordum.

Vivian telsizini açtı ve "Nicholas Brady işini durdurun. Onu bir hücreye götürün, şimdilik," dedi.

Telsizden cızırtılı bir yanıt geldi. "Üzgünüm Bayan Kaplan; o zaten öldü. Bekleyin.. sadece bir saniye, kontrol edeceğim." Bir sessizlik. "Evet, ölmüş."

"Peki," dedi Vivian. "Teşekkürler." Bana baktı ve "Çok geç Phil," dedi sakince. "Polisin bu konudaki politikası ertelememek-"

Yüzüne vurmaya çalışarak kadına doğru saldırdım. Aklımdaki bir hayal gerçeği yok etti; aklımda onun yüzüne vurdum, tam ağzının ortasına, dişlerinin kırılıp parçalara ayrıldığım hissettim, burnunun ve suratının çöktüğünü hissettim. Ama bu bir rüyaydı, bir dilekti, daha başka bir şey değil; AHD'ciler anında üzerime çullanmışlardı, onunla benim arama girerek bana darbeler indiriyorlardı. Bir tabanca kabzası kafama indiğinde etrafımdakiler - ve rüya - yok oldu.

29.

Bilincime yeniden kavuştuğumda, kendimi bir hastane yatağında değil, bir hapishane hücresinde buldum.

Doğruldum, her yerimde ağrıyordu. Saçlarıma kan bulaşmış olduğunu fark ettim. Bana hiçbir tıbbi müdahalede bulunmamışlardı, ama buna aldırmıyordum. Nicholas ölmüştü, hiçbir şey yapmamış olan Rachel ve Johnny de tutuklanmış olabilirdi. Progressive Records artık yoktu; bütün her şeyiyle gömülüp gitmiş, albüm ortaya çıkmadan önce yok edilmişti. Büyük proje için buraya kadarmış, dedim kendi kendime. Bir polis devletini devirmeye çalışan bir avuç insanın düşünceleri buraya kadardı.

Valis'in yardımına rağmen böyle bitti, diye düşündüm.

Arkadaşım öldü, dedim kendi kendime. Hayatımın büyük bir bölümü boyunca arkadaşımdı. Artık çılgın şeylere inanan, çılgın şeyleri dinleyen ve keyif alan Nicholas Brady yoktu.

Ve durum düzelmeyecekti. Hiçbir güç, hiçbir üstün varlık gelip her şeyi düzeltmeyecekti. Zorbalık yönetimi devam edecekti; Ferris Fremont görevinin başında kalacaktı; masum dostların ölümü dışında hiçbir şey kazanılamamıştı.

Ve artık asla kitap yazmayacağımı anladım; hepsi benim için yetkililer tarafından yazılacaktı - aslında yazılmıştı bile. Ve yazdıklarımı takip edenler, söylemek zorunda olduklarıma inananlar, Washington DC'deki isimsiz dalkavukların, memurların, modaya uygun kravatlar takıp modem ve pahalı giysiler giyen adamların seslerini duyacaklardı. Ben olduğumu söyleyen ama aslında olmayan adamlar. Benim tarzıma benzer bir şekilde yazan, yılan gibi düşünceleri törpüleyen ve şüphe uyandırmayan yaratıklar.

Alabileceğim hiçbir yardım yok, dedim kendi kendime. Hiç.

İki polis hücreme girdi. Beni kapalı devre bir televizyondan izliyorlardı; tavana yerleştirilen kamerayı gördüm ve bilincimin yerine gelmesini beklediklerini anladım.

"Bizimle gel."

Onlarla gittim, yavaşça, ağrı içinde, zorlukla ilerleyerek koridor boyunca yürüdüm. Beni bir sürü odalardan geçirdiler, ta ki sonunda MORG yazılı çift kapılı bir girişe ulaşana kadar.

"Böylece kendin görebilirsin," dedi içlerinden biri, bir zile basarken.

Biraz sonra dikilmiş Nicholas Brady'nin bedenine bakıyordum. Öldüğü şüphesizdi. Yüzünün kolayca tanınması için onu kalbinden vurmuşlardı.
'Tamam," dedi polislerden biri. "Hücrene dönüyorsun."
"Neden bana gösterildi bu?" diye sordum geri dönerken.
İkisi de yanıtlamadılar.
Hücrede otururken Nicholas'ın bedeninin bana neden gösterildiğini anladım. Bununla bana bütün olup bitenlerin, ona yaptıklarının ve bana yapacaklarının gerçek olduğunu anlatmak istiyorlardı; acı gerçek buydu. Bu kez polis yalan söylemiyordu.
Ama, diye düşündüm, belki Aramchek örgütünün bir bölümü hâlâ duruyordu. Çünkü yalnızca Nicholas'ı yok etmek, onların tamamım yok ettikleri anlamına gelmiyordu.
İnsanların ölümü korkunç bir şey, diye düşündüm. İyi insanların ölümü daha da beterdi. Dünyanın trajedisiydi bu. Özellikle gereksiz olduğunda.
Bir süre ağrı içinde ve perişan bir şekilde uyukladım, hâlâ bir dostumu kaybetmenin şoku içindeydim. Sonunda Vivian Kaplan'ın hücreye girmesiyle bu trans durumundan uyandım. Elinde, bana doğru uzattığı bir bardak tutuyordu.
"Burbon," dedi. "Jim Beam. Sek."
İçtim. Lanet olsun, diye düşündüm. Bu gerçekti... tadı burbon gibiydi ve kokusu da. Birden, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.
Vivian karşıma, yatağın üstüne oturdu; bir avuç dolusu kâğıt tutuyor ve mutlu gözüküyordu.
"Herkesi yakaladın," dedim.
"Plak şirketini, tek bir bant bile doldurmadan ele geçirdik. Yerleştirilecek malzemeyi de ele geçirdik." Yazılı bir kâğıdı inceleyerek okudu, " 'Partiye katıl!' Yo, hayır, adı 'Partiye Gel!' Daha sonra 'partiye katıl' diyorlar. Ve işte başka bir tane: 'Arabanı çek ve kurtar beni, bütün dünyamı bir araya eski yerine getir.' Arka planda 'Aramchek dünyamı kurtardı' oluyor. İğrenç değil mi? Yani gerçekten."
"İşe yarayacaktı," dedim.
Vivian acı bir şekilde konuştu, " 'Herkes partide başkan mı?' Bu saçmalığı içlerinden hangisi uydurdu merak ediyorum. Ve sonra da bu saçmalıkla piyasayı alt üst etmeyi düşünüyor. Belki insanları bilinçsizce etkileyecekti. Biz de bu tekniği kullanırız ama bu kadar edepsizce değil."
"Ve aynı amaçlar için değil."
"Yeni kitabının el yazmalarım görmek ister misin?"

"Hayır," dedim.
"Senin için getirttim. İnsanların kafalarını zorla ele geçiren yabancı varlıkların Dünya'yı istila etmesiyle ilgili. İsmi Kafa Deliciler."
"Tanrım," dedim.
"İsmi sevdin mi? Kitabın ismini seversen kitabı da seversin derler. Bu iğrenç şeyler uzaydan buraya geliyorlar ve solucanlar gibi insanların kafalarının içine giriyorlar. Gerçekten çok korkunçlar. Sürekli gece olan bir gezegenden geliyorlar, ama gözleri olmadığı için hep gündüz olduğunu düşünüyorlar. Pislik yiyorlar. Gerçekten solucanlar."
"Kitabın verdiği ahlaki ders ne?" dedim.
"Yalnızca eğlencelik. Ahlaki bir dersi yok. Aslında... neyse boş ver."
Ahlaki dersi anlamıştım. İnsanlar kendilerinden farklı yaratıklara asla güvenmemeliydiler, başka bir gezegenden gelen herhangi bir varlık kötü ve iğrençti. İnsan tek kusursuz türdü. Düşman bir evrene karşı tek başına duruyordu... muhtemelen şanlı Führer'inin önderliğinde.
"İnsanlık bu kör solucanlardan kurtarılıyor mu?" diye sordum.
"Evet. Yüce Meclis tarafından, genetik olarak daha üstün insanlardan oluşan, bir aristokrattan klonlanmış-"
"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum," dedim, "ama bu yapılmıştı. Otuzlar ve kırklarda."
"İnsanlığın faziletlerini gösteriyor," dedi Vivian. "Göz kamaştırıcı korkunçluğuna rağmen iyi bir roman; önemli bir mesaj veriyor."
"Liderine güvenmeyi," dedim. "Yüce Meclis'in klonlandığı aristokratın adı Ferris Fremont mı?"
Biraz duraksadıktan sonra Vivian, "Bazı yönlerden Başkan Fremont'a benziyor, evet," dedi.
"Bu bir kâbus," dedim, kendimi şaşkın hissederek. "Bana bunu söylemek için mi buraya geldin?"
"Buraya, sen konuşamadan önce Nicholas'ın ölümü yüzünden üzgün olduğumu söylemeye geldim. Diğeriyle konuşabilirsin, birlikte çalıştığı kadınla, Sadassa Aramchek. Onu tanıyor musun?"
"Hayır," dedim. "Onu tanımıyorum."
"Onunla konuşmak ister misin?"
"Hayır," dedim. Şaşırmıştım, neden onunla konuşmak isteyecektim ki?
"Ona Nicholas'ın nasıl öldüğünü anlatabilirsin,"
"Onu da öldürecek misiniz?"
Vivian başını sallayarak onayladı.

"Onunla konuşacağım," dedim.

"Güzel. Ona, Nicholas'ın öldüğünü bizden daha iyi anlatabilirsin. Ona bu konudan bahsetmedik. Ve ayrıca ona söyleyebilirsin ki..." diye benimle konuşuyordu Vivian Kaplan, nöbetçiye işaret ederken.

"Ne istersem onu söyleyeceğim," dedim.

"Ona, seninle konuşması bittikten sonra," diye devam etti Vivian, hiçbir rahatsızlık duymaksızın, "onu da öldüreceğimizi söyleyebilirsin."

On ya da on beş dakika geçtikten sonra - emin değildim, çünkü saatimi almışlardı - hücrenin kapısı açıldı ve nöbetçiler kaim gözlüklü, kıvırcık saçlı ufak tefek bir kızı içeri soktular. Kapı arkasından kilitlenirken, kız, ciddi ve mutsuz gözüküyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktım. "Siz Bayan Aramchek misiniz?" dedim.

"Nicholas nasıl?"

"Nicholas," dedim, "öldürüldü." Elimi omuzuna koydum ve sendelediğini hissettim. Ama bayılmadı ya da ağlamadı; sadece başını sallayarak anladığını belirtti.

"Anlıyorum," dedi hafifçe.

"Buyrun," diyerek yatağa kadar gitmesine ve üzerine oturmasına yardım ettim.

"Ve bunun doğru olduğuna eminsin."

"Üzgünüm," dedim. "Onu gördüm. Gerçek bu. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen bilimkurgu yazarısın, Phil, Nicholas'ın kadim dostu. Senden bahsetmişti. Sanırım sıradaki benim. Öldürülecek olan. İstisnasız bütün Aramchek üyelerini vuruyor ya da zehirliyorlar. Artık ne bir dava, ne de sorguya çekme var. Bizden korkuyorlar, çünkü içimizde ne olduğunu biliyorlar. Zaten başıma gelenlerden sonra hiçbir şeyden korkmuyorum. Seni öldüreceklerini sanmıyorum, Phil. Senin hayatta kalıp onlara hükümet propagandalarıyla dolu saçmasapan kitaplar yazmanı isteyecekler."

"Bu doğru," dedim.

"Onlarla işbirliği yapacak mısın?"

"Onlar için saçmasapan kitaplar yazmayacağım," dedim. "Zaten yazılmış olarak ellerinde var. Üzerlerinde yalnızca ismim olacak."

"Güzel," dedi Sadassa başını sallayarak. "Bu, sana güvenmedikleri anlamına geliyor. Sana güveniyorlarsa bu kötü demektir... senin için, ruhun için. Hiçbir zaman o tarafta olmak istemedin. Seninle gurur duyuyorum."

Sonra bana gülümsedi, gözlüklerinin arkasındaki gözleri canlı ve sıcacıktı. Uzanarak eliyle elime hafifçe vurdu. Güven verircesine. Elini alıp tuttum. Ne kadar küçüktü, parmakları ne kadar inceydi. İnanılmaz şekilde incecikti. Ve güzeldi.

"*Kafa Deliciler*," dedim. "İlk kitabın ismi bu."

Sadassa bana baktı ve sonra, şaşkın bir halde güldü, içten ve sıcak bir gülüştü. "Şaka yapıyorsun. Bunu komitelerine bırak. Amerika'da sanat. Tıpkı Sovyetler Birliği'nde sanat gibi. Ne kadar zekice, gerçekten. *Kafa Deliciler*. Tamam."

"Bundan sonra benim yazdığım kitap olmayacak," dedim. "Vivian Kaplan'm bana verdiği tanımlamadan sonra olmayacak. Romanın konusunu duymalısın. Kör solucanlar, uzaydan geliyorlar-"

"Clark Ashton Smith," dedi anında Sadassa.

"Elbette," dedim. "Onun tarzı şeyler. Heinlein'ın politik düşünceleriyle karıştırılmış."

Şimdi ikimiz de kahkahalar atıyorduk. "Clark Ashton Smith ve Robert Heinlein'ın karışımı," dedi Sadassa, nefes nefese. "Bu çok fazla. Ne kazanç ama! Ve bundan sonraki... bir düşüneyim. Buldum, Phil; ismi *Kafa Deliciler'in Yeraltı Şehri*, yalnızca bu kez tarzı..."

"Bir seri," diye araya girdim. "İlkinde kafa deliciler uzaydan geliyor; bir sonrakinde Dünya'nın yüzeyinden delik açıp ortaya çıkıyorlar; üçüncüsünde..."

"*Kafa Deliciler'in Yeraltı Şehrine Dönüş*," dedi Sadassa.

Devam ettim. "Başka bir zaman diliminden, boyutlar arasından geçerek geliyorlar. Dördüncüyse kafa deliciler, alternatif bir evrenden geliyor, böyle uzayıp gidiyor."

"Belki beşincisinde, bazı arkeologlar çok eski bir mezar buluyorlar ve büyük bir tabutu açıyorlar, sonra bütün bu iğrenç kafa deliciler dışarı çıkıyor ve yerli işçilerle işbirliği yaparak önce Kahire'deki, sonra dünyadaki bütün kafaları deliyorlar." Gözlüklerini çıkardı ve gözyaşlarını sildi.

"İyi misin?" dedim.

"Hayır," dedi. "Korkuyorum, çok korkuyorum. Hapishaneden nefret ediyorum. Bir keresinde trafik cezası yüzünden iki gün hapishanede kalmıştım. Beni KAK'dan[1] geçirmişlerdi. O zamanlar, yalnız kalma korkum vardı; hastaneden yeni çıkmıştım. Bu kez iyileşme sürecine girdim. Fakat doğru, bu kez hapishaneye girmeyeceğim tabii."

"Üzgünüm," dedim, ne söyleyeceğimi ve yapacağımı bilmiyordum.

"Önemli değil," dedi Sadassa. "Bizler ölümsüzüz, hepimiz. Valis bize bunu haber verdi; bir gün herkese haber verecek; şu anda buna sahibiz... kutsal kitapta dendiği gibi ilk ürünleriz. Bu yüzden çok kötü hissetmiyorum. İyi bir mücadeleye girdik; iyi bir iş yaptık. Her zaman aleyhimizde karar verildi. Hiçbir şansımız yoktu ama bu bizim suçumuz değil. Elimizdeki tek şey, yapmamız gerekenleri belirten bilgiydi. Ama biliyorsun, harekete geçmeden yakaladılar. Ve uydu olmaksızın..." Mutsuz bir şekilde omuzlarını silkti. "Geçmişte olduğu gibi hiç kimse bizi korumuyor."

"Nicholas dedi ki..." diye başladım ve sonra sustum, çünkü doğal olarak hücreye gizli dinleme cihazı yerleştirilmişti ve ben yetkililerin, Nicholas'ın bana söylemiş olduğu gibi, başka bir uydunun yolda olduğunu bilmelerini istemiyordum. Ama sonra bunu bana stadyumda söylemiş olduğunu hatırladım, öyleyse biliyorlardı. Yine de gözden kaçırmış olabilirlerdi. O yüzden bir şey demedim.

Bir gardiyan kapıya geldi. "Tamam, Bayan Aramchek. Gitme zamanı."

Kadın bana gülümsedi. "Onlara kitaplarının ne kadar kötü olduğunu söyleme. Bırak bunu zor yoldan kendileri öğrensinler."

Onu dudaklarından öptüm ve kısa süre için bana sıkıca sarıldı. Sonra gitti; hücre kapısı takırdadı ve kilidin sesi çınladı.

---

1 *KAK : Kayıp ya da aranan kişiler için hazırlanmış geniş çaplı bir liste. IAPB: Ali Points Bulletin (for missing or vvanted person)]. çn.*

30.

Bu olayın sonrasında hatırlamadığım bir sürü şey vardı. Sanırım Vivian Kaplan, Sadassa Aramchek'in de tıpkı Nicholas gibi vurulduğunu haber vermek için bana uğramıştı, ama buna emin değilim; eğer öyle olmuş olsa bile, bunu bastırmış ve unutmuştum, ne olduğunu bilmiyordum. Ama daha sonraki gecelerde bazen, bir AHD'cinin tabancasını küçük bir bedene nişan almış olarak dikildiğini görerek uyanıyordum ve aklımın başında olduğu bu berrak anlarda onun ölmüş olduğunu, bunun bana söylendiğini, ama hatırlayamadığımı biliyordum.

Neden bunu hatırlamak isteyeyim ki? Neden bunu bilmek isteyeyim ki? Bazen, bu kadarı yeter, diyordum, bütün bunlar kapasitemin kaldırabileceğinin üzerinde bir acının çığlığı gibiydi ve bu olay da onlardan biriydi. Hayatımın büyük bölümünde tanıdığım ve sevdiğim dostum Nicholas Brady'nin ölümüne dayanmıştım, ama tanımadığım bir kızın ölümünü kabullenemiyordum.

Akıl gariptir, ama nedenleri vardır. Akıl, ödüllendirilmemiş umutların, yaşanmamış bir hayatın küçücük bir parçasının içinden baktığında, gürültü ve sevginin bulunması gereken yerde boşluk ve sessizlik görür... Nicholas ve ben, uzun yıllar boyunca yaşamış ve pek çok şey yapmıştık, ama Sadassa Aramchek, şans bir kez bile yüzüne gülmeden önce, fırsatları yakalayamadan önce kurban edilmişti. Nicholas'ın ve benim yaşamlarımızın bir bölümünü alıp götürmüşlerdi, ama onun yaşamının tümünü çalmışlardı. Şimdi benim görevim onunla tanıştığımı unutmak, Vivian Kaplan'a Sadassa ile konuşmak isteyip istemediğimi sorduğunda evet yerine hayır dediğimi hatırlamaktı; yaşamaya devam edebilmem için aklım, geçmişteki gerçekliğin yeniden düzenlenmesi gibi ağır bir yükün altına girmişti ve bu işte pek başarılı olamıyordu.

O ay içinde daha sonra, hücremden alınıp bir yargıcın önüne çıkarıldım ve devlete hıyanet hakkında yöneltilen on beş ayrı suçlama karşısında kendimi nasıl savunacağım soruldu. Mahkemenin atadığı avukatım, suçlamaları kabul etmemi tavsiye etti.

"Masumum," dedim.

Yargılama yalnızca iki gün sürdü. Ellerinde, bir kısmı gerçek, ama büyük bölümü uydurma olan kocaman kutular dolusu teyp kayıtları vardı. İtiraz etmeden oturdum, bahan ve ağaçların yavaş yavaş büyümesini

düşünüyordum, Spinoza'nın söylediği gibi: dünyadaki en güzel şeydi bu. Yargılama sonucunda suçlu bulundum ve şartlı tahliye olasılığı bulunmaksızın elli yıl hapse mahkûm edildim. Bunun anlamı öldükten sonra serbest bırakılacağımdı.

Hücre hapsi ile "çalışma terapisi" dedikleri bir şey arasında seçim yapmam istendi. Çalışma terapisi, amelelik yapmak için bir grup siyasi tutukluya katılmanız demekti. İşimiz, Los Angeles'in kenar mahallelerindeki eski binalan yıkıp yerle bir etmekti. Bunun için bize günde üç sent ödeniyordu. Ama en azından güneşe çıkıyorduk. Bunu seçtim; bir hayvan gibi kapatılmaktan daha iyi görünüyordu.

Kırılmış beton parçalarını kaldırıp götürme işinde çalışırken, Nicholas ve Sadassa öldüler, ama ölümsüzler diye düşündüm, ben ölmemiştim, ve ölümsüz de olmayacaktım. Onlardan farklıydım. Öldüğümde ya da öldürüldüğümde içimde ölümsüz bir şey yaşamaya devam etmeyecekti. Nicholas'ın çok sık bahsettiği ve onun için çok şey ifade eden YZ operatörünün sesini duyma ayrıcalığı bana verilmemişti.

"Phil," diye bir ses aniden seslenip dalgınlığımı bozdu. "İşe ara ver ve yemeğini ye; yarım saatimiz var." Bu Leon'du, yanımda çalışan bir arkadaş, kendi yaptığı bir tür teksirle çoğaltılmış bildirileri dağıtırken tutuklanan eski bir su tesisatçısı, yaptığı tek kişilik isyandı. Benim düşünceme göre o, hepimizden daha cesurdu; bodrumundaki bir teksir makinasıyla kendi başına çalışan, ona talimat verecek ya da onu yönlendirecek ilahi sesler olmaksızın, yalnızca yüreğiyle çalışan bir su tesisatçısıydı.

Birlikte oturarak, bize verdikleri sandviçleri paylaştık. Kötü değillerdi.

"Sen eskiden yazardın," dedi Leon, ağzı salam, ekmek ve hardalla doluyken.

"Evet," dedim.

"Aramchek'in üyesi miydin?" diye sordu Leon, bana doğru eğilerek.

"Hayır," dedim.

"Hakkında bir şey biliyor musun?"

"İki arkadaşım üyesiydi."

"Öldüler mi?"

"Evet," dedim.

"Aramchek ne öğretiyor?"

"Bir şey öğretip öğretmediğini bilmiyorum," dedim. "Neye inandığı hakkında az çok bir şeyler biliyorum.

"Anlat biraz," dedi Leon sandviçini yerken.

"Onlar," dedim, "bağlılığımızı insan hükümdarlara vermememiz gerektiğine inanıyorlar. Bize yol gösteren en yüce liderin, gökyüzünde, yıldızların ötesinde olduğunu inanıyorlar. Bağlılığımız sadece ama sadece ona olmalı."

"Bu siyasi bir düşünce değil," dedi Leon bezgince. "Aramchek'in siyasi ve yıkıcı bir örgüt olduğunu sanıyordum."

"Öyle."

"Ama bu dini bir düşünce. Dini inancın temeli. Bu konu hakkında beş bin yıldır konuşurlar."

Onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. "İşte," dedim, "Aramchek bu, göksel yüce liderin yol gösterdiği bir örgüt."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun? Buna inanıyor musun?"

"Evet," dedim.

"Hangi kiliseye bağlısın?"

"Hiçbirine."

"İlginç bir adamsın," dedi. "Aramchek topluluğu bu yüce lideri duyuyorlar mı?"

"Duyuyorlardı," dedim. "Bir gün yeniden duyacaklar."

"Sen hiç duydun mu?"

"Hayır. Duymayı isterdim."

"Yönetim onun yıkıcı olduğunu ve Fremont'u devirmeye çalıştığını söylüyor."

Başımı sallayarak onayladım. "Bu doğru," dedim.

"Onlara bol şans dilerim," dedi Leon. "Onlar için bazı teksir edilmiş bildiriler yayınlamak bile isteyebilirim." Kısık bir sesle gizlice konuşarak kulağıma mırıldandı, "Bildirilerimin bazıları yaşadığımın evin arka avlusunda saklanmış olarak duruyor. Büyük bir açelyanın altında, bir kahve tenekesinin içinde. Adaleti, gerçeği ve özgürlüğü savunuyorum." Gözlerini dikip bana baktı. "Bu konuyla ilgileniyor musun?"

"Hem de çok," dedim.

"Ama elbette," dedi Leon, "ilk önce buradan çıkmalıyız. Bu işin zor kısmı. Ama bu konuda çalışıyorum. Bunu halledeceğim. Aramchek beni aralarına alır mı dersin?"

"Evet. Sanırım seni zaten almışlar," dedim.

"Çünkü," dedi Leon, "tek başıma hiçbir şeye ulaşamıyorum. Yardıma ihtiyacım var. Beni zaten aralarına aldıklarım sandığını mı söylüyorsun? Ama hiç ses duymadım."

"Yüzyıllardır duydukları ve yeniden duymayı bekledikleri o ses," dedim, "senin kendi sesin."

"Pekâlâ," dedi Leon; hoşuna gitmişti bu. "Buna ne demeli? Daha önce kimse bunu söylememişti bana. Teşekkürler."

Bir süre sessizce yemeğimizi yedik.

"Göksel bir lidere inanmak onları bir şeye ulaştırıyor mu?" diye sordu Leon.

"Bu dünyada değil, belki," dedim.

"O zaman belki duymayı istemeyeceğin bir şey söyleyeceğim sana. Eğer Aramchek'deki arkadaşların burada olsalardı onlara da söylerdim. Buna değmez, Phil. Her şey bu dünyada olmalı." Leon ciddi bir şekilde başını sallıyordu, yüz çizgileri gerilmişti. Tecrübelerin sonucunda oluşmuş yüz çizgileri.

"Ölümsüzlüğü kazandılar," dedim. "Yaptıkları ya da yapmayı denedikleri ama başaramadıkları şeyler için onlara verildi. Şu anda yaşıyorlar, arkadaşlarım da. Her zaman da yaşayacaklar."

"Sen onları göremesen bile."

"Evet," dedim. "Doğru."

"İlk önce burada bir şeyler olmalı, Phil," dedi Leon. "Öbür dünya yeterli değil."

Söyleyecek bir şeyler bulamıyordum; kendimi kırılmış ve zayıf hissediyordum. Başıma gelen bunca şeyden sonra bilgilerim kullanışsız hale gelmişti. Yanıt veremiyordum.

"Çünkü," diye devam etti Leon, "acı çekmenin yeri burası. Adaletsizliğin ve tutukluluğun olduğu yer burası. Bizim gibi, ikimiz gibi. Ona burada ihtiyacımız var. Şimdi."

Yanıtım yoktu.

"Bu, onlar için iyi olabilir, " dedi Leon, "ama ya biz ne olacağız?"

"Ben-" diye başlayıp durdum. O haklıydı ve bunu biliyordum.

"Üzgünüm," dedi Leon. "Senin iki arkadaşını sevdiğini ve özlediğini anlayabiliyorum; belki onlar şu anda gökyüzünde bir yerlerde uçuyorlar, oraya buraya zıplıyorlar, ruhsal varlıklar haline gelmişlerdir ve mutludurlar. Ama sen, ben ve geri kalan üç milyar insan mutlu değil ve burası değişene kadar da yeterince mutlu olamayacaklar, Phil; yeterince olmayacaklar. Göksel yüce liderin varlığına rağmen. O, bizim için burada bir şeyler yapmalı ve hakikat bu. Eğer hakikate inanıyorsan... Phil, işte hakikat bu. Tatsız, acı hakikat."

Sessizce bakıp oturdum.
"Peki bu Aramchek örgütündeki herkesin içine büyük bir gizlilik ve dikkatle yerleştirilen, güzel gümüş bir yumurtaya benzeyen şey nedir? Sana bunun onların içlerine nasıl girdiğini bile anlatabilirim. Optik kanallar boyunca kozalaksı gövdeye giriyor. Demek istediğim radyasyonla, bahar ekinoksu[1]1 sırasında aşağı doğru ışınlanıyorlar." Kıkır kıkır güldü. "İnsan kendisini hamileymiş gibi hissediyor, erkek olsa bile."
Bunu bilmesine şaşırarak dedim ki, "Öldüklerinde yumurta kınlıyor. Açılıyor ve atmosferde yaşayan canlı plazmatik bir varlık haline geliyor ki asla-"
"Bütün bunları biliyorum," diye araya girdi Leon. "Ve onun gerçek bir yumurta olmadığını da biliyorum; bu bir metafor. Aramchek hakkında kabul ettiğimden daha fazla şey biliyorum. Bak, Phil, ben bir zamanlar vaizdim."
"Ya," dedim.
"Onların her birinin içine yerleştirilen, büyüyen, açılan ve ölümsüzlüğü garanti eden bu güzel gümüş yumurta konusu İncil'de de geçiyor, Phil. İsa, bu konuyu birçok kez çeşitli yollardan anlatıyor. Anlarsın, Hazreti İsa halk yığınlarını şaşırtmak için konuşuyordu, bunun yalnızca havarileri için bir anlamı olduğu düşünülüyordu. Ya da daha doğrusu, herkes için bir anlamı vardı, ama gerçek anlamını yalnızca havarileri biliyordu. Romalılar yüzünden onlar bu sırrı büyük bir dikkatle korudular. Hazreti İsa'nın kendisi de Romalılardan korkuyor ve nefret ediyordu. Çabalarına rağmen Romalılar onların hepsini bir şekilde öldürdü ve gerçek anlam kayboldu. Aslında Hz. İsa'yı öldürdüler... ama bunu biliyorsun sanırım. Sır neredeyse iki bin yıldır kayıptı. Ama şimdi geri geliyor. Genç insanların şimdi vizyonları var ve yaşlı insanlar da, Phil, düşlerin düşünü görüyorlar."
"Yeni Ahit'te gümüş yumurtalarla ilgili hiçbir şey yok," dedim.
"Büyük değerlere sahip olan inci," dedi Leon üzerinde durup vurgulayarak, "ve tarlada gömülü olan hazine. İnsan sahip olduğu her şeyi, tarlayı satın almak için satar. İnci, hazine, yumurta, kitleleri mayalandıran maya özü - iki arkadaşına neler olduğu sorusu için bunlar anahtar sözcükler. Hardal bitkisinin tohumu miniciktir, ama giderek büyür ve üstüne kuşların konduğu kocaman bir ağaç haline gelir - kuşlar, Phil, gökyüzündeki. Ve Matta İncili'nde, tohum ekmeye çıkan ekici hakkındaki mesel... bazı tohumlar yolun kıyısına düşer, bazıları kaya parçalarına, bazıları dikenlerin üzerine, ama şunu dinle: Bazıları verimli toprakların üzerine düşer ve

mahsul verirler. Her durumda, Hz.İsa krallığın böyle olduğunu söyler, bu dünyaya ait olmayan krallığın."

İlgimi çekmişti. "Bana daha fazlasını anlat, vaiz Leon," dedim yarı şaka ve yarı büyülenmiş olarak.

"Artık bir vaiz değilim," dedi Leon, "çünkü bunun bir değeri yok. Sana Hz. İsa'nın bu konudan bahsettiği başka bir örnek daha anlatacağım. Ölen arkadaşların, onlar şimdi ayrı ayrı varlıklar yerine tek bir varlık halindeler. Ölmeden önce sana bundan bahsettiler mi?"

"Evet," dedim. "Nicholas bana geleceklerinin karma bir yaşam biçimi içinde eriyip gideceğinden, hepsinin Aramchek içinde olacağından bahsetmişti. Gelecekte oluşacak birleşmiş varolmadan."

"Bu Yuhanna'dan, on ikinci bölüm, yirmi dördüncü ayet. Şöyle der: 'Bir buğday tanesi toprağa düşüp ölmezse, yalnızca tek bir buğday tanesi olarak kalır - 'tek'i yerine 'yalnız' koyarak oku - ama eğer ölürse, zengin bir mahsûl oluşturur - 'zengin bir mahsûl'ü 'birleşmiş yaşam' olarak oku - ve 'yaşamını seven biri onu kaybedecektir; bu dünyadaki yaşamından nefret eden biri, onu ebedi yaşam için saklayacaktır.' Anlıyor musun? Her durumda ufacık bir şey - bir hazine, bütün tohumların en küçüğü olan hardal tohumu, ekicinin verimli toprağa tohum ekişi, bir buğday tanesi - toprağa yerleştiren herhangi bir şey, insan başı, beyni, aklı için ilk Hıristiyanların kullandığı gizli bir semboldür; ve orada büyür, ta ki kabuğunu kırıp çıkana veya tomurcuklanana, toprağı kazıp çıkana veya kitleleri mayalandırana kadar ve ardından ebedi hayatı getirir... kimsenin görmediği krallığı. İşte senin Aramchek dostlarının üzerinde konuştukları şey bu, başlarına gelen şey hakkında, ölmeden önce ve şu anki durumlarına neden olan şey hakkında, öldükten sonra ne olacakları hakkında, belki de bunları bilmeden konuşuyorlardı."

"Yani İsa'nın tüm anlattıklarının şifresi çözülmeli mi, o zaman?" diye sordum.

"Evet," dedi vaiz Leon. "Hz. İsa, şifreli konuştuğunu ve böylece yabancıların onu anlamayacağını söyler. Matta, on üç - on iki."

"Ve sen onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyorsun."

"Evet."

Şaşırarak, tam kavramaksızın dedim ki, "Ve sen hâlâ..."

"Hâlâ söylüyorum," dedi Leon, " bu dünyadan nefret etmek ve bu dünyayı unutmak yeterli değildir. İş burada yapılmalı. Sana şunu

soruyorum." Yaşlı ama keskin gözlerini dikkatli bir şekilde üzerime dikti. "İsa nerede öğretti? Görevini nerede yaptı?"

"Burada," dedim, " bu dünyada".

"Yani anlamaya başlıyorsun, öyleyse," dedi Leon ve ardından salamlı sandviçini yemeğe geri döndü. "Bu sandviçler gün geçtikçe daha fazla bayatlıyor," diye mırıldandı. "Bu durumu şikayet etmeliyiz. Bu kırmızı-beyaz-ve-mavi hanımları bu işi böylesine savsaklamamalılar; gittikçe daha çok tembelleşiyorlar."

Yemeyi bırakmanın ardından yegane sigaramı çıkardım ve dikkatle yaktım.

"Yarısını alabilir miyim?" diye sordu Leon.

Sigarayı ikiye ayırdım ve bir parçasını arkadaşıma verdim.

Diğerlerinin gidişinin ardından şu anda yanımda olan tek arkadaşıma. Bizim bütün yaptıklarımızın, Nicholas'ın, benim ve Sadassa Silvia'nın yaptıklarının hiçbir değerinin olmadığını anlatan yaşlı vaiz eskisine. Sanki Valis'miş gibi konuşarak bana hakikatleri gösteren adama.

"Ne tür şeyler yazardın?" diye sordu Leon.

"Hâlâ yazıyorum," dedim şaka yaparak. Hükümet tarafından gerçekleştirilen sahte yapıtlarım daha şimdiden yayınlanmaya başlamıştı. Her birinin bir kopyasını bana göndererek - muhtemelen bu Vivian Kaplan'ın işiydi - açıklamışlardı durumu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Nasıl yapman gerektiğini bilirsen çok kolaydır," dedim.

Leon bana doğru eğildi ve beni dürttü. "Bak," dedi. "Çocuklar bizi seyrediyorlar." İçinde çalıştığımız paslı siklon çitlerin ardında, bir grup okul öğrencisi korku ve hayranlık karışımı duygular içinde bizi seyrediyordu. "Hey, çocuklar!" diye seslendi onlara Leon. "Hiçbir zaman sonunuz bizim gibi olmasın. Size söylenen her şeyi yapın, duydunuz mu?"

Çocuklar bakmaya devam ettiler.

İçlerinden birinin, yaşça daha büyük bir çocuğun taşınabilir bir transistörlü radyosu vardı; Leon ve ben, radyonun küçük hoparlöründen yükselen gürültülü rock müziğini duyabiliyorduk. Spiker, yerel bir Los Angeles DJ'iydi, bir sonraki parça hakkında heyecanlı bir şekilde gevezelik yapıyordu, en son çıkanlardan biri, diyordu, şu anda listelerde mermi gibi yükseliyordu, bu günlerde bir numara olan Alexander Hamilton adlı San Franciscolu bir rock grubu seslendiriyordu.

"Tamam, işte başlıyoruz," diye haykırdı gürültülü bir şekilde spiker, çocuklardan oluşan grup bize ve biz de utanarak onlara bakarken. "İşte Alexander Hamilton, Grace Dandrige ile birlikte söylüyorlar 'Parti'ye Gelin!' adlı şarkıyı. Pekâlâ Gracie - haydi onları dinleyelim bakalım!" Salamlı sandviçimle birlikte, yorgunluktan kamburumu çıkarmış bir şekilde otururken müzik başladı ve sisle ıslanmış öğlen havasının içinden bize doğru gelen şarkının sözlerini duydum:

Herkes burada,
Hey hey,
Herkes burada,
Öyle diyor herkes.
Herkes başkan PARTİ ZAMANINDA.
Herkes burada
İyi vakit geçirmek için.

Leon bana döndü, iğrenmiş bir şekilde bakıyordu.
"İşte bu!" dedim.
"Ne bu?" dedi Leon.
"O - onlar - bunu basmak için başka bir plak şirketi bulmuşlar," dedim. "Bak işte yayınlanmış, şimdiden bir hit olmuş. Böylece..." Kayıt piyasasından bildiğim kadarıyla geçecek zamanı hesapladım. Hemen hemen aynı zamanda kaydedildiğini anladım. Progressive kendi bandını hazırlarken, başka bir şirket, başka bir grup, Aramchek'in diğer üyeleri, uydu tarafından yol gösterilerek başka bir tane daha hazırlamışlardı.
Nicholas'ın çabalan, bir şaşırtma hareketi olarak işe yaramıştı. Bu çabalar hiçbirimizin görmediği ya da anlamadığı bir plana uygundu. Onu ve Sadassa'yı öldürüp beni hapsederken, ülkedeki en popüler rock grubu Alexander Hamilton, Arcane Records'da malzemeyi kaydediyordu. Progressive'in elindeki bütün gruplar arasında, Alexander Hamilton'a eşit değerde hiçbir isim yoktu.
Müzik birdenbire kesildi. Tam bir sessizlik oluştu. Sonra başka bir şarkı çalmaya başladı, enstrümental bir parçaydı: o anda istasyondakilerin ellerinde ne varsa onu hemen yayma verdikleri açıkça belliydi.
Bir hata yapıldığını anladım. DJ, 'Parti'ye Gel!'i çalmamalıydı.
Kendisine verilen talimatları - yetkililerin ona söylediklerini - unutmuştu. Ama albümün basıldığını, dağıtıldığını ve bazılarının - en azından kısa bir

süre için - radyolarda çalındığını anlamıştım. Hükümet Arcade Records'a karşı harekete geçmekte geç kalmıştı.

"Bunu duydun mu?" diye sordum Leon'a.

"Bu çöpü mü?" dedi Leon. "Asla AM radyosunu dinlemem. Evimde, onlar beni tutuklamadan önce, değeri belki üç bin dolar olan büyük bir quadrofonik setim vardı. Bu tür şeyler çocuklar içindir... Bunu onlar sever."

Çocuklar bize bakmaya devam ediyorlardı. İki siyasi tutukluya, onlara göre yaşlı sayılan, yıpranmış, kirli ve yenilmiş adamlara, artık susmuş ve öğle yemeklerini yiyen adamlara. Transistörlü radyo çalmayı sürdürdü. Hatta daha da gürültülü bir şekilde. Ve rüzgârın içinde, diğerlerinin de her tarafta birden belirdiğini duyabiliyordum. Çocuklar tarafından, diye düşündüm. Çocuklar.

---

1 *Ekinoks : Ilım; Gece ve gündüz eşitliği. Güz ekinoksu: 21 Eylül'e rastlayan ekinoks; Bahar ekinoksu: 21 Mart'a rastlayan ekinoks, yhn.*